

9.5.273

2. 5. 273

ELEMENTA
LINGVAE AEGYPTIACAE
VULGO COPTICAE

QUAE AEDITORIBUS SUIS IN PATRIO ATHENAEO PISANO

TRADEBAT

HIPPOLYTUS ROSELLINIUS

LINGUARUM ORIENTALIUM, VETERIS HISTORIAE
ET ARCHAEOLOGIAE PROFESSOR.

ROMAE 1837.

EX TYPOGRAPHIA COLLEGII URBANI
Sumptibus Francisci Archini.

ALOISIO LAMBRUSCHINIO

III

CARDINALI TITULO S. CALLISTI

S. R. E. BIBLIOTHECARIO

A GREGORIO XVI. P. M. NEGOTIIS PUBLICIS PRAEFECTO
STUDIORUM PER DITIONEM PONTIFICIAM
UNIVERSAM CURATORI SUMMO etc.

FRANCISCUS ARCHINIUS

NEGOTIATOR LIBRAEUS

Cum non sine Dei O. M. consilio evenerit, Aegyptiacas litteras hac potissimum aetate e tenebris, in quibus tot secula ignoratae delituerant, in lucem produisse, quando id scilicet sanctissimae Religionis intererat, tum eidem Providentissimo Numini curae profecto fuit, virorum sapientia, dignitate,

*

IV

auctoritateque praestantissimorum tutelae novam disciplinam commendare. Etenim quum nulla doctorum animis antecepta hujusce scientiae inesset informatio, sine qua nec existimari, nec quaeri, nec intelligi Aegyptiorum monumenta possunt: quippe auctores, qui superioribus aetatibus aliquid de hujusmodi antiquitatibus protulerant, ita erant comparati, ut eas praesenti hac luce donandas ne suspicari quidem potuerint; aliqui fuerunt inter nos (quod TU PRINCEPS EMINENTISSIME minime ignoras) et apud externos qui cum investigationem viderent per se difficilem esse, veterique opinioni adversantem, studia ipsa coeperunt iniinice insectari. Bella hujus generis animi tui constantiam nequaquam fregerunt, eo namque est veritatis amore animus tuus praeditus, ut, si aliqua perobscura quaestio inciderit, hominum ingenia non deterreri aut obtundi, verum excitari acuique, ad id quod verum sit assequendum, oportere, semper censueris. Quare iis, qui ad hanc disciplinam excolendam vires contulerant, animos addidisti, fovisti labores, subsidia parasti (1), ut tuo quoque patrocinio optimarum artium, quod universi in hac alma Urbe fatentur esse maximum, debeat, doctioribus per Italiam, et extra non ad opinionem amplius, sed ad veritatem plane persnasum nunc id esse, naturam scripturae hieroglyphicae talem probari, qualis ab Equite Champollionio monstrata fuerit. Vicit ergo sapientia tua, qua vel in ipso aestu illius acerrimae contentionis intelligebas fore, ut *opinionum commenta deleret dies*, rem probe dijudicatam *confirmaret*. Haec me hortata sunt, ut TIBI PRINCEPS

---

(1) Maximam *Aegypti Descriptionem* regis sumptibus Parisiis adornatam sexdecim tabularum, quae splendidissime delineatae sunt, voluminibus comprehensam: decem praeterea volumina in fol. enarrationes exhibentia atque commentarios regiae Academiae in eas tabulas, Opus merito in re bibliographica *alterum miraculum Orbis* appellandum, Bibl. Vaticanae dono dedit studiosorum commoditati prospiciens.

V

EMINENTISSIME, nuncuparem libellum quem typis edendum curavi, quiq̄ue *elementa* complectitur *linguae Aegyptiacae* vulgo Copticae, cujus reliquiae in translatione Thebana praesertim et Memphitica Canonicorum LL. V. et N. Testamenti supersunt. Hae namque cum indolem sermonis vetustissimi illius populi testantur, tum viam ad Aegyptiaca monumenta intelligenda parant, conferuntque ad eorundem interpretationem quammaxime. Eoque tuis magis auspiciis in lucem emittenda erat grammatica Aegyptiaca, quod multa in ea nova methodo tractata inveniuntur, quae cum a viris navis ingeniose notata fuerint, dilucideque exposita, studiis, quibus Tu praees, amplificandis in hac sacra Ditione apprime utilem fore autumant eruditi viri quamplurimi.

Benigne igitur quod offero admittas, precor; et me tenuem hominem, sed TIBI PRINCEPS EMINENTISSIME, addictissimum in clientelam suscipe.

ALOISIUS MARIA UNGARELLIUS

SODALIS BARNABITES BONONIENSIS

LECTORI SALUTEM.

Equidem, vel in hac novae disciplinae luce, qua veterum Aegyptiorum lingua, instituta, mores, historia, monumentis diligenti obstinatoque labore investigatis, maximo scientiarum pene omnium incremento, profunduntur, non desunt quibus copticae linguae studium supervacaneum idco videatur esse quod eam degenerem linguam e graeci arabicque idiomatum colluvie ortam traducant, dedignentur propterea eandem *aegyptiacae* nomine designare. Quumque ex his nonnulli orientales litteras maximi faciant, in iisque colendis adeo sedulam impendant operam ut praeclaros laborum suorum fructus proferant in dies, hanc porro linguam ne uno benigno quidem intuitu dignam hactenus existimarunt. Id ego saepe mecum ipse considerans, neque semel cum viris doctis, familiaribus sermonibus, commemorans, deprehendi, anteceptam opinionem de *interitu linguae aegyptiacae* partim, partim vero minus congruam rationem qua hujusce idiomatis reliquias in grammaticis institutionibus pertractatas viderent, pravo eorumdem iudicio praebuisse causas, ita quidem ut, si a primo, tanquam a re incerta, assensionem cohibuisse praestabat utique, veniam aliquam repetitae querelae ex altero capite mereri videantur. Pauci enimvero spartam hanc adornarunt; qui autem ejusdem linguae ingenium probe noverint, vetustatem aestimaverint praecipionesque ad ipsius naturam conformatas tradiderint paucissimi extiterunt ne dicam prorsus nullus. Cum enim *primarias copticas radices* monosyllabas omnes ad unam suspicatus esset antea nemo: omnes fere latuerit nexus quo nomina verbis, articuli et pronomina iisdem radicibus, ac illa vicissim continentur, derivationis et compositionis lege constanter servata, mirum esse non debet si regulis haec adstringi hactenus non potuerunt;

VIII

natura namque rei ignorata, perturbari sequitur quidquid de ea traditur. Quis porro grammaticorum sedulo animadvertit monuitque diligenter graecas voces quibus palam est latius copticos libros scaterere, non ita quidem civitate donatas ut quae iisdem respondent coptica vocabula semper exulare sint coacta? id equidem saepius docet idea graecae expressa paulloque post, atque adeo una eademque *pericope*, rursus aegyptiace prolata, ut, iis exceptis, quae Christianos ritus attingunt, consuetudo magis ex quadam assentatione profecta exterarum vocum usum quam inopia proprii sermonis videatur induxisse. Haec huiusmodi sunt quae commixtioni aliorum idiomatum cum coptico sermone oppido repugnent. Neque facile cuivis persuaderi continget, locum fuisse aut idoneum tempus arabicae linguae corrumpendi aegyptiorum sermonem adhuc superstitem tunc in MSS. Codicibus, quum ex his plures Arabum dominationem praeverterint antiquitate. Nonne Sacrorum librorum versiones aetatem illam manifeste redolent qua res christianae per Aegyptum maxime florent intra alterum nempe seculum et quartum? De quo vero, si alia deessent, collatio cum septuaginta Interpp. Translatione instituta testimonium diceret amplissimum, quum vetustiores atque adeo puriores istius lectiones conspicuae sint in coptica versione; id quomodo ad graecum textum restituendum quantumque conducat sacrae critices cultores videant. Sed quorsum haec, quum argumenta, quae superstitem haud minima ex parte in copticis libris antiquissimam aegyptiorum linguam evincunt, ita in eruditorum oculos incurrant ut non relinquunt ambigendi locum? Aperta namque illis est admiranda consensio nominum (1), verborum,

---

(1) *Coptica nomina usitatiora hieroglyphicis expressa, pro varia scribendi ratione, signis nempe pronuntiationis indicibus, vel signis rem ipsam pingentibus, aut symbolice exhibentibus, animadvertere licet in aegyptiacis monumentis: quorum nominum accurata prolatio parum aut nihil discrepet a coptica forma. Exempli loco sint sol, luna, digitus; duo priora cum, e receptis probatisque hieroglyphicis characteres legendi regulis, efferenda sint ϩΗ, 002, re, 00h, sub hac eadem forma ubique copticorum codicum deprehenduntur. At ne anceps haereas uum recte hieroglyphica illa signa legeris, solis figuram et lunae cor-*

nec non aliarum orationis partium quae prout in codicibus obvia sunt, sic hieroglyphica in scriptura exprimuntur; et hanc fortuitam non esse tum ejusdem frequentia, tum orationis series, quaecum imagines pictae vel sculptae conspirant, jamdudum suaserunt illis praesertim qui Monumentorum in Aegypto adhuc superstitem Explanations studio et labore Auctoris hujusce grammaticae elucubratis sedulo pervolutarunt. Itaque si nomina quaedam a pristina forma aliquantisper deflexa, aliaque longo seculorum lapsu obsolescentia, ipsa praesertim hieroglyphice scribendi ratione obsistente ne lingua in aliam abiret, ex quo nonnihil discriminis postea inter sacram vulgaremque dialectum par est intercessisse, si haec, inquam, prudenter judicaverimus, eandem esse utrobique linguam ab omni fit dubitatione remotum (1); atque jure quidem illam sibi *aegyptiae* nomen vindicare concedent omnes. Id si ex dictis non facile consequi morosis fortasse videretur, ad etymon illos pervagati apud nos nominis *coptos* provocarem, quid enim aliud est *coptos* quam *aegyptius*?

nna adpicta invenies iisdem nominibus. Si quis inquireat quare hieroglyphica scriptura humani digiti schemate τὴν μὲν ἀδά repraesentet, copticum lexicon docebit tantam nunc esse similitudinem inter formam vocis ΤΒΔ ἢ μὲν ἀδά, et ΤΗΒ digitus quanta fuit olim.

(1) *Ad rem meam Millin scribebat: " la langue copte conserve encore dans son système grammatical plusieurs traits de la physionomie propre à un idiome qui s'est long-temps écrit en caractères hiéroglyphiques. "* Magasin encyclopédique 1808. vol. 4. pag. 255. seq. *Idem affirmabat Stephanus Quatremère Recherches critiques et historiques sur la langue et la littérature de l'Égypte apud Silvestrum de Sacy Notice etc. Quamvis autem argumenta a Clariss. Schleiermacher De l'influence de l'écriture sur le langage pag. 39. seq. probare contendam peculiarem indolem copticae linguae a hieroglyphicâ scriptura repetendam non esse, haec prorsus nihil adversus meam sententiam efficere arbitror, qui unum hoc propugnandum existimo, quae hieroglyphicè scripta leguntur ita convenire cum natura coptici sermonis librorum qui in manibus nostris versantur, ut disparitas praecipua orthographiae sit at syntaxeos, linguae vero longe minor.*

sic enim vox *ghipt* vel *ghept* in arabum ore sonat aliquantisper corrupta (1).

Haec ita esse quum apertissime pateat, nervis omnibus contendendum videtur ut non modo ab interitu haec lingua vindicetur, sed ut illustriori loco habeatur, nostra hac aetate praesertim, quae superioribus non illa quidem philologiae studio major, verum etiam honoratior multo videri vult. Equidem novimus floruisse anteaetis proxime seculis vel inter nostrates viros aliquos memoria dignos in quorum mentem cum, ne divinando quidem, venire non posset cui et quanto usui copticae linguae studium futurum erat, ut nunc est; ejusdem tamen proprietates, quoad licuit, persequuti sunt, regulasque communi utilitati digesserunt; Kircherum in iis commemoro qui omnium prior fortasse *Primitias linguae Copticae sive Aegyptiacae antiquae* edidit, et sub hoc titulo sin minus perfectam, adumbratam saltem protulit grammaticam. Huic quantum debeant aegyptiacae litterae apud justos rerum aestimatores *Scala magna* perpetuo testabitur. Sua quoque laus est Tukio copticae grammaticae ob exemplorum copiam praestantissimae Scriptori. Quid Woides et La Crozcius? id uterque praestitit quo nescio an quilibet alius pro ea tempestate melius fuisset praestiturus. In istorum laudis partem *Elementis* suis concinna brevitate elaboratis venit Didymus Taurinensis. Bene de copticis litteris meritis est quoque Bonjourius quamvis doctae ipsius lucubrations nondum lucem aspexerint. Iablonskium, Ignatium Rossium, Zoegam cultoribus coptici sermonis apprime charos postremos appello; hi pro eorum ingenio tantam linguam hanc luce donarunt quanta in illa subsidiarum inopia expectandum non erat. Et hi quidem ejusdem linguae cum vetustate tum dignitate permoti, quam in MSS. editisque codicibus tantummodo admirati essent, eximiam operam suam eidem navarunt. Verum quid nos facere decet quibus nunc monumenta ipsa manu veterum aegyptiorum conscripta subsidio veniunt, unde peculiarem lin-

---

(1) *Ea de re in iis libris plura sunt exposita quos Auctor noster de Monumentis Aegypti et Nubiae conscribit, vol. 2. partis primae pag. 296. et vol. 2. secundae partis pag. 76.*

guae usum, verborum proprietatem aliaque multa ad grammaticam spectantia haurire valemus? exempla istiusmodi prout lapidibus inscripta, certius nos quam quae chartis consignata fuerunt edocere possunt: ab his aut traditae jam grammaticae leges firmantur, aut ratio nobis iudicandi suppeditatur de pristino loquendi usu, veterem proinde conferendi cum praesenti linguae conditione id quod ad huiusmodi litteraturae incrementum majoris est momenti quam exequi verbis possit. Quanta ex his superiores illi viri docti, quos commemoravi, penitus ignorarunt non culpa hominum sed aetatis! quo magis illud verum esse deprenditur dictum:

οὐδ' ἄρα πως ἦν

ἐν πάντεσ' ἔργοισι δαίμονα φῶτα γενέσθαι (1)

Nondum enim felix faustusque dies (faustissimi enimvero ominis non uni scientiarum generi exitit dies ille) illuxerat, qui praesentis seculi initio vices quodammodo nuperrimis eruditis rependit laborum atque inquisitionum, quae superiorum ingenia atque conatus tandiu fefellerant, arcanum patefaciendo hieroglyphicae scripturae.

Cum igitur nova scientia ingenia exercere coepisset Clariss. prae ceteris Equitis Franc. Champollion (cujus interitum non sine moerore rerum aegyptiacarum cultores memorant), is tunc, qui litteras copticas non modo perfectissime calleret, verum et ejusdem linguae naturam pervestigasset acutissime, novae lucis ope hanc e monosyllabis vocibus undique constare comperiit. Inventum suum latius exinde hieroglyphicae scripturae contulit, felicitate admodum successu cetera excogitatae veteri formae respondere animadvertit. Neque enim id secus accidere poterat; quum enim omnium primis copticam linguam, quae vulgo appellatur, sub, tot secula frustra tentatis, hieroglyphicis signis latere demonstrasset (2), nova exinde copticae linguae naturae primigeniae confirmatio accessit. Innotuit ergo et qua de causa haecenus editae grammaticae a perfectione tantopere distarent, et quam imposterum viam esset insistendum ad absolu-

(1) *Iliad.* XXIII. 670. 674.

(2) *Précis du Système Hiérog.* Cap. praesertim V.

tam aegyptiaci sermonis ideam tradendam assequendasque ejusdem regulas. Negotium hujusmodi pro sua in philologicis rebus solertia idem aggressus est Champoll.; non usque adeo tamen perfecit ut nova grammatica in lucem posset prodire; contendendum namque illi erat quo veram hieroglyphicorum naturam comprobaret, traditamque doctrinam adversus impugnatores defenderet. Res ita se habebant, quum *Monumentorum Aegypti et Nubiae* Enarrator praestantissimus, cujus jam tum praeclara laus in orientali litteratura emereret, insperato patefacti tunc mysterii, ut ita dicam, hieroglyphicae scripturae nuntium accepit. Mirum quo se animi impetu ad hanc litteraturam excolendam dedit, quae diligentia traditiones explanandas arripuerit quae in Aegypti monumentis extarent proditae. Quo factum est ut illum qui in hoc genere princeps Italiae fuerat (1) nemo deinde tota Europa anteire valuerit. Hic ut primum in Champollion amicitiam venit, accidit utrisque, quod ceteris doctoribus, ut nempe conjunctio animorum, studiorum similitudine maxime conciliata, quandam doctrinae communitatem inter eos pepererit. Ex hoc revera fonte se linguae aegyptiacae doctrinam hausisse Auctor non semel est professus, quam aliis quoque cupiens communicare haec *Elementa* juxta novam methodum auditorum suorum usui tenui exaravit libello, brevius sane quam Champoll. fecisset, verum perspicuitate commodius, nonnullis praeterea de suo adjectis (2). Cujusmodi libellus cum manu scriptus circumferri coepisset fuissetque ad me delatus, intellexi statim vulgatum hunc magno usui fore. Quocirca Auctorem per litteras conveni; ut in plurimorum utilitatem typis consignari haec *Elementa* pateretur rogavi. Minime gravate se id factum laturum

---

(1) *Vide* Il Sistema Geroglifico del Sig. Cav. Champollion il minore dichiarato ed esposto all' intelligenza di tutti dal Dottore Ippolito Rosellini etc. Pisa 1825. *Et* Di un Basso-Rilievo Egiziano della I. e R. Galleria di Firenze Illustrazione del Dott. Ippol. Rosellini P. Professore di Lingue Orientali nella I. e R. Università di Pisa, Firenze 1826.

(2) *Ipsi inter alia debetur tabula a fronte paginae 2 collocata schemata referens hieroglyphica et hieratica, unde sex e nuperis litteris mutuati sunt aegyptii.*

perhumaniter respondit; quippe ad aliorum studia iuvanda magna voluntate ferri consueverit. Denuntiavit tamen, se ea conditione acquiescere, si editor, quisquis ille futurus esset, palam lectores commonefaceret grammaticam hanc Champollion maximam partem acceptam referri debere: conditionem accepi, fidem meam libero.

Haecenus de horum elementorum occasione et Auctore; pauca nunc de ratione praesentis editionis. Atque in primis, quo latius eorundem usus pateret vel ultra montes, ea latinitate donavi. Exempla, quibus regulae et observationes fere singulae innituntur, ex auctoris praescripto, coacervavi e SS. Librorum V. et N. T. fragmentis editis thebanae scilicet, memphiticae atque baschmuricae versionis. Non secus ac pronomibus et articulis pro unoquoque genere, numero atque personis apposita sunt exempla selecta; in verbi personis singulis uniuscujusque temporis praestari similiter oportuerat, si per librorum copiam licuisset, eorum praesertim qui ad baschmuricam dialectum pertineant: pro opportunitate tamen nonnulla apposui; alias fortasse, Deo bene iuvante, satis huic muneri pleniusque faciam (1). Nunquam porro neglexi singulis ut exemplis e copticis textibus singuli a fronte textus graeci responderent e LXX. Intt. unde Versio aegyptiaca profluit. Et quoniam ista cum Codice Alexandrino plerumque facit, hoc ideo usus sum ad ejus fidem capita atque versu indicarem. Subinde tamen, illo derelicto, me Codicem Vaticanum adiisse in N. praesertim T. comperies, quando scilicet huic melius quam illi coptica versio concinit. Quandoquidem porro in tanta regularum brevitate cum perspicuitate conjuncta nonnulla deesse italico MS. videbantur, quae Auctor ipse docendo voce suppleverit, pauca ex his addita per me sunt (neque enim eadem conditio est legentium ac eorum qui e viva, ut ajunt, Doctoris voce erudiuntur) in quo quidem ego e grammaticis Woide et Tattam, nec non e Lexicis Amedei Peyron, (in quo quidem Auctor (2) plura praestitit linguae copticae studii incremen-

---

(1) *Publice denunciatum est, Londini editionem adornari totius V. Testamenti e MSS. Sahidicis atque Copticis. Id si verum est, et multa inde commoda sequentur, et hujus grammaticae editio prodibit absolutior.*

(2) *Lexicon linguae copt. Taurini 1835.*

XIV

to quam ceteri soleant Lexicographi,) atque Tattam (1) aliquid profeci, calculoque suo Rosellinius probavit.

Quod unum de iis quae praefandi occasionem praebuerunt reliquum est, usus nempe atque utilitas compendiariae hujusce grammaticae, sic ego existimo, nullam aliam viam esse tenendam illis qui per Aegyptiacam Sacrae Scripturae versionem linguae hujus ingenium noscere instituunt, ut rationem exinde qua e graeco fonte divina eloquia in aegyptiacum sermonem manarunt probe valeant existimare, judiciumque ferre de pristina conditione Alexandrini textus non in genere modo, verum et juxta varias quae in Aegypto recensiones obtinuerant, quarum quidem luculentissimi testes essent versiones, siquidem plures sint existimandae (2), quae pro dialectorum varietate varias nobis graeci textus lectiones sisterent. Notitia itaque hujusce linguae usque eo necessaria Sacrae Critices studioso erit, ut, quin haec fragmenta copticae versionis consulat, variarum graecarum lectionum justum delectum habere non possit. Experimentum in hoc genere optime cessit Friderico Münter (3) et Aug. A. Georgio (4) quorum specimina facile cuivis ostendunt quantum roboris in recto usu horum fragmentorum sit pro Catholicae Ecclesiae dogmatibus tuendis. Ex dictis denique constat, illos qui animum adjiciunt intelligendis explanandisque vetustissimis Aegyptiorum monumentis copticae grammaticae hujusmodi subsidio omnino carere non posse (5). Utere igitur, benevole lector, nostrosque in communem utilitatem libenti animo impensos labores aequi bonique fac. Vale.

(1) *Lex. aegypt. lat.* Oxonii 1835.

(2) *Num una eademque sit in tribus dialectis Translatio, an multiplex, nondum explorare mihi cognitum est.*

(3) *Specimen Versionum Danielis copticarum. Romae 1786. cf. ibi pag. 45. not. (a).*

(4) *Fragmentum Evangelii S. Johannis graeco-copto-thebaicum saeculi IV. Romae 1789.*

(5) *In horum gratiam grammaticae pars altera lucem, tempore, aspiciet, qua plana methodo Principia universalis de Aegyptiorum scriptura vulgo sacra, prout Copticae linguae plus minusve congruit tradentur.*

SERIES CAPITUM GRAMMATICAE.

Alphabetum Copticum	pag. 4
De litterarum divisione	2
CAP. I. Canones generales de radicibus	4
§. I. De radicibus primariis	5
§. II. De radicibus secundariis	6
§. III. De radicibus compositis	8
CAP. II. De nomine	10
§. I. De nominum natura	ib.
§. II. De nominibus abstractis	12
§. III. De nominibus actionis	13
§. IV. De nominibus actionis locum inuentibus	ib.
§. V. De genere nominum	14
§. VI. De numero nominum	15
§. VII. De nominum declinatione	16
CAP. III. De pronomine	18
§. I. De pronomine simplici	ib.
§. II. De pronomine derivativo	20
§. III. De pronomine composito	26
Pronomina composita, pro primo casu	ib.
pro tertio casu	30
pro quarto casu	32
pro sexto casu	33
§. IV. De pronomine reciproco seu reflexo	35
CAP. IV. De articulo	37
§. I. De articulo enunciativo seu indefinitivo	ib.
§. II. De articulo determinante seu definitivo	38
§. III. De articulo demonstrativo	40
Articulus demonstrativus conjunctus	ib.
Articulus demonstrat. separatus	41
§. IV. De articulo possessivo	43
Articuli possessivi vagantes	ib.
Articuli possessivi orti ab articulis determinantibus	44
Articuli possessivi a demonstrativis orti	51
CAP. V. De nomine adjectivo seu qualitatis	53
§. I. De adjectivis e radicibus primariis	54
§. II. De adjectivis e radicibus derivativis	55

§. III. De adjectivis e radicibus compositis	pag. 56
a. Adjectiva intensioris significationis	ib.
β. Adjectiva privantia	57
γ. Adjectiva constituentia nomina habitudinis, artium, agentium etc	ib.
δ. Adjectiva relativa seu patronymica	58
§. IV. De genere et numero nominum qualitatis	59
CAP. VI. De verbo	60
§. I. De verbo substantivo primario	ib.
§. II. De verbo substantivo secundario	65
§. III. De verbo substantivo composito seu auxiliari	69
§. IV. De modis verbi substantivi auxiliaris	70
§. V. De compositione temporum formae primariae affirmantis	74
§. VI. Tempora composita	74
a. Tempora modi indicativi	ib.
β. modi subjunctivi	87
γ. modi hypothetici	89
δ. a primariis minime derivata	93
§. VII. De forma negante verbi substantivi auxiliaris	102
Particula negans 1. <i>εἰ</i>	ib.
2. <i>ἴ</i>	103
3. <i>τι</i>	104
4. <i>ὑτά</i> vel <i>ὑτεα</i>	105
5. <i>εαἰ</i>	106
6. <i>ἴ</i> . . . . . <i>εἰ</i>	107
Tempora formae neganti peculiaris	110
§. VIII. De forma transitiva seu efficiente verbi substantivi auxiliaris	113
§. IX. De forma passivo-impersonali verbi substantivi	117
§. X. De particulis verbi substantivi vicem gerentibus	119
§. XI. De imperativo ; infinitivo et gerundio	122
APPENDIX De suffixis	125

ELEMENTA

LINGUAE AEGYPTIACAE VULGO COPTICAE.

ALPHABETUM COPTICUM.

<i>Figura</i>	<i>Nomen</i>	<i>Potestas</i>	<i>Numeri</i>
Α α	Alpha	A	1.
Β β	Beta	B. V	2.
Γ γ	Gamma	G	3.
Δ δ	Dalda	D	4.
Ε ε	Ei	E	5.
Ϛ ϛ	So	S	6.
Ζ ζ	Zita	Z	7.
Η η	Hita	É. I	8.
Θ θ	Thita	Th	9.
Ι ι	Iauda	I	10.
Κ κ	Kappa	K	20.
Λ λ	Lauda	L	30.
Μ μ	Mi	M	40.
Ν ν	Ni	N	50.
Ξ ξ	Xi	X	60.
Ο ο	O micron	O	70.
Π π	Pi	P	80.
Ρ ρ	Ro	R	100.
Σ σ	Sima	S	200.
Τ τ	Tau	T	300.
Υ υ	Ypsilon	U	400.
Φ φ	Phi	Ph	500.
Χ χ	Chi	Ch	600.
Ω ω	O mega	O	700.
Ϩ ϩ	Schéi	Sc	
Ϫ ϫ	Fei	F	
Ϭ ϭ	Chéi	Ch	
Ϯ ϯ	Hori	H	

ϩ. 90.

Χ	z	Giorgia	G
Ο	ϛ	Ghima	K Ga
†	†	Dhei	Dh. Ti
Ψ	ψ	Epsi	Ps

De Litterarum divisione.

1. Vocales sunt α, ε, η, ι, ο, ω, et τ eadem aliquando cum οτ.
 2. Consonae reliquae sunt omnes; quarum aliae densae sunt, aliae lenes. Densae: β, κ, μ, ρ, τ, υ, φ, θ, ζ. Lenes: θ, λ, π, π, c, φ, χ, ϛ, Ϸ (quatenus consona τφ θ comparata); τ, λ, ζ a graecis praeter necessitatem mutuati sunt aegyptii. α. nota est numeralis. Duplices sunt ξ et ψ ut apud graccos. † denique nexus est τ cum aliqua vocali.

3. Quoniam vero aegyptii, praeter XXIV. graecorum litteras, aliis indigebant signis ad omnes eorum linguae sonos effereandos, idcirco ex vetusta scribendi methodo (1) alia adsciverunt, quae a hieroglyphicis per hieraticam formam detorta quomodo fuerint, tabula nostra ob oculos ponit.

Annotatio.

“ Exhibita harum sex litterarum ab origine figura, de earundem pronuntiandarum ratione aliquid subjungendum :

ϣ

“ Esse c fortius ad sibilum tenuis clatum constat; verum ita nonnunquam usu moderatur, ut ad χ videatur accedere. Quare nomen mensis noni aegyptiorum ΠΔϣωπϛ, et ΠΔχωπϛ scribitur, sic in quibusdam vocibus a graeca lingua profectis litterae χ substituerunt ϣ, ex. gr. Δρϣωμδπδριτδ. Graeci vicissim aegyptiacis quandoque nominibus ab hac littera incipientibus suum χ praefecerunt; hinc quem regem deprehendimus apud Herodotum (II, 124.) appellatum χίωψ, non alius profecto est quam qui aegyptiis ψορεψω; id quod defectum argueret huiusmodi vehementioris soni in graeca lingua, nisi et apud Arabes eadem saepe permutatio, saltem in pronunciando, usucineret.

ϣ

“ A potestate litterae φ, φ proxime abest, uti ex eo liquet quod ad-

(1) Conferatur nota subjecta paginae 524. *Etymolog. Aegyptiac.* Ignatii Rosii

<i>Glyptic.</i>	<i>Hebraic.</i>	<i>Coptic.</i>	
	ש. ש.	ϣ	<i>Shai</i>
	מ. מ.	ϣ	<i>Mai</i>
	ל. ל.	ⲛ	<i>Lai</i>
	מ. מ.	Ⲛ	<i>Mai</i>
	מ. מ.		
Ⲛ	.	Ⲛ	<i>Ghima</i>
	.	Ⲛ	<i>Giangia</i>
Ⲛ	.	Ⲛ	.....
	.	Ⲛ	.....

„ ductum nomen $\psi\omicron\tau\epsilon\gamma\omega$ ab Eratosthene (apud Syncellum pag. 102.)
 „ $\sigma\omega\phi\iota\varsigma$ exprimitur. Ideus accedit nomini $\mu\acute{\iota}\mu\phi\iota\varsigma$ cum aegyptio $\alpha\epsilon\delta\acute{\iota}\text{-}$
 „ $\pi\omicron\tau\epsilon\gamma\iota$ apertissime conferendo. Illud porro discriminis est inter utram-
 „ que litteram ϕ , et $\epsilon\gamma$: ϕ et cum adspiratione et sine ea usurpari,
 „ ut patet in articulo $\phi\delta\iota$ et $\pi\delta\iota$, nec non in proprio nomine $\pi\tau\delta\epsilon$
 „ (Zoega Codd. Borg. p. 458.) cum $\phi\delta\alpha$ comparato, $\epsilon\gamma$ vero nunquam
 „ ex vi sua in quacumque dialecto vel compositione remittere, nisi
 „ quando cum ξ permutanda sit.

Ϟ

„ Pro qua Thebanis est ϵ . Respondet χ et χ graecorum : ex. gr. $\pi\iota\text{-}$
 „ $\delta\epsilon\lambda\gamma\iota\pi\iota$ redduntur Καλασίρις (Herodot. II, 164.) sic fortasse $\delta\delta\text{-}$
 „ $\rho\epsilon\delta\omega\tau\tau\epsilon$ contulerit quis cum $\chi\omicron\iota\omicron\gamma\omicron\beta\acute{\iota}\lambda\lambda\iota\omicron\varsigma$.

Ϟ

„ Spiritum asperum, quem vocant, supplet. Id coptica nomina evin-
 „ cunt e graeco non uoado, verum et ab aliis linguis profecta. Ex gr.
 „ $\epsilon\tau\omega\pi\omicron\pi$ $\epsilon\sigma\omega\pi\omicron\varsigma$, $\epsilon\rho\delta\delta\delta\iota$ $\rho\acute{\alpha}\beta\beta\iota$. Offendimus praeterea in vete-
 „ re scribendi methodo $\epsilon\rho\omega\mu\eta$ *Roma* ; $\pi\epsilon\gamma\epsilon\iota\lambda\epsilon\iota\pi\omicron\varsigma$ *Philippus*,
 „ $\epsilon\tau\rho\eta\varsigma$ *Hadrianus*, al.

Ϟ

„ Gutturali sono communius gaudet ; Graeci namque per χ et χ can-
 „ dem litteram efferre solent in nominibus propriis aegyptiorum. Ex. gr.
 „ Νίτωκρις (Herodot. II, 100.) est ἭΗΤ ΓΡΟ *Minerva victrix*, inter-
 „ prete Eratosthene (catal. num. XXII.) Ἀθηναΐ νικηφόρος . Vicissim in-
 „ terpres thebanus loci Act. 13, 21. Κίς quod est a $\psi\iota\pi$ 1. Reg. 9, 1.
 „ reddidit $\delta\iota\varsigma$.

Ϟ

„ Blaesa litera simul atque vehemens dentalibus partim accensenda,
 „ partim palatalibus (et sibilantibus nonnihil), fere ut *dtg*. Diversimode
 „ itaque aliis in linguis elata fuit ; in graeca quidem nunc per $\gamma\delta$, ut
 „ $\psi\acute{\alpha}\gamma\delta\eta\varsigma$ (Athen. XV, 42.) *unguentum aegyptium* $\pi\tau\omicron\zeta\epsilon\pi$ (in N.T.
 „ et alibi passim) Nunc vero per Σ , et σ , prout invenimus nomen

,, ΖΕΞΠΟΥΤ̄ σιμενούδι usurpatum (apud s. Theophilum cp. ad Au-
 ,, tolic.) atque σιβινύτης سمونود . Alias graecum K, et ك arabicum
 ,, cum hac littera cooptice commutatum fuit, ex. gr. a κάμηλος et
 ,, الجمال XΔΞΟΥΔ. Communius tamen huic respondent γ, et T, γγξ
 ,, namque (Ps. 78, no. 77, 42. 43.) graec. Τάνις, aegyptiis est XΔ-
 ,, ΗΙ, sive XΔΠΗ (conf. *i monumenti dell'Egitto, e della Nubia* etc.
 ,, vol. II. *partis primae* pag. 66. 67. vol. III. *secundae partis* pag.
 ,, 493, not. 3., et 489, not. 3., Iiem Zoega de O. et U. Obel. pag.
 ,, 454, not. 53.) ,, .

4. Pro dialectorum varietate litterae nonnullae permutantur hoc pacto:

β · κ · μ · π · ρ · τ · ω · ψ · ς · δ · ζ ·
 η · γ · ι · φ · λ · θ · ο · c · ρ · ρ · β ·
                   χ ·   α ·

C A P U T I.

CANONES GENERALES DE RADICIBUS.

I. Aegyptiaca lingua monosyllaba est suapte natura quod ad voces suas ab origine consideratas. Haec regula nulla exceptione infirmatur, ita ut pro derivatis, aut compositis illae voces habendae sint, quae polysyllabae deprehenduntur.

II. *Primariae* voces pro veris *radicibus* sunt habendae, e quibus certa constantique methodo *derivatae* atque *compositae* voces coalescunt.

III. Nonnullae voces licet a *primariis derivatae*, respectu tamen aliarum vocum, quas gignunt, evadunt et ipsae *primariae*; has proinde *secundarias radices* appellamus.

IV. E dualibus pluribusve radicibus primariis vel secundariis *compositae* voces oriuntur.

V. Voces denique e radicibus secundariis derivatas *radices compositas* dicimus.

Ex gr. ΟΥΩ *germen*, vox est origo seu radix *primaria*; hinc

derivantur (ΟΥΕΤ *recens, viridis, crudus.*)
 (ΟΥΩΤ *idem.*) *radices secundariae*; hinc
 (ΟΥΩΤΩ *responsum, nunciatio.*) *rursus*

derivantur ($\tau\lambda\omicron\tau\omicron$ *oriri, nasci.*)
 ($\Sigma\iota\mu\omicron\tau\omega$ *nunciare.*)
 ($\epsilon\rho\omicron\tau\omega$ *respondere, loqui.*) } *radices compositae.*

VI. Tum a secundariis tum a compositis radicibus ulterius progrediendo existunt voces *derivatae* vocesque *compositae*, quarum si perfecte instituat analysis, unaquaeque earum in radices primarias monosyllabas duas vel plures resolvitur.

VII. Cum uniuscujusque vocis aut radicis notatio sit vel *res* absolute, vel *rei accidens* sive *proprietas*, sequitur, aegyptiacas voces in univ-
 ersum aut *substantivi*, aut *adjectivi* rationem habere.

De radicibus primariis

§ I.

Radices primariae octo in classes commode partiuntur, nempe :

1. Voces quae una tantum vocali aut diptongo constant, v. gr. Δ Thebana in dialecto, $\Delta\iota$ Memphitica, $\epsilon\iota$ Baschmurica *faciens* $\epsilon\iota$ Theb., ι Memph. et Basch. *vadens*.

Annotatio.

„ Tres omnino sunt aegyptiacae linguae dialecti, *Thebana* quae et Sa-
 „ hidicae nomen obtinet, *Memphitica* et *Baschmurica*, atque haec po-
 „ strema terminos magis definitos habet. Prima et altera superioris et in-
 „ ferioris aegypti linguae fuerant olim, tertia plagam occupaverat quae
 „ ad orientem septentrionemque vergit. Ad invicem porro distinguuntur
 „ a vocalibus correptis aut productis, nonnunquam etiam abjectis, aut
 „ respective duplicatis; item consonis litteris invicem permutatis ad ra-
 „ tionem supra pag. 4. expositam; id quod exemplis deinceps afferren-
 „ dis melius patebit, in quibus dialectorum diversitatem sigla T. M. B.
 „ indicabunt „.

2. Voces quarum praepositiva est vocalis aut diptongus postpositiva au-
 tem consona, ex gr. $\epsilon\rho$ M., ρ T., $\epsilon\lambda$ B. *faciens*; $\epsilon\pi$ T. *ducens*; $\omicron\tau\omega\mu\epsilon$
 T., $\omicron\tau\delta\mu\epsilon$ B. *manducans*.

3. Praepositiva consona, postpositiva vocalis aut diptongus, ex gr. $\epsilon\iota$
 M., $\delta\iota$ B. *ferens, portans*. $\epsilon\omega$ M., $\epsilon\delta\delta$ B. *bibens*; $\tau\omicron\iota$ T. *dans*.

4. Vocalis aut diptongus sequentibus binis consonis, ex gr. $\kappa\rho\pi$ M.,
 $\kappa\lambda\pi$ B. *vinum*; $\omega\delta\gamma$ T. *obliviscens*; $\omega\mu\epsilon$ M. $\delta\mu\epsilon$ B. *vivens*.

5. Binae consonae sequente vocali aut diphtongo, ex gr. ἔρροορ T. *vox* ζπιο T., ζπιδ B. *gignens*; cδδιδ M. cθει B. *scribens*. Paucae admodum numero sunt radices hujusce classis.

6. Vocalis aut diphtongus inter duas consonas, ex gr. πωω T., πιδω B. *dividens*, *extendens*; βδλ T., βελ B. *oculus*. Classis haec omnium est uberrima.

7. Consona et vocalis sive diphtongus, aliis duabus consonis sequentibus, ex gr. ψωλκ T. *nectens*, *implicans*; λωβω T., λδβω B. *urens*, *ardens*. Radices hujus classis caute distinguendae sunt a vocibus plerisque speciem quidem septimae classis referentibus, sed quae tamen secundariae sunt, atque a sexta classe originem agnoscunt, ut ex. gr. cωωc *pudor*, *confusus*, et cωωγ *deprimens* a cωωγ *irridens*, *subsannans* voces derivatae.

8. Tres consonae, vocali aut diphtongo post duas priores interposito, ex gr. ψκδκ T. *clamor*; ψλδγ B. *opprobrium*; θμοοc T. *sedens*; χριη T. B. *desertum*. Haud omnes hujusce formae voces huic classi accensendae sunt, etsi prima fronte ad eandem pertinere videantur; non paucae siquidem a sexta profluunt, prout ψτδη *sternutans* quod est a τωη *rejiciens*.

De radicibus secundariis.

§ II.

1. Dantur radices *monosyllabae* licet non primariae; cum enim ab istis profluant, censendae sunt *secundariae*. Porro id sic fere accidit. Primariae radices sensu gaudent activo, notant siquidem alicujus agentis actum in specie vel conditionem: quod si in hujusmodi vocibus η substituat vocali ω, sensus evadit passivus, et radix ipsa fit *secundaria* ex. gr.

βωω *exspolians* . . . . βρω *exspoliatus*, *nudus*.
 τωω *statuens*, *constituens* . . . τρω *statutus*, *constitutus*.
 ψωω *adaequans* . . . . ψρω *adaequatus*.
 τωτ *persuadens* . . . . τρωτ *persuasus*.

2. Radices primariae prae ω habentes ζ vel ε has in η pariter mutant ut fiant passivae, ex. gr.

οτδδ purus, sanctificans . οτηδ sanctificatus, inde sacerdos.
 ηεξ excutiens . . . . . ηηξ excussus.

3. Interdum augetur significatio radices primariae per accessionem litterarum σ , τ , $\epsilon\upsilon$, ψ , ita ut radix ipsa evadat monosyllabica *secundaria* ex. gr.

τωαα claudens . . . . . τωαασ sepeliens.
 λωκ ωniens, adjungens . . λωκτ se adjungens.
 ψωψ irridens . . . . . ψωψε deprimens.
 ψοτ convenit, decet . . . . ψωε necesse est.

4. Vocalem quoque suam primariae radices mutant aliquando, atque alteram, ad normam dialectorum, in fine adsciscunt; fiuntque dissyllabae, quin sensus tamen augeatur, ex. gr.

ρκ T.) (ρικε T.)
 ρεκ M.) inclinans . . . . (ρικι M.) inclinans.
 λεκ B.) (λικε et λικι B.)
 εη ducens . . . . . εηε (ηηι M.) ducens.
 ερ T.) (εηρε T.)
 ερ M.) faciens . . . . . (ηρι M.) faciens.
 ελ B.) (εηλι B.)

5. Dialectus Thebana interdum vocalem inter utramque consonam euphoniae causa interserit, ex. gr.

ωνηξ vivens . . . . . ωηδξ vivens.
 τωβξ orans . . . . . τωβδξ orans.

6. Nonnunquam *secundariae* radices habentur a primariis, aucta voce a syllaba finali $\epsilon\alpha$, quo casu sensus evadit intensivus, ex. gr.

ωλ levans . . . . . (ωλῆα T.)
 (ωλεα M.) erigens.
 κωρ diffusus . . . . . (κωρηα T.)
 (κωρεα M.) errans.

7. Alias, primariae radices fiunt dissyllabae et *secundariae* ob sui reductionem, ex. gr.

α T.) (αἰαει T.)
 αι M.) faciens . . . . . (αἰαι M.) augens.
 ει B.) (εει B.)
 βωρ repellens . . . . . βορβῖ vel βερβωρ rejiciens.

κίτ *praeteriens* . . . . . κομκίτ vel κακικων *transiens*.

Ubi adverte, priorem consonam alterius partis reduplicationis euphoniae causa interdum amitti; atque fieri vocalis metathesin, ex. gr.

εωρξ superpono . . εροξρεξ pro εροξερεξ *fricans ad expoliendum*.
 κωρεμ *perdens* . . κρεμρωμ pro κρεμκρωμ *negligens*.

De radicibus compositis.

§. III.

1. E duabus pluribusque primariis sive secundariis radicibus una simul junctis radices *compositae* constituuntur, quae una, duabus et pluribus quoque syllabis constare possunt.

2. *Compositae monosyllabae* plerumque fiunt accedente primaria radice †, τει (per compendium τ) *dans* aliis radicibus. Quo pacto radix illa primaria evadit *composita*, atque sensu *transitivo* afficitur ex. gr.

οτε T.) spatium . . . (τοτε T.) (dans spatium) *amovens*.
 οτει M.)

κω *bibens* . . . . . τκω (dans bibere) *irrigans*.
 ωλκ *portans* . . . . . τολκ (dans ad ferendum) *suspendens*.

3. Praestat hinc diligenter advertere, non paucas adesse radices, quae licet primariae ex earundem forma videantur, quum tamen e duabus primariis in unam coalescerint syllabam, vere sunt radices *compositae monosyllabae*, ut πωτ *germinans*, *producens* est ab ερ *faciens* et ορωτ *novus*, *recens* per contractionem, et aphacresin.

4. *Dissyllabae* e contrario ulla absque contractione e duabus radicibus primariis una consociatis existunt, ex. gr.

ζειοτ& *execrans* (blasphemans) a ζω *dicens*, et οτ& *execratio* (blasphemia).

ζιπκω *submitbens* . . . . . a ζιπκ *inclinans*, et κω *caput*.

μεεεητ *satisfaciens* . . . . . a μεεε *implens*, et ητ *cor*.

κωπ&τ *dormiens* . . . . . a κωπ *extendens*, et π&τ *pes*.

5. Hujusmodi *compositis dissyllabis* efformandis inserviunt prae aliis sequentes primariae radices: ερ *faciens*; † *dans*; ζι vel βι *capiens*; ει *jacens*; κω vel χω *ponens*, quae saepius initio, in fine rarius, ad-

veniunt aliis primariis radicibus aut secundariis, prout exempla demonstrant:

- (ῑ) ῑΠΙΙΔ T.)
 εῑΦΙΙΔ M.) *succedens* (ital. *rimpiazzare*) . . ab ῑ *faciens*, et ΠΙΙΔ
 εῑΠΙΙΕ B.) *locus, gradus.*
 ῑΔC T.)
 εῑΔC M.) *senescens* . . ab ῑ . . . et ΔC *antiquus.*
 εῑΔC B.)

Nonnunquam εῑ apparet sub forma ρῑ, quod est per aphaer. ab ῑρῑ (1) v. g.

- ρῑΙΙΕ T.)
 ρῑΙΙΙ M.) *plorans* . . . ab ῑ *faciens*, et (ΙΙΟΟῑ T.)
 λῑΙΙΙ B.) (ΙΙΟΟῑ M.) *aqua.*
 (ϑ) ῑῑε *ebrius* . . . . . a ῑ *dans* . . et ῑε *labens.*
 ῑῑῑ *observans* . . . . . a ῑ . . . et ῑῑ *cor.*
 ῑΔOῑE *segregans* . . . . . a ῑ (2) . . . et OῑE *distantia.*
 ῑΔXῑO *roborans* . . . . . a ῑ . . . et Xῑῑ *robur.*
 ῑΔΠῑO *vivificans* . . . . . a ῑ . . . et Πῑῑ *vita.*
 ῑEῑO *respuens* . . . . . a ῑ . . . et Eῑῑ *rejiciens.*
 ῑCΔO *docens* . . . . . a ῑ . . . et CΔO *scientia.*
 ΙΙΔῑῑ *valde producons* . . . a ΙΙῑῑ *multitudo*, et ῑ *dans.*
 (X) ΖῑΠῑΙΙ *participans* . . . . . a Ζῑ *capiens*, et ΠῑΙΙ *portio.*
 ΖῑΠΕΙΙ *consors* . . . . . a Ζῑ . . . et ΠΕΙΙ *cum.*
 ῑΔΠΖῑ *condemnans* . . . . . a ῑΔΠ *judicium*, et Ζῑ *capiens-*
 (ῑ) ῑΠῑO T.)
 ῑῑῑO M.) *respiens* . . . a ῑ *jaciens*, et (ῑῑO T.)
 ῑΠῑΔ B.) (ΠῑΔ B.) *vultus.*
 ῑῑΔ T.) (λΔ T.)
 ῑῑΔC M.) *calumnians* . . . a ῑῑ . . . et (λΔC M.) *os, oris.*
 ῑῑΔC B.) (λΔC B.)
 (κω) vel (Xω) κΔρῑ T.)
 XΔρῑ M.) *silens* . . . a κω vel Xω *ponens*, et (ρῑ T. M.)
 κΔλῑ B.) (λῑ B.) *lingua.*

6. *Polysyllabae radices compositae* a pluribus radicibus oriuntur, ex. gr. ῑῑωκῑῑῑ *animus addens* . . a ῑ *dans*, ῑωκ *favilla*, et ῑῑῑ *cor.*

(1) Vide superius paragraph. II. num. 4. (2) Supr. num. 2.

εργαργεητ *patientiam sumens* . . ab ερ *faciens*, εργη *remorans*,
et εητ *cor*.

ερατωατ *inutile esse* . . ab ερ *faciens*, ατ *sine*, et ωατ *utilitas*.

7. Quaecumque denique radix sive simplex, sive derivata, sive composita, nonnullis praepositionibus aucta, fit *polysyllaba*, id quod inferius patebit.

C A P U T II.

DE NOMINE.

1. *Nominis* notatione in praesens voces illas comprehendimus, quibus res absolute existentes denotandi vis est, *substantiva* videlicet nomina sive propria illa sint, sive *appellativa*, sive etiam *abstracta* quae vocant; namque de vocibus accidentia sive rerum proprietates tantum indicantibus (1) seorsim agendum.

2. Quadrifarie nomina sunt consideranda; et primo quod ad ipsorum *naturam*; deinde quod ad *genus*; tertio quod ad *numerum*; quod ad varios tandem respectus ad ceteras orationis voces seu partes.

De nominum natura.

§ I.

1. Juxta canones de radicibus superius traditos (2), nomina quoque dispertienda sunt in *primaria*, *derivativa*, atque *composita*.

2. Quae a nulla alia *radicali* voce profluunt, sed ipsa per se veluti origines sunt atque primariae radices, ea *nomina primaria* dicuntur; hujusmodi sunt:

αοοτ	T.	αωοτ	M.	αατ	B.	<i>aqua.</i>
ρω	T.	ρω	M.	λω	B.	<i>os, oris.</i>
ρατ	T.	ρατ	M.	λετ	B.	<i>pes.</i>
ρη	T.	ρη	M.	πε	B.	<i>sol.</i>
ωε, οοε	T.	ιοε	M.	ιδε	B.	<i>luna.</i>

Annotatio.

„ Animadvertendum est simplices radices plerasque utramque in se ra-

(1) Cf. Cap. I. caa. VII. supr. (2) Canon. praesertim II.

„ tionem habere nominis scilicet substantivi, et adjectivi, prout et rem
 „ notant, et alicujus subjecti qualitatem, ex gr. ωβλν oblivio perinde
 „ significat ac *obliviscens*; ζο semen, et *qui seminat*; ζπο generatio
 „ atque *genitor*; ωεc messis et *messor*. Ceterum quando vere nomen
 „ sit, sive substantivum adpositus articulus docet „.

3. *Derivativa nomina* aliquando monosyllaba manent, quandoque vero
 fiunt dissyllaba. In priori casu

aut vocalem tantum mutant: τομ murus . . . a τωμ claudens.

πδνν rete . . . a πωνν extendens.

κοπτ creatio . . . a κωντ creans.

aut unam ex lit. τ, c, εϋ ad- εοντ doctor . . . a εωνν instituens.

sciscunt ulterius:

οτομει praesepe . . . ab οτωμ manducans.

βορβc insidiae . . . a βορβc venator.

4. In altero casu augentur lit. c vel εϋ, simulque vocalem mutant e
 longa plcrumque in brevem, ex. gr.

εωτβc occidens . . . εοτβc caedes.

μωττ facile reddens . . . μοτπec facilitas.

κοτρεπ dirigens . . . κορηεϋ telum.

5. Nonnunquam ita derivantur nomina, ut vocalem primitivi mutant
 vel in diphtongum, assumantque aliam in fine vocalem, e videlicet The-
 baice, et i Memphitice, ex gr.

μωρ cingens . . . μδιρε fascēs (ital. fascio).

κωνν abscondens . . . κηπε latibulum.

τωνν deglutiens . . . τεπε sapor, gustus.

μec gignens . . . μδci pullus.

6. *Composita nomina* e primariis derivatisque nominibus coalescunt,
 ex. gr.

κδcpo mentum . . . a κδc os, ossis, et πο os, oris.

βδλρητ ingenuus, apertus . . . a βδλ oculus, et ρητ cor.

λδρητ gulosus . . . a λδ lingua, et ρητ idem.

7. Quaedam voces propter hujusmodi unionem mutationibus obnoxiae
 fiunt, sic μοοτ T. μωοτ M. aqua in compositione effertur μοτ; τητ
 T. οηοτ M. ventus τοτ; μοοηε T. μοηι M. pastor evadit μδη
 vel μδηε, ex. gr.

μοτβερτ aqua rosacea . . . a μοοτ, et βερτ rosa.

ΤΟΥΑΪΠΤ *vontus occidentalis* . . a ΤΗΥΤ, et ΕΑΪΠΤ *occidens*.
 ΜΑΠΕCΟΟΥΤ *pastor ovium* . . . a ΜΟΟΠΕ, et ΕCΟΟΥΤ *ovis*.

8. Nominibus compositis accensenda sunt, primo; quae vulgo dicuntur nomina *abstracta*; secundo, nomina *actionis*; tertio nomina *loci et temporis actionis*. Legibus adeo certis constantibusque eorundem compositio in unaquaque specie subjacet, ut vel ex hoc aegyptiacae linguae praesentia maxime eluceat, et vetustioribus linguis eadem comparata iis antecellere videatur.

De nominibus abstractis.

§. II.

1. Voces denotantes *qualitates* praecisas a subjecto cujus ad instar attributorum sunt, usurpatasque in oratione tanquam entia realia, *nomina abstracta* appellamus.

2. Nomina hujusmodi ab adjectivis proficiscuntur.

3. Praepositionis monosyllabae ΑΪΠΤ T., ΜΕΤ M., cujus vis esse videtur attributum vel qualitatem notare, praecipuum officium est in constituendis nominibus abstractis, ex. gr.

ΜΪΠΤΒΩΒ T. *debilitas* (attributum scilic. hominis debilis) . . a
 ΒΩΒ *debilis*.

ΜΪΠΤΞΗΚΕ T. *paupertas* . . . . . a ΞΗΚΕ *pauper*.

ΜΕΤΞΔΥ M. *frigido* . . . . . a ΞΔΥ *frigus*.

ΜΕΤΜΔΙ M. *amor* . . . . . a ΜΔΙ *amans*.

ΜΕΤCΔΙΕ M. *pulchritudo* . . . . . a CΔΙΕ *pulcher*.

ΜΕΤΠΔΥΤΑΜΔΚΞ *obstinatio* . . a ΠΔΥΤ *durus*, et ΜΔΚΞ
cervix.

ΜΪΠΤΜΔΙΡΟΜΤ *avaritia* . . . a ΜΔ. *amans*, et ΡΟΜΤ *argentum*.

ΜΪΠΤΡΕΥΞΕΤΨΥΠΡΕΥΗ *occisio infantium* . . a ΡΕΥ *possessor*
(faciens), ΞΕΤΞ *occisio*, ΨΥΠΡΕ *filius*, et ΨΥΗΞ *parvus*.

ΜΕΤΜΔΙΡΩΜΙ *philanthropia* . . a ΜΔΙ *amans*, et ΡΩΜΙ *homo*.

ΜΕΤΡΕΥΞΕΡΞΕΠΟΤΥΙ *beneficentia* . . a ΡΕΥ *possessor*, ΕΡ
faciendi, ΞΕΞ *opera*, et ΠΟΤΥΙ *bona*.

ΜΪΠΤΔΤΤΩΤΗΞΗΤ *contumacia* . . ab ΔΤ *sine*, ΤΩΤ *temperantia*
(persuasio), et ΉΞΗΤ *cordis*.

ΜΕΤ&ΤΩΤΕΜ *incredulitas* . . . ab ΔΤΩΤΕΜ *non intelligens, non audiens.*

De nominibus actionis.

§. III.

1. *Actionis* nomina in hoc conveniunt cum *abstractis*, quod et ipsa a subiecto et ab adjunctis temporis abstrahant, verum nonnihil ab illis differunt quod rem denotent in actu esse.

2. Radix affecta notione accidentis sive qualitatis evadit nomen actionis assumpta ab initio particula monosyllaba ΒΙΠ Τ., vel ΖΙΠ Μ. *actionis* praesentiam fere denotante, quaeque nunquam occurrit a voce se juncta, ex. gr.

ΒΙΠΘΩΠ (actio imperantis) *imperium* . . . a ΘΩΠ *jubens.*

ΒΙΠΨΩΠΕ (actio capientis) *captura* . . . a ΨΩΠΕ *capiens.*

ΒΙΠΠΔΥ (actio videntis) *visio* . . . a ΠΔΥ *videns.*

ΖΙΠΛΟΥΓΙ (actio ambulantis) *iter* . . . a ΛΟΥΓΙ *ambulans.*

ΖΙΠΣΜΟΥ (actio benedicens) *benedictio* . . . a ΣΜΟΥ *benedicens.*

In Thebana dialecto ΒΙΞ pro ΒΙΠ scribitur sequente alia Ξ (euphonia) ut ΒΙΞΞΞΨΥΕ *bellum* a ΞΞΨΥΕ *proelians.*

3. Nomina *actionis* formantur quoque mediante ΡΔ *actio* (ab Π *facere* e. g.

ΡΔΩΨ *exclamatio* . . . . . ab ΩΨ *exclamans.*

ΡΔΩΣΘ *messis* . . . . . ab ΩΣΘ *messor.*

Forma hujusmodi in dialecto thebana praecipue obtinet.

De nominibus actionis locum innuentibus.

§. IV.

1. Per nomen *primarium* ΞΔ *locus* sequente nota secundi casus, nempe praepositione Η, constituuntur *nomina loci et temporis actionis*, ex. gr.

ΞΔΗΤΩ (locus potationis) *caupona.*

ΞΔΗΜΟΝΙ (locus pastoris) *pascuum.*

ΞΔΗΨΟΝΙ (locus incolae) *habitatio.*

ΞΔΗΤΡΔΠ (locus judicantis) *tribunal.*

ΞΔΗΨΗΠ (locus arboris) *silva.*

ἄδ. ἡδ. λολι (locus urvae) vinea.

ἄδ. ἡ. γω. ο. γ. ι (locus sacrificii) altare.

2. Istiusmodi voce ἄδ. non variata ad haec nomina efformanda unaquaeque ex tribus dialectis utitur.

De genere nominum.

§. V.

1. Masculinum et femininum genus tantum in nominibus agnoscit lingua aegyptiaca.

2. Cognitio generis cuiusque nominis ab usu pendet; verum quomodo ab uno genere in aliud aliqua nomina moveantur paucis habe:

3. Quatuor modis nomen e masculino transit in genus femininum. I. Per formae mutationem; II. Variato nomine in fine; III. Mutata forma simul et variato nomine in fine; IV. Per adpositionem articuli.

I. Forma immutatur per solam vocalium mutationem, ex. gr.

<table style="border: none;"> <tr> <td style="padding-right: 5px;">γ. π. ρ. ε. T.)</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">β. λ. ι. υ. s . . . . .</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">{</td> <td style="padding-right: 5px;">γ. π. ρ. ε. T.)</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">β. λ. ι. υ. s . . . . .</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">{</td> <td style="padding-right: 5px;">γ. π. ρ. ε. T.)</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">β. λ. ι. υ. s . . . . .</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">{</td> <td style="padding-right: 5px;">γ. π. ρ. ε. T.)</td> </tr> <tr> <td style="padding-right: 5px;">γ. π. ρ. ι. M.)</td> <td style="padding-right: 5px;">γ. π. ρ. ε. M.)</td> <td style="padding-right: 5px;">γ. π. ρ. ι. M.)</td> <td style="padding-right: 5px;">γ. π. ρ. ι. M.)</td> </tr> </table>	γ. π. ρ. ε. T.)	β. λ. ι. υ. s	{	γ. π. ρ. ε. T.)	β. λ. ι. υ. s	{	γ. π. ρ. ε. T.)	β. λ. ι. υ. s	{	γ. π. ρ. ε. T.)	γ. π. ρ. ι. M.)	γ. π. ρ. ε. M.)	γ. π. ρ. ι. M.)	γ. π. ρ. ι. M.)									
γ. π. ρ. ε. T.)	β. λ. ι. υ. s			{			γ. π. ρ. ε. T.)			β. λ. ι. υ. s	{	γ. π. ρ. ε. T.)	β. λ. ι. υ. s	{	γ. π. ρ. ε. T.)								
γ. π. ρ. ι. M.)		γ. π. ρ. ε. M.)	γ. π. ρ. ι. M.)		γ. π. ρ. ι. M.)																		

II. Dupliciter nomina in fine variantur:

α. Si nomen masculinum vocali brevi terminetur, ut in femininum transeat, haec producitur; ex. gr.

<table style="border: none;"> <tr> <td style="padding-right: 5px;">ε. λ. λ. ο. T.)</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">s. e. n. e. x . . . . .</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">{</td> <td style="padding-right: 5px;">ε. λ. λ. ω. T.)</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">s. e. n. e. x . . . . .</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">{</td> <td style="padding-right: 5px;">ε. λ. λ. ω. T.)</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">s. e. n. e. x . . . . .</td> <td rowspan="2" style="padding-right: 10px;">{</td> <td style="padding-right: 5px;">ε. λ. λ. ω. T.)</td> </tr> <tr> <td style="padding-right: 5px;">ε. ε. λ. λ. ο. M.)</td> <td style="padding-right: 5px;">ε. λ. λ. ω. M.)</td> <td style="padding-right: 5px;">ε. ε. λ. λ. ω. M.)</td> <td style="padding-right: 5px;">ε. λ. λ. ω. M.)</td> </tr> </table>	ε. λ. λ. ο. T.)	s. e. n. e. x	{	ε. λ. λ. ω. T.)	s. e. n. e. x	{	ε. λ. λ. ω. T.)	s. e. n. e. x	{	ε. λ. λ. ω. T.)	ε. ε. λ. λ. ο. M.)	ε. λ. λ. ω. M.)	ε. ε. λ. λ. ω. M.)	ε. λ. λ. ω. M.)									
ε. λ. λ. ο. T.)	s. e. n. e. x			{			ε. λ. λ. ω. T.)			s. e. n. e. x	{	ε. λ. λ. ω. T.)	s. e. n. e. x	{	ε. λ. λ. ω. T.)								
ε. ε. λ. λ. ο. M.)		ε. λ. λ. ω. M.)	ε. ε. λ. λ. ω. M.)		ε. λ. λ. ω. M.)																		

β. λ. λ. ε. T. caecus . . . . . β. λ. λ. η. T. caeca.

ο. γ. ρ. ο. rex . . . . . ο. γ. ρ. ω. regina.

β. Nomen masculinum consona terminatum transit in femin. assumpto ε in fine juxta theb. dialectum, et ι juxta memphiticam, ex. gr.

γ. ω. α. ι. T. socer . . . . . γ. ω. α. ι. ε. socrus.

ε. ι. η. β. M. agnus . . . . . ε. ι. η. β. ι. agna.

III. Variatis forma simul et terminatione nominis, variatur genus, sed hoc rarius, ex. gr.

σ. ο. π. frater . . . . . σ. ω. π. e. soror.

ε. ι. ε. ι. β. T. agnus . . . . . ε. ι. ε. ι. β. ε. agna.

IV. Tres recensiti modi minus frequenter occurrunt; communius genus dignoscitur ope articuli η vel ηι T., φ vel φι M. qui masculino; et τ

T., O M., atque † qui feminino inserviunt : de his autem post pronomi-
na agendum erit.

4. Deficiente articulo, sexus non semel exprimitur per verba :

ῤΟΟΥΤ T. *masculus* . . . . ῤῤΙΑΕ *femina* .
ῤΩΟΥΤ M. *idem* . . . . ῤῤΙΑΙ *idem*.

Namque ἄλΟΥτ. ex. gr. generatim est *infans*, sed ἄλΟΥτ ῤΟΟΥΤ *in-*
fans masculus, ἄλΟΥτ ῤῤΙΑΕ *infans femina*.

De numero nominum.

§. VI.

1. Numeri in nominibus duo tantum sunt *singularis* et *pluralis*, et
hi plerumque ab articulis indicantur, ut suo loco explicaturi sumus. Plu-
ralis inducit nonnunquam nominibus mutationes, violentas enim vero,
quae ad pluralitatem indicandam per se sufficiunt.

2. Harum autem vicissitudinum quum nulla forte regula assignari pos-
sit, consultius ducimus, rei illustrandae causa, tabulam hic subjungere
formarum magis irregularium:

ἀδῤΚ *corvus* . . ἀδῤΚΕ *corvi*.
λῤΟΥτ *torquis* . . λῤΟΥΤΕ *torques*.
ἄφῤφ *gigas* . . ἄφῤφΙ *gigantes*.
ἠἄ *locus* . . . . ἠἄΙ *loci*.
ῤελλῤ *senex* . . ῤελλῤΟΙ *senes*.

πε T. *caelum* . . πῤΤΕ *caeli*.
φε M. *caelum* . . φῤΟΤΙ *caeli*.
ἄπε T. *caput* . . ἄπῤΤΕ *capita*.
ἄφε M. *caput* . . ἄφῤΟΤΙ *capita*.
ἄρε *alimentum* . ἄρηῤΟΤΙ *alimenta*
ζῤζε *inimicus* . ζῤζεῤΤ *inimici*.
ψἄγε *solitudo* . ψἄγεῤΤ *solitudines*.
βελλῤε *caecus* . . βελλῤεῤΤ *caeci*.
ψἄλε *claudus* . . ψἄλεῤΤ *claudi*.

ἄμρε *pistor* . . ἄμρηῤΤ *pistores*.
ερε *bos* . . . . ερηῤΤ *boves*.
ἄμῤε *bubulcus* . ἄμῤηῤΤ *bubulci*.
ψῤε *locusta* . . ψῤηῤΤ *locustae*.

ερῤῤ *lacry* (ερῤεῤῤΟΥΤΕ T.) *lacry-*
ma (ερῤῤῤῤΟΤΙ M.) *mae*.
πῤΟΥτ *hora* . (πῤΟΥΤΕ T.) *horae*.
(πῤῤΟΙ M.)
εῤῤ *doctrina* . εῤῤῤῤΟΤΙ *doctrinae*.
ἄλΟΥτ *infans* . . ἄλῤῤῤΟΤΙ *infantes*.

ῤερο T.) *flumen* (ῤερωῤΤ) *flumi-*
ῤερο M.) (ῤερωῤΤ) *na*.
ῤῤρο *rex* . . ῤῤρωῤΤ *reges*.
ρο *janua* . . . . ρῤῤῤΟΤ *januae*.
εῤῤ *mutus* . . εῤῤῤῤῤῤΤ *muti*.
ψῤτεκο *carcer* . ψῤτεκῤῤΤ *carceres*.

ῤῤῤῤοορ *canis* . . ῤῤῤῤῤῤῤῤ *canes*.
ψῤῤῤ *virga* . . . . ψῤῤῤῤῤ *virgae*.
ἄῤῤῤ *thesaurus* . ἄῤῤῤῤ *thesauri*.
ἄῤῤῤ *mensis* M. . . ἄῤῤῤῤ *menses*.

ῤῤῤῤ *frater* . . (ῤῤῤῤῤῤ T.)
(ῤῤῤῤῤῤ M.) *fratres*.

ῥωβ <i>opus</i> . . .	{ ῥῆγε T. } <i>opera</i> .
	{ ῥῆγοι M. }
ῥοφ <i>serpens</i> . . .	ῥοφι <i>serpentes</i> .
ειωτ <i>pater</i> . . .	ειοτε <i>patres</i> .
ζοεικ <i>dominus</i>	{ ζεικοοτε } <i>domi-</i>
	{ ζικοοτε } <i>ni</i> .
ῥωτ <i>mercator</i> . . .	ῥοφι <i>mercatores</i> .
ζαμοφλ <i>camelus</i> . . .	ζατμελι <i>cameli</i> .
ῥοφριτ T.)	{ ῥοφρατε } <i>custo-</i>
οφριτ M.)	{ οφραφι } <i>des</i> .
ῥαλητ <i>avis</i> . . .	{ ῥαλατε T. } <i>aves</i> .
	{ ῥαλαφι M. }

ἔδοτ T. *mensis* . . . ἔδατε *menses*.
 ῥηφι *palma* . . . ῥαφι *palmae*.

ῥοοφ *aqua* . . . ῥοφειοοφτε *aquae*.
 ῥῥιαε *mulier* . . . ῥῥιαε *mulieres*.
 ζοε *murus* . . . ἔζη *muri*.
 ζοι *navis* . . . ἔζητ *naves*.
 ῥωκ *servus* . . . ἔριδικ *servi*.
 ζοεικ *herus* . . . ῥιςετ *heri*.
 ῥοα *mare* . . . ἄαδῖωφτ *maria*.
 ῥατμεωφι *institutor* . ῥατμεωφι *institutores*.
 ῥο equus . . . ῥοφ equi.

De nominum declinatione.

§. VII.

1. Cum aegyptiorum nomina in quovis numero sint indeclinabilia, eorum casus, seu verius nexus cum reliquis sermonis partibus, non ex terminatione, ut est apud graecos et latinos, verum ex praepositionibus functionibus vice casuum dignoscuntur.

2. Hujusmodi praepositiones, vel separatae sunt, vel nominibus conjunctae.

3. Prioris generis quinque numerantur; et hae immediate locum obtinent ante articulos in unoquoque genere atque numero.

I. Pro primo casu ἠδῖ T., ἠζε M.

4. Quum initio orationis propositionis subjectum collocatur, id nullo indiget signo, locus enim ipse monet casum esse *nominativum*, ex. gr. $\pi\iota\zeta\omega\rho$ ἄφολ ἄπεφωικ *Horus attulit panem suum*.

5. Si vero antecedit verbum, tunc subjectum, quod medium aut finem propositionis occupat, particulam ἠδῖ vel ἠζε praesferat necesse est, quo illuc innotescat esse in casu *nominativo*, ex. gr. ἄφολ ἠζε $\pi\iota\zeta\omega\rho$ ἄπεφωικ, vel ἄφολ ἄπεφωικ ἠζε $\pi\iota\zeta\omega\rho$.

6. ἠδῖ, aut ἠζε particula prorsus resolvenda est in ἠ *propter*, *per*, *ut* (comparationis), atque ῥι, vel ζε *dicere*, quasi sit ἄς. εἰπιϑ. Phrasid ex. gr. Psal. 44, 43. ετῆοφωφτ ἄμοφ ἠζε $\pi\iota\zeta\epsilon\rho\iota$ ἠτε ττρος :

προσκυνήσουσιν αὐτῷ θυγατέρες Τύρου (1), construi quoque posset ex indole linguae aegyptiacae ἐτὲ ἦτε πιϋερι ἦτε ττροσ οτωϋτ ἄλλοϋ *erunt illae (idest) filiae Tyri adorantes eum.*

II. Pro secundo casu ἦτε,

7. Haec praepositio regimen exprimit, seu nexum subjecti possidentis ad rem possessam, ex. gr. Ps. 44, 10. πιϋερι ἦτε πισοτρωοτ : θυγατέρες βασιλείων.

III. Pro tertio casu ρε,

8. Valet *ad*, sed haec rarius usurpatur; ejus loco praepositiones conjunctae obtinent ἦ et ἔε.

IV. Pro quarto casu ἐ,

9. Regimini verbi inservit, notat enim actionis terminum, ex. gr. Apoc. 6, 5. ΔΙΩΩΤΕΑ ἔ ΠΙΑΔΡΩΟΑΤ ἦζωοιτ : ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου. Ibid. 9, 4. ΔΙΠΔΤ ἔ ΟΥΤΙΟΥ : εἶδον ἀστῆρα.

V. Pro sexto casu ἐβολ,

20. Non hujus tantum, verum ope aliarum quoque praepositionum eadem copularum ablativus in lingua aegyptiaca innuitur, ut infra :

ἐβολρῆ T.)	ἐβελ B.)
ἐβολρει M.) <i>intus.</i>	ἐβολρα T. M.) <i>ex, de.</i>
ἐβολριζῆ T.)	ἐβελρε B.)
ἐβολριζει M.) <i>subtus.</i>	

Alia praepositio ad eundem hunc casum pertinens est ἦϋητ *e, per.* Sed de compositione et respective analysi harum praepositionum alibi sermo redibit, nunc de *conjunctis.*

14. Praepositiones nominibus *conjunctae* in qualibet dialecto sunt ἦ et ἔε; utraque porro eandem vim habet cum superioribus *separatis*, et non uni casui inserviunt, ex. gr. ΔΙΠΔΤ ἔΟΥΤΙΟΥ (supr. n. 9.) aequè scribi

(1) Translatio εὖ ε̄ juxta cod. vatic. quem sequitur versio memphitica psalterii, Romae 1749. edita.

poterat ἡοῦσιος; ηἰς ἐπι ἡτε πιοῦρωσ, vel ἡπιοῦρωσ; ex quo inferes ad articulos facile referri posse hasce praepositiones.

12. ἡ recipiunt nomina a β, ο, η, π, et φ incipientia; reliqua vero ἡ, ex gr. ηεζλεῖ ἡφοῦρο *dixit regi*; ηεζλεῖ ἡτοῦρω *dixit reginae*.

13. Thebana dialectus ἡ et ἡ saepe mutat in εη et εη; quod in aliis dialectis rarius evenit.

Aunotatio.

„ Nulla peculiaris interjectio occurrit in lingua aegyptiaca pro vocati-
 „ vo; is vero ab articuli absentia tantummodo designatur; ex. gr. λεῖ-
 „ ἡοῦτε ἐρος ἡβί ἀπὲ ζωρ τε ζωτρε ζωτρε *vocavit eum aba*
 „ *Horus, dicens, Hatre! Hatre!* „

C A P U T III.

DE PRONOMINE.

Pronomina aegyptiorum dividuntur (non secus ac radices et nomina, prout superius cap. I. et cap. II.) in *simplicia*, *derivativa*, et *composita*.

De pronomine simplici.

§. I.

Simplicia seu *primaria* pronomina ea dicimus, quae fontes sunt et origines aliorum pronominum, vel quorum compositionem ingrediuntur; suntque proinde inseparabilia, cum semper adhaereant aut articulo, aut praepositioni, tum nomini quoque, atque iis verbalibus signis quae *temporum characteres* appellantur.

2. Pronomina *simplicia* constant una tantummodo littera sive consona illa sit sive vocalis, excepta secunda persona in numero plurali, haec enim syllabam constituit.

3. Prima persona sing. communis generis est; ex eo namque quod ipsamet loquatur, masculinam vel femininam esse personam statim innotescit.

4. Secunda singularis e contra, et tertia itidem singularis distinguuntur in unoquoque genere.

5. Communis generis sunt omnes personae pluralis numeri. Haec omnia in subjecto paradigmate, appositisque exemplis, perspicua fient.

- Persona 1. sing. com. gen. **Ι** (1) . . . *ego, mei, mihi, me* etc.
 1. plur. com. gen. **Π** . . . *nos, nostrum, nobis* etc.
 2. sing. mascul. **Κ** . . . *tu, tui, tibi, te* etc.
 2. sing. femin. **Ε** (2) . . . *tu* etc.
 2. plur. com. gen. **Τῆ** T. **Τει** M. *vos, vestrum, vobis* etc.
 3. sing. mascul. **Εἰ** . . . *ille, illius, illi, illum* etc.
 3. sing. femin. **Ε** . . . *illa, illam* etc.
 3. plur. com. gen. **Οἱ** . . . *illi et illae, illorum, illarum* etc.

Exempla.

- (ι) ρωι πδσεζι ποτσοφιδα:
 τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. Ps. 48, 4.
 Διιβι οτορ ἀπετερσοι:
 ἰδὶψα, καὶ οὐκ ἰωοισατέ με. Matth. 25, 42.
 (π) μερεπεκκδα: ψυπι ριζωπ πβοεισ:
 γένοιτο κύριε τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς. Ps. 32, 22.
 (κ) εφεῖ ἐρρηι ἐζωκ ἦζε φραη ἀφῖ ἠιδεκωβ:
 ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ps. 19, 2.
 (ε) εριπωβω ἀπελδος πεμ πηι πειωτ:
 ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου. Ps. 44, 14.
 (τηι) T. ετετηδδσ πδα:
 ἰωοισατέ με. Matth. 25, 41.
 Διτσεβωτη:
 ἴδεις α ὑμῖν. Ioh. 10, 32.
 (τεπ) M. ἀπεπορεσι ἐβολθεπ ρωτεπ ἦζε ογμετθερωτω:
 μὴ ἰξειδάτω μεγαλορημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν. 1 Reg. 2, 3.

(1) Si quando pronomen *ι* suffigendum sit verbo cum quarto casu conjugato mutatur in *τ*, ex. gr. Ps. 45, 11. ἐκέμαδρτ ποτποει: πληρώσεις με ἰψροσύνης.

(2) *ε* transit in *ρ* et *πε* quotiescumque verborum temporibus tanquam character adnectitur, ex. gr. Ruth 2, 11. ρεβωκ ἐρατεψ ποτλδος ἦτεσοοτη ἠμοει Δη: ἱπορεύθης πρὸς λαὸν ὃν οὐκ ἔδεις; sed haec loco suo plenius tradentur.

(εἰ) ΠΙΠΙΕΤΜΕΔ ἢτε ρωεῖ :

τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ. Ps. 32 , 6.

εἰς μεδρωοντ ἢτε πβοεῖς :

εὐλογητὸς κύριος. Ps. 30 , 22.

(ο) ΣΧΗ ἰπεκίμοο ἔβολ ἢτε τρεπιοτμια τηρς :

ἰγατλον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου. Ps. 37 , 40.

(οτ) εἰσηηῶ ἔβολ οττωοτ ἢπεζεζεζι τηροτ :

παρὰ πάντας τοὺς ἰχθρούς μου ἰγενήθην ὄνειδος. Ps. 30 , 12.

6. Pronomina *simplicia* tribus dialectis communia sunt.

7. Tertia pluralis οτ nonnunquam in τ contrahitur, ut Marc. 6, 36. ΧΔΤ ἔβολ εἰπεδ ἢτοτμεπωοτ M. ἀπόλυσον αὐτοὺς ἵνα ἀπελθόντες, x. τ. λ. Dan. 9, 40. περηπομος πδῖ ἢτδεητδδτ T. τοῖς νόμοις αὐτοῦ οἷς ἰδωκι, pro ΧΔοτ et ἢτδεητδδοτ.

8. Verbis pronomina *simplicia* fere universa affinguntur, significatio- nemque induunt quarti casus, prout deinceps videbimus.

De pronomine derivativo.

§. II.

1. Pronomina *derivativa* e simplicibus componuntur atque praepositionibus ἢτε, ἢ, ἰ, ἢε, ἢητ T., et ἢδῆτ M. quae praepositiones videm casuum vices gerunt, prout superius (cap. II. paragraph. VII.) vidimus.

Annotatio.

„ Praepositio separata ἢβῖ, ἢτε, nominativo, uti dictum est, inser- „ viens, rectius pronominibus compositis accensetur „.

2. Nonnullae ex commemoratis praepositionibus, cum assumunt prono- men simplex affixum, mutant vocalem suam si habent, vel si non habent, aliquam sibi adsciscunt. Ex. gr. ἢτε evadit ἢτη ante ἰ; ἢτδ ante κ, ε, c; atque ἢτω ante τἢ vel τεπ et οτ; similiter ἢ fit πη, πδ, πω ἀναλογικῶς. Excipe :

A. Quando praepositio ἢτε adjunctum habet e simplex pronom. 2 pers. sing. fem., quod esset ἢτεε, fit contractio, ex. gr. Ruth. 2, 44. ρεδωκ ἐρατεῖ ἢοτλδος ἢτεσοοτη (pro ἢτεεσοοτη) ἰμοοε δπ : T. ἰποριύθης πρὸς λαδν ἐν οὐκ ἢδεις,

B. In thebana dialecto ἦΤΕ et ἦ ante pronom. Τῆ fiunt ἦΤΗ, et ΠΗ; atque ἦΤΑ et ΠΑ ante pronom. ΟΥ, quod contrahitur in Υ, prout exemplis inferius adduccendis patebit.

3. Inter praepositionem εἰ accusativi, et pronomem simplex interseritur syllaba εἰο ut fiat dissyllaba vox εἰεἰο, quae ante Τῆ thebanum, aequae ac ΤΕΠ et ΟΥ memphitic. vertitur in εἰεω.

4. ἦΖΗΤ Τ. ἦΖΗΤ Μ. omnibus praenominibus simplicibus adiungitur praeter i; quam tamen litteram assumit, loco e pers. 2. sing. fem. latentem in † idest ἦΖΗ† pro ΠΖΗΤΕ; et hoc dialecto memphiticæ proprium est, ex. gr. Ps. 86. 7. ἸΣΕ ΚΕ ΡΕΞΕΜΕΝΥΩΠΙ ἦΤΕ ΠΝΕΤΟΥΠΟΥ ΤΗΡΟΥ ἦΖΗ† (†ΖΔΚΙ) Μ. ὡς εὐφραينوμένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοὶ (ἢ πόλις).

5. Baschmurica dialectus peculiaribus formis gaudet in pronomibus derivativis separatis ad normam scilicet litterarum commutandarum huic dialecto propriam, prout in subjectis tabulis atque exemplis:

Pronomina derivativa separata, pro secundo casu.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.	comm.	ἦΤΔΙ	ἦΤΔΙ, ἦΤΗΙ	ἦΤΗΙ ¹	<i>mei.</i>
	(plur.	comm.	ἦΤΔΠ	idem	idem	<i>nostrum.</i>
2.	(singul.	mascul.	ἦΤΔΚ	idem	idem ²	<i>tui.</i>
	(singul.	fem.	ἦΤΕ	idem	idem	<i>tui.</i>
3.	(plur.	comm.	ἦΤΗΤῆ	idem	ἦΤΩΤΕΠ	<i>vestrum.</i>
	(singul.	mascul.	ἦΤΔϞ	idem	idem	<i>illius.</i>
3.	(singul.	fem.	ἦΤΔϚ	idem	idem ³	<i>illius.</i>
	(plur.	comm.	ἦΤΔΥ	idem	ἦΤΩΥ†	<i>illorum,</i> <i>illarum.</i>

¹ εἰφρη† ἡοϣφρη πεμ οὔσον ἦτηι παρη† παρηδπεϞ;
ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφὸν ἡμέτερον οὕτως εὐφρέστων. Ps. 34, 14.

² ἦπεκ† εἰπεσοταδ ἦτακ ἐπατ ἐπτακο;
οὐδὲ δώσεις τὸν δαίον σου ἰδίῳ διαφθορᾶν. Ps. 15, 10.

³ φ† σεπαδωπηϞ ζεπ πνετροϣ ἦταϚ;
ὁ θεὸς ἐν ταῖς βάρεσι αὐτῆς γινώσκειται. Ps. 47, 4.

⁴ ατμεδωδαι ἐρεπ πνεταηπ ἦτωϣ;
τὸ στίαρ αὐτῶν συγκλίσαυ. Ps. 46, 10.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.	comm.	πΔΙ ¹	ΠΗΙ	ΠΗΙ ²	<i>mihī.</i>
	(plur.	comm.	πΔΠ	ΠΗΠ ³	πΔΠ ⁴	<i>nobis.</i>
2.	(singul.	mascul.	πΔΚ	ΠΗΚ ⁵	πΔΚ ⁶	<i>tibi.</i>
	(plur.	fem.	ΠΕ	idem	idem ⁷	<i>tibi.</i>
3.	(singul.	comm.	ΠΗΤΗ ⁸	ΠΗΤΗ	ΠΩΤΗΠ ⁹	<i>vobis.</i>
	(singul.	mascul.	πΔϚ	ΠΗϚ ¹⁰ , ΠΕϚ	πΔϚ ¹¹	<i>illi.</i>
	(plur.	fem.	πΔϚ	ΠΗϚ ¹³ , ΠΕϚ	πΔϚ ¹³	<i>illi.</i>
	(plur.	comm.	πΔΤ ¹⁴	ΠΕΤ ¹⁵ , ΠΠΟΤ ¹⁶	ΠΩΟΤ ¹⁷	<i>illis.</i>

¹ πΔΙ πΔΙ ΠΠΟΥΤΕ:

ἐλιήσόν με ὁ Θεός. Ps. 50, 3.

² ΒΙΑΣΩΙΤ ΠΗΙ ἘΤΕΚΑΜΕΘΑΜΗΙ:

ὀδήγησόν με ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Ps. 24, 5.

³ ἸΣΔΒΗΛ ΖΕ ΔΠΒΟΕΙΣ ΣΔΒΔΩΘ ΨΩΖΠ ΠΗΠ ἸΠΟΥΤΣΠΕΡΜΔ:

εἰ μὴ κύριος σαβαώθ ἠγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα. Isa. 4, 9.

⁴ ΨΠΟΥ ΖΕ ΔΚΧΔΠ ἸΣΩΚ ΟΤΟΥ ΔΚΨΠΠΙ ΠΔΠ:

γυνὶ δὲ ἀπίσω καὶ κατήσχυνας ἡμᾶς. Ps. 43, 40.

⁵ ΔΤΤΔΡΜΕΚ ἘΚΔΙ ἸΡᾶΡΕΛ: ἸΠΕΛΤΡΕΦΕΛΛΔΟΥΨ ΠΗΚ:

δοῦλος ἐκλήθης; μὴ σοι μελίτω. 1 Cor. 7, 21.

⁶ ΕΨΘΟΥΡΠ ΠΔΚ ἸΟΥΒΟΗΙΔ:

ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν. Ps. 49, 3.

⁷ ΤΨΕΡΙ ἸΔΔΒΤΛΩΠ ΩΟΥΠΙΔΤΨ ἸΦΝΕΘΠΔΨΒΕΩ ΠΕ:

Συγάτηρ βαβυλωνῶνος μακάριος ὅς ἀνταποδώσει σοι. Ps. 136

⁸ ΟΤΟΙ ΠΗΤΗ ἸΡΔΜΜΔΤΕΤΣ:

οὐαὶ δὲ ὑμῖν γραμματεῖς. Math. 23, 43.

⁹ ἸΤΔΨΣΩ ΠΩΤΕΠ ἘΨΟΨ ἸΤΕ ΠΒΟΕΙΣ:

φόβον κυρίου διδάξω ὑμᾶς. Ps. 33, 42.

¹⁰ ΦΨ ΕΤΟΥΕΞ ΕΤΕΨ ΣΔΤ ΠΗΨ ΨΗ ἸΟΥΜΕΤΜΕΕΙ:

ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ. Isa. 5, 16.

¹¹ ΠΕΚΒΛΙΛ ΣΕΚΕΠΗΩΟΥΤ ΠΔϚ:

τὸ ὀλοκαύτωμά σου πιανάτω (αὐτῶ). Ps. 19, 4.

¹² ΜΔΡΕ . . . ἸΤΕ ΤΟΥΕΙ ΤΟΥΕΙ ΚΕ ΠΕΣΡΕΙ ΠΗΣ:

ἕκαστη τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐχίτω. 1 Cor. 7, 2.

¹³ ἸΠΕΣΟΥΨ ἸΖΕ ΤΔΨΤΧΗ ΕΡΟΥΨΠΟΜΨ ΠΔϚ:

ἀπηνήγατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ps. 76, 3.

¹¹ ΤΟΤΕ ΕΠΛΑΤΩΘΗ ΚΑΤ' ΕΡΧΩΜΕΛΟΣ :

τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λίγων Math. 25, 45.

¹² ἸΤΑΔΞ ΖΕ ΠΕΖΕΞ ΠΕΤ ΖΕ ΟΤΔΠΤΗ ΔΠΔΚ ΗΟΤΡΗ ΘΟΤΩΜΕ :

ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς ἰγὼ βρώσιν ἔχω φαγῆν. Ioh. 4, 32.

¹⁶ ΚΕΒΒΟΤΙ ἢΤΕ ΚΕΥΒΙΖ ΗΣΕΪΗΡΤΗΟΤ ΠΗΟΤ :

τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ οὐ κατανοοῦσι. Isa. 5, 12.

¹⁷ ΜΟΙ ΠΩΟΤ ΚΑΤΔ ΗΟΤΡΒΒΟΤΙ :

ὁδὸς αὐτοῖς κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. Ps. 27, 4.

Pronomina derivativa separata, pro quarto casu.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
4.	(singul.	comm.	ἄλλοι	idem ¹	ἄλλοι	me.
	(plur.	comm.	ἄλλοι	idem ³	ἄλλοι	nos.
2.	(singul.	mascul.	ἄλλοκ	idem ⁵	ἄλλοκ	te.
	(plur.	fem.	ἄλλο	idem ⁴	ἄλλο	te.
3.	(singul.	comm.	ἄλλωτι	ἄλλωτε	ἄλλωτε	vos.
	(plur.	mascul.	ἄλλοκ	idem ¹⁰	ἄλλοκ	illum.
3.	(singul.	fem.	ἄλλοκ	idem ¹¹	ἄλλοκ	illam.
	(plur.	comm.	ἄλλοοτ	idem ¹²	ἄλλοοτ	illos,
					ἄλλωτ	illas.

¹ ἐβωδδ προ ἡνιδσεβνις πνιτιρι ἄλλοι ἡζωδ :

ἀπὸ προσώπου ἀσιβῶν τῶν τάλαιπωρησάντων με. Ps. 16, 9.

² ζεπυηδὶ διζπδτ διζεστοτ ἡτάτ ζε δτδωηΪ ἄλλοδι :

υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὕψισα, αὐτοὶ δὲ με ἠθέτησαν. Isa. 4, 2.

³ πνιτιμοτΪ ἄλλοπ δκΪψυπὶ μωοτ :

τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς κατήσχυνας. Ps. 43, 8.

⁴ κεν ρρη τερ πεπδρξιστδ ἄλλοδὶ ἄλλποττε :

βρώμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ. 1 Cor. 8, 8.

⁵ δερετιπ ἄλλοκ ἡοτωπξ :

ζῶν ἠτήσατό σε. Ps. 20, 5.

⁶ διτδδτε . . . θοτσωβε ἡπεχωρδ τυροτ ετρηπεροτπ ερο

μῆ πετοττοτ ἄλλο ἡσερδδλ ἄλλο :

διδωκά σε . . . εἰς ἱμπαυμὸν πάσαις ταῖς χώραις ταῖς ἐγγιζούσαις
πρὸς σὲ καὶ ταῖς μακρὰν ἀπικούσαις ἀπὸ σοῦ καὶ ἱμπαίζονται
ἐν σοί. Ezech. 22, 4, 5.

- * εγτισιο ἄμο ἔεν πωτ ἥτε πισογο :
 στίαρ πυροῦ ἱμπιτλῶν σι. Ps. 147, 2.
- 7 ΟΤΟΠ ΠΙΑ ΕΤΠΑΜΟΤΟΤ ἄμωτῆ εηπαμμετε ξε εηειρε
 ποτμῶμμε ἄμποττε :
 πῶς ὁ ἀποκτίνας ὑμᾶς δόξῃ λατρίαν προσφέρειν τῷ Θεῷ. Ioh. 16, 2.
- 8 ΒΙΣΙ ἄμωτεπ πιπτηλ ἥπερ :
 ἰωάρθητε πύλαι αἰώνιοι. Ps. 23, 7.
- 9 Ἴπεκτα ἥπαβελ ἥσα ἄβαδ ἄμμδατεπ :
 ἀσπρίψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν. Isa. 4, 15.
- 10 ποτρο εηέθελη ἄμοεῖ ἄμμδωμ :
 ὁ βασιλεὺς ἀγαλλιάσατε σφόδρα. Ps. 20, 2.
- 11 ετῶμ επεπεντ ἥξε ἥετταينوττ μῆ πεπαδ . . . μῆ πετ-
 τελη ἄμμδεῖ ἥρητη :
 καὶ καταβήσονται οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ μεγάλοι . . . καὶ ὁ ἀγαλλιά-
 μνος ἐν αὐτῇ (sic edit. Compl. al. αὐτῶ). Isa. 5, 14, al. 15.
- 12 ἥοεῖ εηερεπεντ ἄμοε (ἴοικοτμεπει) ἄξεν πιαμμδιοτ :
 αὐτὸς ἐπὶ Θαλασσῶν ἰθιμελίωσεν αὐτὴν (τὴν οἰκουμένην). Ps. 23, 2.
- 13 ΟΤΑΙ ἥπεττω ἄμμδε ἔπετταποτμ ξε εηδτ ετμ πετ-
 ετμ ξε παποτμ :
 οὐαὶ οἱ λίγοντες τὸ ποιεῖν καλὸν καὶ τὸ καλὸν ποιεῖν. Isa. 5, 20.
- 14 οττε ἥετβηκ ἔροτη ἥετηκω ἄμμοοτ εη εβωκ ἔροτη :
 οὐδὲ τοὺς εἰσρχομένους ἀφίετι εἰσελθεῖν. Matth. 23, 13.
- 15 ἄμμοπι ἄμωοτ βάσοτ πδα ἔπερ :
 ποιμανοὺς αὐτοὺς καὶ ἴπαρον αὐτοὺς ἕως τοῦ αἰῶνος. Ps. 27, 9;
- 16 οτρεο πεμ οττεμθεμ πιητε ἄμμοπ οτκδτ ἄμμδετ :
 ἵπποε καὶ ἥμινοε, οἷε οὐκ ἴστι σύμειε. Ps. 31, 9;

Pronomina derivativa separata, pro sexto casu.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.)	comm.	ἥρητη	idem	ἥρηντ	a me.
	(plur.)	comm.	ἥρητη	idem	ἥρητεπ ³	a nobis.
2.	(singul.)	mascul.	ἥρητκ	idem	ἥρητκ	a te.
	(plur.)	fem. comm.	ἥρητεπ ³ ἥρητητε- ποτ ⁵	idem	ἥρητπ ⁴ ἥρητεπ- οἆποτ	a te. a vobis.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
3.	(singul.	mascul.	ἡΓΗΝΤΥ ⁶	idem	ἡ.ΘΗΝΤΥ ⁷	<i>ab illo.</i>
		fem.	ἡΓΗΝΤΣ ⁸	idem	ἡ.ΘΗΝΤΣ ⁹	<i>ab illa.</i>
	(plur.	comm.	ἡΓΗΝΤΟΥ ¹⁰	idem	ἡ.ΘΗΝΤΟΥ ¹¹	<i>ab illis.</i>

- ¹ σε ἡΘρηι ἡ.ΘΗΤ Φ† ἡζε πιετυα :
ἐν ἡμοὶ ὁ Θεὸς αἰ εὐχαλ. Ps. 55, 13.
- ² ἐβηλ δε πβοεις ωπο ἡ.ΘΗΤΕΠ :
εἰ μὴ ὅτι κύριος ἦν ἐν ἡμῖν. Ps. 123, 1.
- ³ ἀτζεπεθοοτη ἡ.Θ. στειωτ μῆ οτμα.δ.τ θρ.δ.ι ἡ.ΘΗΤΕ :
πατέρα καὶ μητέρα ἐκακολόγουν ἐν σοὶ. Ezech. 22, 7.
- ⁴ ἰζε κερετυμα.ψωπι ἡτε λητοτο.λογ τηροτ ἡ.ΘΗ† (†-
β.δ.κ.ι ἡτε Φ†) :
ὡς εὐφρανομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοὶ (ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ).
Ps. 86, 7.
- ⁵ ερ.ω.δ.η οτρω.με ἡ.ΘΗΤΤΗΤΗ (pro ἡ.ΘΗΤΗΤΕΝΟΥ) πε :
ἰάν καὶ . . . ἀνθρωπος ἕξ ὑμῶν (sic Didym. legit). Gal. 6, 1.
- ⁶ ἀ.β.ω.π. ἐ.το.ο.τ.κ. ἐ.τ.ἡ. ὀ.τ.ω.μ. ἐ.β.ο.λ. ἡ.ΘΗΝΤΥ :
ἐντε.ιλ.ά.μ.η.ν. σο.ι . . . μὴ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ. Gen. 3, 17.
- ⁷ σ.ω.τ.ε.μ. π.β.ο.ε.ι.ς. ἐ.π.ἀ.θ.ρ.ω.τ. ἐ.τ.ἀ.ι.ω.ψ. ἐ.β.ο.λ. ἡ.ΘΗΝΤΥ :
εἰσακουσον κύριε τῆς φωνῆς μου ἧς ἐκέκραξα. Ps. 26, 7.
- ⁸ τ.ε.κ.κ.λ.η.σ.ι.ἀ. . . . ἐ.μ. ἡ.λ.δ.α.τ. ἡ.τ.ω.ρ.ἔ.ι. ἡ.ΘΗΝΤΣ :
τὴν ἐκκλησίαν . . . μὴ ἔχουσαν σπῖλον. Eph. 5, 27.
- ⁹ π.ν.ε.θ.μ.ε.ι. ἀ.π.ε.κ.ρ.ἡ. π.ε.π.δ.ψ.ω.π.ι. ἡ.ΘΗΝΤΣ (ἡ.Θ.ι.ω.π.) :
οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατακνηνίσουσιν ἐν αὐτῇ (ἐν τῇ
συνῶν). Ps. 63, 37.
- ¹⁰ π.ἀ.ψ.ω.τ. π.ε.θ.τ.ψ.ι.ς. ἡ.τε. π.ι.ω.μ.η. ἡ.π.τ.ι.κ.α.ι.ο.ς. : ἀ.τ.ω. π.β.ο.ε.ι.ς.
π.ἀ.π.δ.ρ.μ.ο.τ. ἡ.ΘΗΝΤΟΥ ΤΗΡΟΥ :
πολλὰ αἰ θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ρύσεται αὐ-
τοὺς ὁ κύριος. Ps. 33, 20.
- ¹¹ π.ἀ.ψ.ω.τ. π.ι.ε.θ.τ.ψ.ι.ς. ἡ.τε. π.ι.ω.μ.η. : ο.τ.ο.ρ. ψ.π.ἀ.π.δ.ρ.μ.ο.τ. ἡ.ζε.
π.β.ο.ε.ι.ς. ἐ.β.ο.λ. ἡ.ΘΗΝΤΟΥ ΤΗΡΟΥ. Ps. idem.

Annotatio.

„ In textibus thebanensibus pronomina sexti casus hucusque recensita

„ passim obvia sunt sub hac forma ΕΠΤ, ΕΠΤΗ, ΕΠΤΚ, ΕΠΤΕ, ΕΠ-
 „ ΤC etc. exclusa scilicet praepositione ἦ „.

De pronomine composito.

§. III.

4. Praeter simplicia, et derivativa pronomina, alia insuper habet lingua aegyptiaca, quae *composita* vocantur, a quibus perinde casus representantur: atque non minus ac illa sunt separata. Coalescunt ista a substantivis ΕΟ *facies, vultus*; ΡΟ *os, oris et caput*; Ρ&Τ *pes*; et ΤΟΤ *manus*, quibus una ex his praepositionibus praefigitur ἦ, ἦ et Ε&, quae peculiariter casibus inserviunt, habentque suffixa simplicia pronomina, quorum est personas denotare atque genera. Formantur itaque in singulis casibus hoc pacto:

Pronomina composita, pro primo casu.

2. Constant primo e praepositione ἦ; deinde e monosyllaba voce ΤΟ Τ.; Τ& Β., ΘΟ Μ. quae per compendium scriptionis, ut videtur, a ΤΕΟ, ΤΕ& *faciem dare*, et hoc a † *dans*, ΕΟ vel Ε& *facies* provenit; tertio e pronomine simplici suffixo.

3. Quamvis autem in prima persona singul. et prima plur. comm. gen. extra regulam traditam ΕΠΟΚ *ego*, et ΕΠΟΠ *nos* prodire videantur, si tamen paullo attentius id pronomen consideres, in ΕΠ praepositionem ἦ deprehendes, atque in posteriore syllaba ΟΠ dignosces pronomen simplex Π primae pers. plur. (paragraph. I. hujus cap. num. 5.) de Υ, Κ non liquet.

<i>Persona</i>	<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	T.	B.	M.	
4.	(singul.)	comm.	ΕΠΥ ΕΠΟΚ ¹	ΕΠ&Κ ²	ΕΠΟΚ ³	<i>ego.</i>
	(plur.)	comm.	ΕΠΥἦ ΕΠΟΠ	ΕΠ&Π ⁵	ΕΠΟΠ ⁶	<i>nos.</i>
2.	(singul.)	maseul.	ἦΤΚ ⁷ ἦΤΟΚ ⁸	ἦΤ&Κ ⁹	ἦΘΟΚ ¹⁰	<i>tu.</i>
	(plur.)	fem. comm.	ἦΤΟ ¹¹ ἦΤΩΤἦ ¹³	ἦΤ& ἦΤ&ΤΕΠ ¹⁴	ἦΘΟ ¹² ἦΩΤΕΠ ¹⁵	<i>tu.</i> <i>vos.</i>
3.	(singul.)	maseul.	ἦΤΟΥ ¹⁶	ἦΤ&Υ	ἦΘΟΥ ¹⁷	<i>ille.</i>
	(singul.)	fem.	ἦΤΟC ¹⁸	ἦΤ&C	ἦΘΟC ¹⁹	<i>illa.</i>
	(plur.)	comm.	ἦΤΟΟΥ ²⁰	ἦΤ&Υ	ἦΩΟΥ ²¹	<i>illae.</i>

- 1 **ζε ΔΠΟΚ ΔΠΤ ΟΥΘΗΚΕ : ΔΠΤ ΟΥΘΕΙΗΗ :**
 ὅτι πτωχός καὶ σπίνης εἰμι ἰγώ. Ps. 85 , 1.
- 2 **ΟΥΘΑΤΗΗ ΔΠΔΚ ΗΟΥΘΡΗ ΕΟΥΩΜ :**
 ἰγώ βρώσιν ἔχω φαγεῖν. Ioh. 4 , 32.
- 3 **ΔΠΟΚ ΖΕ ΕΪΦΗΤΪ ΗΟΥΚΟΥΡ ΠΔΙΩΤΕΜ ΔΠ :**
 ἰγώ δὲ ὡσὶ κωφός οὐκ ἤκουον. Ps. 37 , 14.
- 4 **ΔΠΟΠ ΓΑΡ ΔΠΗ ΗΕΡΠΕ ΕΠΠΟΥΤΕ ΕΤΟΠ :**
 ἡμεῖς γὰρ γὰρ θεοῦ ἴσμεν ζῶντος (juxta Cod. Alex.) 2 Cor. 6 , 16.
- 5 **ΕΨΖΕ ΔΠΔΠ ΔΠΖΠΔ ΠΗΤΕΠ ΗΠΠΕΠΠΕΤΑΔΔΙΚΟΠ :**
 εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπίραμεν. 1 Cor. 9 , 11.
- 6 **ΔΠΟΠ ΕΠΔΔΙΔΙ ΔΕΠ ΦΡΔΠ ΕΠΒΟΕΙΣ :**
 ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι κυρίου μεγαλυνοδοῦμεθα. Ps. 19 , 8.
- 7 **ΗΤΚ ΠΔΕΟΥΤ ΔΤΩ ΕΤΑΙΣΕ ΗΤΔΔΠΣ :**
 σὺ δὲ δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου. Ps. 3 , 4.
 πεζε πιδάτος ζε ουκοτη βε ητκ ουρρο :
 εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ πιλάτος : οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ ; Ioh. 18 , 37.
- 8 **ΗΤΟΚ ΠΕ ΠΟΥΗΒ ΨΔ ΕΠΕΡ ΚΑΤΔ ΤΑΞΙΣ ΕΜΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ :**
 σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν μελχισεδέκ. Ps. 109 , 4.
- 9 **ΗΤΔΚ ΠΕ ΠΔΨΗΡΕ ΔΠΔΚ ΔΙΖΠΔΚ ΕΠΠΟΥΤ :**
 υἱός μου εἶ σὺ , ἰγώ σήμερον γεγεννηκά σε. Hebr. 5 , 5.
- 10 **ΗΘΟΚ ΖΕ ΔΚΨΟΠ ΔΕΠ ΠΝΕΘΟΥΔΒ :**
 σὺ δὲ ἐν ἀγίοις κατοικεῖς. Ps. 21 , 4.
- 11 **ΗΤΟ ΖΕ ΟΤΗ ΟΥΣΗΦΕ ΠΗΓ ΕΒΟΛΞΗ ΤΕΨΤΧΗ :**
 καὶ σοὺ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία. Luc. 2 , 35.
- 12 **ΟΥΘΟ ΗΘΟ ΨΗ ΕΡΕΘΟΥΣΗΓΙ ΣΗΗ ΗΤΕΨΤΧΗ. Idem.**
- 13 **ΗΤΩΤΗ ΕΠΤΡΕΜΡΑΤΨ :**
 ὑμεῖς οἱ . . . ἐν πνεύματι πραότητος. Gal. 6 , 1.
- 14 **ΕΠ ΗΤΑΤΗ ΕΠ ΠΕ ΠΑΘΩΒ ΖΕΠ ΠΒΟΕΙΣ :**
 οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἴστε ἐν κυρίῳ ; 1 Cor. 9 , 1.
- 15 **ΔΠΟΚ ΔΙΚΟΣ ΖΕ : ΗΘΩΤΕΠ ΖΔΠ ΠΟΥΪ :**
 ἰγώ εἶπα , θεοὶ ἴστε , Ps. 81 , 6.
- 16 **ΗΤΟΥ ΠΕΠΔΚΡΙΠΕ ΗΤΟΙΚΟΥΜΕΠΗ :**
 αὐτὸς κρινεῖ τὴν οἰκουμένην. Ps. 9 , 9.
- 17 **ΠΣΟΠΗ ΖΕ ΗΘΟΥ ΕΠΒΟΕΙΣ ΨΟΠ ΨΔ ΕΠΕΡ :**
 ἡ δὲ βουλὴ τοῦ κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει , Ps. 32 , 11.
- 18 **ΗΤΟΣ ΖΕ ΠΔΣΡΤΑΖΡΟ :**

- ἡ δὲ (Ῥόδη) διίσχυριζέτο. Act. 12, 15.
 19 ἠθος δε εσμετι δε πιβιαε ἠδωα πε :
 ἰαίνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἴστι. Joh. 20, 15.
 20 ἠτοοτ δε πεζατ δε : ερλι εἰ βηλοεεα :
 οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ἐν βηθλαῖμ. Matth. 2, 5.
 21 ἠωωτ ατρωε οτοε ατρεἰ δνον δπτωπνη :
 αὐτοὶ συνιποδίσθησαν καὶ ἔπισαν ἡμῖς δε ἀνίστημαν. Ps. 19, 9.

4. Hujusce pronominis significatione, sequente conjunctione ερω T. B. ερω M. B. etiam, quoque, et adjuncto pronomine simplici, fit intensior:

T.	M.	B.	
ΔΠΟΚ ΕΡΩΤ ¹ vel ΔΠΟΚ ΕΡΩ ²	ΔΠΟΚ ΕΡΩ ³	ΔΠΔΚ ΕΡΩ ⁴	ego quoque
ΔΠΟΝ ΕΡΩΠΗ ⁵ vel ΔΠΟΝ ΕΡΩΠ ⁶	idem	ΔΠΔΠ ΕΡΩΠΗ ⁷	nos quoque
ἠτοκ ερωκ ⁸	ἠωκ ερωκ ⁹	ἠτΔκ ερωκ	tu quoque
ἠτο ερωτε ¹⁰	ἠοο ερωι ¹¹	ἠτΔ ερωτε	tu quoque (sem.)
ἠτωπῆ ερωπ- τηπῆ ¹²	ἠωπτεπ ερω- τεπ ¹³	ἠτΔτεπ ερωπ- τηποτ ¹⁴	vos quoque
ἠτοε ερωε ¹⁵	ἠοοε ερωε ¹⁶	ἠτΔε ερωε ¹⁷	ille quoque
ἠτοε ερωε ¹⁸	ἠοοε ερωε ¹⁹	ἠτΔε ερωε ²⁰	illa quoque
ἠτοοτ ερωοτ ²¹	ἠωωοτ ερωοτ ²²	ἠτΔτ ερωτ	illi, illae quoque

- ¹ πεζαε πετ δε : ΔΠΟΚ ΕΡΩΠΤ ἠφηζοοε πηπῆ δπ :
 ἔφη αὐτοῖς καὶ αὐτός· οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν. Matth. 21, 27.
² ΔερΔπ πει ερω ελαιοερετ ἠεΔ ερωδ πμε :
 ἔδοξε καὶ μοι παρηκολουθηκοῦσι ἀνοθεῖν πάσιν. Luc. 1, 3.
³ Δποκ ερω φηεχεεε ψαεεεε εεεεε πεερεπ πιοτρωοτ
 τηροτ ἠτε πεεεεε :
 καὶ ἐγὼ πρωτότοκον θῆσομαι αὐτὸν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλεύ-
 σι τῆς γῆς. Ps. 88, 28.
⁴ ΔΠΔΚ ΕΡΩ ΔΙΔεεεε ελΔτ πεεεε πεεεεε :
 καὶ γὰρ ἠμέλλησα αὐτῶν, λέγει κύριος. Hebr. 8, 9.
⁵ Δερεπ ερωπη τῆκεπανεπε ἠπΔτ πμε :
 τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πάσαν ὥραν ; 4 Cor. 15, 30.
⁶ ΔΠΟΝ ΕΡΩΠ Τεπεταεττεεεεε πηπῆ :
 καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα. Act. 13, 32.
⁷ ετβε πει ΔΠΔΠ ΕΡΩΠ Τεππεεεε ερωΔτ ἠτε πποτῆ :

διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ, 1 Thess. 2, 13.

- 8 **ZE** ἸΤΟΚ **ΞΩ**ΨΚ ΟΠ ΠΕΜ ἸΗΣΟΤΣ ΠΙΓΔΛΙΔΙΟΣ :
καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ γαλιλαίου. Matth. 26, 69.
- 9 **ZE** ἸΘΟΚ **ΞΩ**Κ ΠΔΚΧΗ ΠΕΜ ΙΗΣΟΤΣ ΠΙΓΔΛΙΔΙΟΣ. Ibidem.
- 10 ἸΤΟ **ΞΩ**ΤΕ **Κ**ΗΘΕΕΣ ΠΚΔΞ ἸΙΟΤΔΔΙ :
καὶ σὺ βηθλιέμ γῆ Ἰούδα, Matth. 2, 6.
- 11 ΟΤΟΞ ἸΘΟ **ΞΩ**Ι ΕΡΕ ΟΤΣΗΥΙ ΣΙΠΙ ἸΤΕΨΤΧΗ :
καὶ σοῦ δι' αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία. Luc. 2, 35.
- 12 ἸΤΩΤῆ **ΞΩ**ΩΤΤΗΤῆ ΔΤΕΤῆΤΒΕ ΕΤΒΕ ἸΨΔΞ ἸΤΔΙΞΟΟΥ
ΠΗΤῆ :
ἦδη ὑμεῖς καθαρὸί ἴστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν. Ioh. 13, 14.
- 13 ἸΘΩΤΕΠ **ΞΩ**ΤΕΠ ΣΕΪΨΔ ἸΤΕΤΕΠΙΔΡΑΤΟΤ ἸΠΕΤΕΡΝΟΤ :
καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Ioh. 13, 14.
- 14 **ΞΕΚΕΕΣ** **ΞΕ** ΔΤΕΤΕΠΕΙΜΙ **ΞΩ**ΤΤΗΠΟΤ ἸΠΔΟΤΩ **ΞΕ** ΔΙΕΛΛΟΤΗ :
ἴνα δι' εἰδήτε καὶ ὑμεῖς τὰ κατ' ἐμὲ τί πράσσω, Eph. 6, 21.
- 15 ΔΥΙ **ΞΕ** **ΞΩ**ΨΥ ΟΠ ἸΒΙ ΠΙΚΟΔΗΜΟΣ :
ἦλθε δὲ καὶ νικόδημος, Ioh. 19, 39.
- 16 **ΞΕ**Π ΟΤΜΕΘΜΝΙ ΠΔΡΕ ΦΔΙ **ΞΩ**Ψ **Χ**Η ΠΕΜΔΥ :
ἐπ' ἀληθείας καὶ οὗτος μετ' αὐτοῦ ἦν. Luc. 22, 59.
- 17 ΤΟΤΕ ἸΤΔΥ **ΞΩ**ΨΥ ΠΨΗΛΙ **Χ**ΠΔΞΥΠΟΤΔΣΣΙ ἸΠΕΠΤΔΥΤΡΕ-
ΚΕ ἸΠΠΠΠ **Ξ**ΥΠΟΤΔΣΣΙ ΠΗΥ :
τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὑποταγῆσθαι τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάν-
τα ἐν ᾧασι. 1 Cor. 15, 28.
- 18 ἸΤΟΣ **ΞΩ**Ψ ΟΠ ΔΩΨ ἸΟΤΨΗΡΕ :
καὶ αὐτὴ συνειληφύτα υἱόν. Luc. 1, 36.
- 19 ΔΣΕΡΒΩΚΙ (ἸΘΟΣ) **ΞΩ**Ψ ἸΟΤΨΗΡΙ : Ibidem.
- 20 ἸΞΟΤΠ ἸΤΠΗ (ἸΤΔΣ) **ΞΩ**Ψ :
εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν. Hebr. 9, 24.
- 21 ἸΤΟΟΤ **ΞΩ**Ψ ΟΠ ΠΕΔΤΕΙ ἸΠΨΔ :
καὶ αὐτοὶ γὰρ ἦλθον εἰς τὴν ἰορτὴν. Ioh. 4, 45-
ΤΔΙ ΤΘΕ ΜΔΡΕΠΕΡΙΟΜΕ **Ξ**ΥΠΟΤΔΣΣΕ **ΞΩ**Ψ ἸΠΕΥΞΔΙ **Ξ**Π
ΞΩΨ ΠΠΠ :
-οὗτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσι ἐν παντί. Eph. 5, 24.
- 22 **Ξ**ΠΔ . . . ἸΤΟΤΨΩΠΙ ἸΜΔΔΤ (ἸΘΩΟΤ) **ΞΩ**Ψ ΠΕΜΠΙ :
ἴνα . . . κηρύγοι ᾧσι μετ' ἐμοῦ. Ioh. 17, 24.

Pronomina composita, pro tertio casu.

5. Formantur ope praepositionum εἰς et ἐξ praefixarum vocibus substantivis πᾶς *pes*, atque πῶς *os, oris*, adjuncto in fine pronomine simplici. Unde fit εἰσφοί (ori meo) idest *mihī*; vel *versus me*; ἐπιστῆ (pedi tuo) idest *tibi*, vel *ad te*. Utriusque formae paradigma subjungimus; antea monendo, formam alteram in dialecto memphitica haud occurrere:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.		
1.	{	singul. comm.	εἰσφοί	idem ¹	εἰσλάει ²	<i>mihī, versus me.</i>	
	{	plur. comm.	εἰσφοί	idem ³	εἰσλάει *		<i>nobis, etc.</i>
2.	{	singul. mascul.	εἰσφοί	idem ⁴	εἰσλάει	<i>tibi.</i>	
	{	fem.	εἰσφοί	idem ⁵	εἰσλάει		<i>tibi.</i>
	{	plur. comm.	εἰσφοί	εἰσφοί	εἰσλάει		
3.	{	singul. mascul.	εἰσφοί	idem ⁸	εἰσλάει ⁹	<i>illi.</i>	
	{	fem.	εἰσφοί	idem	εἰσλάει		<i>illi.</i>
	{	plur. comm.	εἰσφοί	εἰσφοί	εἰσλάει ¹³		
			T.		B.		
1.	{	singul. comm.	ἐπιστῆ		ἐπιστῆ	<i>mihī, ad me.</i>	
	{	plur. comm.	ἐπιστῆ		ἐπιστῆ		<i>nobis, etc.</i>
2.	{	singul. mascul.	ἐπιστῆ		ἐπιστῆ	<i>tibi.</i>	
	{	fem.	ἐπιστῆ		ἐπιστῆ		<i>tibi.</i>
	{	plur. comm.	ἐπιστῆ		ἐπιστῆ		
3.	{	singul. mascul.	ἐπιστῆ		ἐπιστῆ	<i>illi.</i>	
	{	fem.	ἐπιστῆ		ἐπιστῆ		<i>illi.</i>
	{	plur. comm.	ἐπιστῆ		ἐπιστῆ		

¹ ἀρτῆθεοτίτ εἰσφοί τε παιβοί τε πῆσά τμεομί: ἐνδιδβαλλόν με (*detrahebant mihī* Vulg.) ἐπί κατιδίων δικαιοσύνην. Ps. 37, 21.

² εἰσπετοδαδ τῆροτ εἰσ εἰσλάει: πῆρὶ πάντων τῶν ἁγίων, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ. Eph. 6, 18. 19.

- ³ ΔΚΖΩΠΤ ΟΤΟΖ ΔΚΨΕΠΖΗΤ ΖΑΡΟΠ :
 ὠργίσθης καὶ ἠκτείρησας ἡμᾶς (*misertus es nobis* Vulg.) Ps. 59, 3.
- ⁴ ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ . . . ΣΤΡΕΨΟΤΩΠΖ ΕΒΟΛ ΤΗΟΤ ἸΠΡΖΔ ἸΠΦΤ ΖΔ-
 ΛΔΠ :
 ὁ χριστὸς . . . νῦν ἔμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν.
 Hebr. 9, 24.
- ⁵ ΕΤΕΤΩΒΖ ΕΠΨΩΠΙ ΖΑΡΟΚ ἦΖΕ ΟΤΟΠ ΠΙΒΕΠ ΕΘΟΤΔΒ :
 προσιζήναι πρὸς σὲ πᾶς ὅσιος. Ps. 34, 6.
- ⁶ ΠΔΤ ΕΡΩΟΤ ΤΗΡΟΤ ΖΗΠΠΕ ΕΤΩΟΤΤ ΟΤΟΖ ΔΤΙ ΖΑΡΟ :
 ἴδε πάντας, ἰδοὺ συνήχθησαν, καὶ ἤλθον πρὸς σέ. Isa. 49, 18.
- ⁷ ΠΔΙΧΗ ΖΑΡΩΤΕΠ ἸΜΗΠΠΙ ΕΤΣΒΩ :
 καθ' ἡμέραν ἤμην πρὸς ὑμᾶς . . . διδάσκων, Mar. 14, 49.
- ⁸ ΚΑΤΑ ΘΗ ΕΤΖΙΚΕΟΠ ΠΗ ΠΕ ΘΜΚΟΤΕΙ ΕΠΕΙ ΖΔΛΔΤΕΠ ΤΗΡ-
 ΤΕΠ :
 καθώς ἐστὶ δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν (*idest de omnibus vobis*) Phil. 1, 7.
- ⁹ ΔΜΩΠΠΙ ΖΑΡΟΖ ἠΤΑΡΕΤΕΠ ΕΡΟΤΩΠΠΙ :
 προσίλτατε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθητε, Ps. 33, 6.
- ¹⁰ ΠΑΡΧΙΕΡΕΤΣ . . . ΠΕΙ ἠΨΑΨΤΑΔΕΖ ΕΖΛΗΠ ΖΔΛΔΨ ΔΤΩ ΖΔ-
 ΠΩΜΕΤΑΤΣΟΟΤΗ ἸΠΛΔΟΣ :
 ὁ ἀρχιερεὺς . . . ὁ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ
 ἀγνοημάτων Hebr. 9, 7.
- ¹¹ ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ ΜΕΡΕ ΤΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΤΩ ΔΨΤΑΔΕΨ ΖΑΡΟΣ ΖΕ ΕΨΕ-
 ΤΒΒΟΣ :
 ὁ χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐ-
 τῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ: Ephes. 5, 25, 26.
- ¹² ΔΖΡΟΟΤ ΒΕ ΣΕΒΑΠΤΙΖΕ ΖΑΡΟΟΤ :
 τί καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ αὐτῶν; 1 Cor. 15, 29.
- ¹³ ἸΜΟΠ ΠΔΨΔΠ ἸΦΗΕΤΑΤΤΗΠΖ ΖΑΡΩΟΤ :
 οὐκ ἦν πληθὸς ἐν τοῖς ἀλλάγμασιν αὐτῶν. Ps. 43, 13.
- ¹⁴ ΕΤΒΕΟΤ ἠΣΕΒΑΠΤΙΖΕ ΖΑΡΔΤ (sic apud Zoegam pro ΖΔΛΔΤ) 1
 Cor. 15, 29, ut supr.
- ¹⁵ ΖΕ ΤΕΤΕΠΩΡΠ ΕΛΕΤΤΗΠΟΤ (Zoeg. p. 166.) ΖΗ ΟΤΠΠΕΤΜΔ ἠΟ-
 ΤΩΤ :
 ὅτι στήκετε ἐν ἐνὶ πνεύματι, Philipp. 1, 27.
- ¹⁶ ΕΦΡΑΙΜ . . . ΔΨΟΟΤ ἠΖΗΒΔΠΨΠΠΕ ΕΡΔΤΨ ἸΠΠΡΟ ΔΡΙΜΔ :
 Ἰφραὶμ ἀπίστειλε πρὸς βασιλεία Ἰαριμ. Ose. 5, 13.

- ¹⁶ ἀρχιερετεσ μή γάρ ημια εφωρε ελετεγ ἀλληπι εφωηλιωι:
πᾶς μὴν ἱερέως ἴσθηκε καθ' ἡμέραν λειτουργῶν. Hebr. 10, 11.
- ¹⁷ τσπιδτωγη τηρσ δσει δσδρ ἐρδτς ἰπεμετο ἐδολ ἀπ-
ζοετς:
προσῆλθε πᾶσα συναγωγὴ καὶ ἴστησαν ἵνατι κυρίου. Lev. 9, 5.
- ¹⁸ εφρδμε βικ ἐρδτωτ ἰπιδσστριοσ:
ἐπορεύθη ἰφραίμ πρὸς ἀσσυρίους, Ose. 5, 13.

Pronomina composita, pro quarto casu.

6. Praeponendo è voci substantivæ πο οσ, ορις vel caput; et subjun-
gendo pronomem simplex, habetur: ἐροί οσ meum idest me; ἐροκ
οσ tuum idest te; ἐροεγ οσ suum idest illum vel se, prout in sequenti pa-
radigmate:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἐροί	idem ¹	ἐλδαι ²	me.
	(plur.	comm.	ἐροπι	idem ³	ἐλδπι	nos.
2.	(singul.	mascul.	ἐροκ	idem ⁴	ἐλδκ ⁵	te.
	(	fem.	ἐρο ⁶	idem	ἐλδ	te.
(plur.	comm.	ἐρωτη ⁷	ἐρωτεπ ⁸	ἐλδτεπ ⁹	vos.	
	(singul.	mascul.	ἐροεγ	idem ¹⁰	ἐλδεγ ¹¹	illum.
3.	(	fem.	ἐροσ	idem ¹²	ἐλδσ ¹³	illam.
	(plur.	comm.	ἐροστ ¹⁴	ἐρωστ ¹⁵	ἐλδτ ¹⁶	illos, illas.

¹ ερεε ἐροί πβοετς:

φυλαξόν με κύριε. Ps. 15, 1.

ἀμωπι πδωηρι σωτεμ ἐροί:

διῦτι τίνα, ἀκούσατέ μου. Ps. 33, 12.

² πρδπ δε ἀμδτ τηροτ ἦον ἠοτρεορη δγοτδπρη ἐλδαιρω:
ἴσχατον δὲ πάντων ὡσπερὶ τῶ ἰκτρώματι ὤφθη καμοί. 1 Cor. 15, 8.

³ ἀφωρ ἐροπ πβοετς ἀφωρ ἐροπ ἀλλδ μελωτ ἰπεκρδπ:
μὴ ἡμῖν κύριε μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ὀνόματι σου δδς δόξαν. Ps.
113, 9.

⁴ εφδστωτ ἐροκ ἦτε πδς δειπ πιεροοτ ἦτε πεκροερεε:
ἐπακούσαι σου κύριος ἐν ἡμέρα θλίψιως. Ps. 19, 2.

- ⁵ ερωτάει οὕτως τὰρ περ ἑδάκ (pro ἑδάκ) . . . εκληκὰ εἰς ὀτ-
μαπιζολοπ :
- ἰάν γάρ τις ἴδῃ σὶ . . . ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον. 1 Cor. 8, 10.
- ⁶ μὴ οὕτωθε ἡπεχωρά τῆροτ εἰρηπ ἔροτπ ἔρο :
- καὶ εἰς ἰμπαιγμὸν πάσαις ταῖς χώραις ταῖς ἰγγιζούσαις πρὸς σὶ ,
Ezech. 22, 4, 5.
- ⁷ παῖ γε πε ψυε ἔρωτῆ ἑδάτ :
- ταῦτα δὲ ἴδῃ ποιῆσαι (ὕμας). Matth. 23, 23.
- ⁸ ἀπμοτ ἔρωτεπ ἐβλάθεπ πῆι μπβοεῖς :
- εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐξ οἴκου κυρίου. Ps. 117, 26.
- ⁹ ἡἴπεσωτεμ ἐπ ἑλάτεπ :
- οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν. Isa. 1, 15.
- ¹⁰ φῆ γε εἰτερεβλις ἐπβοεῖς ὀτπαι εἰῆρκωῖ ἔροτ :
- τὸν δὲ ἰλπίζοντα ἐπὶ κύριον ἴλιος κυκλώσει. Ps. 31, 10.
- ¹¹ πρὰτ γε μαλεχῖ ἰπετέλαεγ ἡτεψερμῖ :
- τῆ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὐνοίαν ἀποδιδότω. 1 Cor. 7, 3.
- ¹² ὀτοε ταρεβω ἀτρηωπ ἔροτ :
- καὶ ἐπὶ τὸν ἰματισμὸν μου ἔβαλον κληρον. Ps. 21, 19.
- ¹³ ὀραοῖς ἡτ ἀπαιαῖς πετ ἑλάς :
- ὄρασις ἦν εἶδῃ ἡσαίας. Isa. 1, 1.
- ¹⁴ πετρωμοος εἰ πεωροπος παρῆραῖες ἔροτ :
- ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτοῦ. Apoc. 7, 15.
- ¹⁵ πῆιωτ ἡτε πωηε ἀκτάμοι ἔρωτ : ἐκέμαετ ἡοτποε
πῆμ πεκρο :
- ἰγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνην μετὰ τοῦ προ-
σώπου σου. Ps. 15, 11.
- ¹⁶ περβνοτὶ γε ἰμπβοεῖς ἡσεαμς ελάτ ἐπ :
- τὰ δὲ ἔργα κυρίου οὐκ ἰμβλίπουσι, Isa. 5, 12.

Pronomina composita, pro sexto casu.

7. Hisce partibus constant, primo nempe praepositione ἡ; deinde voce
τοτ, τοοτ *manus*; tertio pronomine simplici, ex. gr. ἡ-τοοτ *a ma-
nu mea* idest *a me*, ἡ-τοοτ-κ *a manu tua* idest *a te* etc. ut in para-
digmate :

Persona	Numerus	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἦτοοτ ¹	ἦτοτ ²	ἦτ&Δτ	a me.
	(plur.)	comm.	ἦτοοτῆ	ἦτοτεπ	ἦτ&Δτεπ	a nobis.
2.	(singul.)	mascul.	ἦτοοτκ	ἦτοτκ ³	ἦτ&Δτκ	a te.
	(plur.)	fem.	ἦτοοτε	ἦτοτ†	ἦτ&Δτε	a te.
3.	(singul.)	comm.	ἦτοοτῆ- τεποτ	ἦτοτεπ- θνηοτ	ἦτ&Δτῆ- τηποτ	a vobis.
	(singul.)	mascul.	ἦτοοτεγ	ἦτοτεγ	ἦτ&Δτεγ	ab illo.
3.	(singul.)	fem.	ἦτοοτες	ἦτοτες ⁴	ἦτ&Δτες	ab illa.
	(plur.)	comm.	ἦτοοτοτ	ἦτοτοτ ⁵	ἦτ&Δτ&τ	ab illis.

¹ κεκ&ς εφεσωπε ἦτοοτ ἠβι ἦσε ἦσε :

ἵνα ἦ παρ' ἑμοὶ τὸ ναὶ ναὶ. 2 Cor. 1, 17.

² ἀκωωπι ρι οτια& πεμμι ἀκορε ρ&π.θρηοτῆ ρλο& ἦτοτ :
ὅς ἐπιτοαυτὸ ἐγλύκανάς μοι (ed. complut.) ἐδίσματα. Ps. 54, 15.

³ οτ πε ἐτῶτα&ωμῆ ἦτοτκ ριζεν πκ&ρι :
παρὰ σοῦ τί ἐθίλησα ἐπὶ τῆς γῆς ; Ps. 72, 25.

⁴ πορεμ ἦτ&ψτγχι ἐβολ ἦτοτες ἦτσημῆ πεμ τ&μμετρημῆ
ἑμ&τατες ἐβολ ἦτοτεγ ἦτοτορορ :

ῤῥῆσαι ἀπὸ βομραίας τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μο-
νογιῆ μου. Ps. 21, 21.

⁵ ἀκπ&ρμετ ἐβολ ἦτοτοτ ἠπνητπ& ἐθρημ ἐφλ&κκος :
ἴσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαιόντων εἰς λάκκον. Ps. 29, 4.

8. Pronomen istud aliter atque aliter in dialecto thebana, et in baschmurica, variata scilicet praepositione, sed fere eodem sensu, componitur. Dicimus fere eodem sensu; casuum namque notatio apud aegyptios non a verbi διάξεις, aut a potestate praepositionum, quemadmodum apud graecos et latinos, sed a sermonis structura pendet (quod nunquam prae oculis in universa de aegyptiacis casibus praecipione non habendum). Itaque in thebana dialecto pro ἦτοοτῆ usurpatur ἐτοοτῆ; pro ἦτοοτκ, ἐτοοτκ; pro ἦτοοτεγ, ἐτοοτεγ. ex. gr. Marc. 8, 6. ἀτ-
ρωπ ἐτοοτεγ ἑμπεμψε : παρήγγιλι τῷ ὄχλῳ (scil. πρὶ τὸν ὄχλον) Gen. 3, 17. πωμη π&ι ἦτ &ρωπ ἐτοοτκ : τοῦ ξύλου οὐ ἑπι-
τιλάμην σοι. In baschmurica vero usurpatur ἐβολρητ&Δτεπ pro ἦτ&Δτεπ, ex. gr. 1 Thess. 2, 13. ἦτελεπ&ι ἑμπεωτ& ἑμπεφ† ἐβολ-
ρητ&Δτεπ : παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ' ἡμῶν τοῦ θεοῦ, et 1

Cor. 15, 2. ΠΑΡΕΤΑΥΤΕΛΙΟΝ . . . ΔΕΤΗΘΗΤΑΙ ΕΒΟΛΗΤΑΔΑΤΗ : τὸ εὐαγγέλιον . . . δι' οὗ καὶ σώζισθε, denique Hebr. 7, 19. ΠΕΙ ΔΕ ΕΡΘΗΝ ΕΤΡΕΛΠΙΣ ΕΤΣΑΠΤ ΤΕΙ ΕΒΟΛΗΤΑΔΑΤΣ ΕΠΠΔΘΩΠ ΕΘΡΟΠ ΕΠΦΪ : ἐπισσαγωγή δι' κρείττονος ἰλαΐδος, δι' ἧς ἰγγίζομεν τῷ Θεῷ.

9. Idem dic de pronomine e voce ΡΔΤ *pes* composito ΕΡΔΤ, ΕΡΔΤΚ, ΕΡΔΤΣ etc. cujus varia est, pro syntaxeos varietate, potestas. Ex. gr. Eph. 5, 27. (Τ.) ΖΕΚΑΣ ΕΥΘΕΤΑΘΕ ΤΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΔΥ ΕΡΑΤΕ ΕΣΤΑ-ΕΙΗΤ : ἵνα παραστήσῃ αὐτήν (l. recepta) ἑαυτῷ ἵνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, Isa. 4, 15. (Β.) ἩΪΠΕΣΩΤΕΑ ΕΠ ΕΔΔΤΕΠ : οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν *posset id latine verti non sinam exorari a vobis.*

De pronomine reciproco seu reflexo.

§ IV.

1. Pronomen cujus officium est innuere, eundemmet agentem esse actionis terminum vel se solo agere, aut pati, *reciproci* seu *reflexi* nomen sortitur. Utuntur itaque aegyptii derivativo pronomine ΕΛΛΟΙ *me*, ΕΛΛΟΚ *te* etc. praecedente voce ΕΛΛΙΠ, cuius vix liquet origo. Componitur hoc pacto :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΙ ¹	idem ²	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΙ	<i>me ipsum.</i>
	(plur.)	comm.	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΠΙ	idem	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΠΙ	<i>nos ipsos.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΚ ³	idem	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΚ	<i>te ipsum.</i>
	(plur.)	fem.	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟ	idem	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟ	<i>te ipsam.</i>
3.	(singul.)	mascul.	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΥΠΙ	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΥΠΙ	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΥΠΙ	<i>vos ipsos,</i> <i>ipsas.</i>
	(plur.)	mascul.	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΥΠΙ	idem ⁴	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΥΠΙ	<i>se ipsum.</i>
3.	(singul.)	fem.	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΚ	idem ⁵	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΚ	<i>se ipsam.</i>
	(plur.)	comm.	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΥΠ	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΥΠ ⁶	ΕΛΛΙΠΙ ΕΛ- ΕΛΟΥΠ ⁷	<i>se ipsos,</i> <i>ipsas.</i>

¹ εἰ ὄτωρκ Διτωρκ ἄλλοι ἄλλιν ἄλλοι :

- κατ' ἑαυτοῦ ἄμοσα. Gen. 22, 16.
- ² ΔΤΑΨΤΧΠ ΨΘΟΡΤΕΡ ΕΡΟΙ ΛΕΛΙΠ ΛΕΛΙΟΙ :
πρὸς ἑαυτὸν ἡ ψυχὴ μου ἰταρσάθη. Ps. 41, 7.
- ³ ΟΥΤΩΚ ΗΛΛΑΔΕΙ ΛΕΛΙΠ ΛΕΛΟΚ :
μεταξὺ σου καὶ αὐτοῦ μόνου. Matth. 18, 15.
- ⁴ ΠΙΚΕΒΔΙ ΛΕΛΙΟΠ ΤΕΤΕΡΨΥΨΙ ΛΠΕΥΣΩΜΔ ΛΕΛΙΠ ΛΕΛΙΟΥ :
ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἔξουσιάζει. 1 Cor. 7, 4.
- ⁵ ΔΨΜΕΤΒΗΠΟΠΣ ΖΕ ΜΕΤΠΟΤΣ ΕΡΟΣ ΛΕΛΙΠ ΛΕΛΙΟΣ :
ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῆ. Ps. 26, 12.
- ⁶ ΜΑΡΟΤΣΔΒΕ ΗΨΟΡΠ ΕΘΥΜΕΤΕΤΣΒΗΣ ΞΕΡ ΠΟΥΗΙ ΛΕΛΙΠ ΛΕΛΙΩΤ :
μανθανίτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσιβεῖν. 1 Tim. 5, 4.
- ⁷ ΟΥΔΑΙ ΗΠΙΣΔΒΗΟΥΤ ΠΗΟΥΤ ΛΕΛΙΠ ΛΕΛΑΔΤ :
οὐαὶ οἱ συντοὶ ἐν ἑαυτοῖς. Isa. 5, 21.

Annotatio.

„ Eandem vim habet in dialecto thebana ΛΕΛΕΙΠΟΥΤ ; componiturque „ eodem modo, ex. gr. ΛΕΛΕΙΠΟΥΤ ΛΕΛΙΟΠ *nos ipsos*, ΛΕΛΕΙΠΟΥΤ ΛΕΛΙΟΥΤ „ *se ipsos* vel *ipsas* etc. „.

2. Alterum pronomem reciprocum oritur a voce ΕΡΗΟΥΤ graeco ἀλλήλων quod ad sensum respondente, idest *mutuo*, *vicissim*, *alter alterius*, *se invicem* :

Persona	T.	M.	B.	
1.	ΠΕΠ ΕΡΗΟΥΤ	idem ¹	ΠΕΠ ΔΛΗΟΥΤ	<i>nos invicem</i>
2.	ΠΕΤΗ ΕΡΗΟΥΤ ²	ΠΕΤΕΠ ΕΡΗΟΥΤ ³	ΠΕΤΕΠ ΔΛΗΟΥΤ ¹	<i>vos invicem</i>
3.	ΠΟΥΤ ΕΡΗΟΥΤ ⁵	idem ⁶	ΠΟΥΤ ΔΛΗΟΥΤ ⁷	<i>se invicem</i>

¹ ΣΕΜΠΨΔ ΠΔΠ ΨΩΠ ΗΤΕΠΜΕΠΡΕ ΠΕΠ ΕΡΗΟΥΤ :

καὶ ἡμεῖς ὀφειλομέν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. 1 Joh. 4, 11.

² ΗΤΩΤΗ ΨΩΤΤΗΤΗ ΨΨΕ ΕΡΩΤΗ ΒΕΙΡΑΡΤΟΥΤ ΗΠΕΤΗ ΕΡΗΟΥΤ :

καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Joh. 13, 14.

³ ΨΠΔ ΗΤΕΤΕΠΜΕΠΡΕ ΠΕΤΕΠ ΕΡΗΟΥΤ :

ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους Joh. 13, 34.

- ⁴ ἀπελθὰς πετεπ ελλητ λλητ εἴ οὐ γωπη προς οὐδειω :
 μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους· εἰ μὴ· τι ἂν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρὸν, 1
 Cor. 7, 5.
- ⁵ πρωμε ἡβῆσδαμης πεκατ ἡιερ ερητ (lege ἡποτ ερηοτ) :
 εἶπαν οἱ ἄνδρες οἱ ἐκ βεθσαμὸς (supple μετ' ἀλλήλων 1 Reg. 6, 20.
- ⁶ οτηλι πεμ οτμεομηι εἴ τι ἔβωλ ποτ ερηοτ :
 ἦλιος καὶ ἀλήθεια συνήτησαν, Ps. 84, 11.
- ⁷ παττω οτη ἡμας ἡζε πεγμλοητης μῆ πετ ελλοτ :
 ἦλιγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Joh. 4, 33.

C A P U T IV.

DE ARTICULO.

Articulorum apud aegyptios classes sunt quatuor:

I. Classis articulos complectitur eos qui personarum aut rerum existentiam (quod ad individua) ratione minus accurata demotant, *numerum* scilicet enunciantes tantummodo, nulla *generis* habita ratione. Qui proinde *articuli enunciativi*, communius vero *indefinitivi* appellantur.

II. atque III. Classi referuntur articuli *numerum* simul et *genus* indicantes, verum hoc discrimine quod alii ex istis (*determinantes* seu *definitivi* appellandi) personarum aut rerum *genus* et *numerum* de quibus sermo sit, definite notant; alii vero (*demonstrativi* potius dicendi) res aut personas veluti praesentes tangunt de quibus sermo praecessit.

IV. Classis est articulorum, qui vulgo *pronomina possessiva* dicuntur, quorum ea vis est ut peculiariter res personasque ita accurate respiciant quod statim clientela nominum, quibus hi articuli praeponuntur, ad eandem, neque aliter, possit referri. De singulis seorsim agendum.

De articulo enunciativo seu indefinitivo.

§. 1.

1. Articulus *indefinitivus singularis* in tribus dialectis est *οὐ* nominibus masculinis et femininis ita copulandus ut in unam tantummodo cum nomine dictionem coalescat. Graeci id exprimunt suppresso articulo *ὁ*, *ἡ*, *τὸ*.
 Ex. gr. *ΟΤΛΟΤΙ Leo*, *ΟΤΛΗΗ Leana* (itali indefinitely dicunt *un leone*, *una leonessa*).

2. Pluralis est ρή, ρΔπ, ρΕπ pro dialectorum varietate; utriusque generi convenit, scribiturque passim seorsim a nomine: ex. gr.

T. ρή)	T. ρή)	
M. ρΔπ) μοῦτῖ leones (generatim		M. ρΔπ) μῖν leaenae (generatim
B. ρΕπ) accepti)		B. ρΕπ) acceptae)

†παροῦτ πατ ἡρῆ προφήτης μὴ ρή ἀποστόλος :
 ἀποστῆλῶ εἰς αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους Luc. 11, 49.
 παῖ δεπ ρΔπ ρΕρμῆ στορ παῖ ρΔπ ρΕορ :
 οὗτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις Ps. 19, 8.
 ἀπὸ εἰς ψεζι : ρΕπ ψηῖ διζπατ :
 κύριος ἐλάλησεν υἱοὺς ἐγέννησα. Isa. 1, 2.

Annotatio.

„ Si nomen articulo indefinitivo οτ notatum praepositionem ἔ vel articulum fem. τε ante se habeat, vocalis praepositiva ipsius articuli excidit; contrahunturque e et τ, ex. gr. Ps. 88, 8. (M.) ετὲμοῦτῖ ἐξολο-
 „ ρΕπ οτχομ ἐγχομ προ εοτχομ: πορεύονται ἐκ δυνάμειος εἰς
 „ δύναμιν. Dan. 9, 7. (T.) ρΕρμῆ ρή τετμῆτ & τωτμῆ: ἐν ἀδιτήσιν
 „ αὐτῶν. Quae contractio quidem olim non obtinuerat quum aegyptii suis
 „ uterentur in scribendo characteribus; praesto namque erat proprium
 „ elementum seu hieroglyphicum signum hujusce vocalis seu diphtongi οτ,
 „ quae postea, graecorum alphabeto in locum veteris scripturae succeden-
 „ te, duplici littera indiguit, tanquam si esset diphtongo ου comparanda,
 „ ad sonum suum edendum „.

De articulo determinante seu definitivo.

§. II.

1. Praeter *numeri*, *generis* quoque notationem praestat hic articulus nominibus quibus praefigitur; estque ab illis inseparabilis: en forma ipsius:

<i>Nom.</i>	<i>Genus</i>	T.	M.	B.	
singul.	mascul.	πε ¹	πι ²	πι vel πε ³	δ, τδ (ital. it)
singul.	fem.	τε ⁴	† ⁵	† vel τε ⁶	ῆ (la)
plur.	comm.	πε vel πετ ⁷	πι ⁸	πε vel πι ⁹	οί, αί, τδ (li, la)

1 ΠΕΜΔΔΖΕ :

τὸ ἀντίον Marc. 14, 47.

2 ΠΙΚΔΞΙ :

ἡ γῆ. Ps. 23, 1.

3 ΠΙΞΕΙΓ :

ὁ ἀνὴρ. 1 Cor. 7, 14.

ΠΕΒΗΕΤ :

ὁ θυμὸς, Isa. 5, 25.

4 ΤΕΣΒΩ :

τῆ διδαχῆ Act. 2, 42.

5 ΓΠΡΟΦΗΤΙΣ :

ἡ προφητῆς Ex. 15, 20.

6 ΓΣΖΙΜΙ :

ἡ γυνὴ, 1 Cor. 7, 14.

7 ΤΕΣΖΙΜΙ :

ἡ γυνὴ, ib. 3.

8 ΠΕΞΟΟΥ :

αἱ ἡμέραι, 1. Reg. 7, 2.

ΠΕΙΩΔΖΕ :

τὰ ῥήματα, Isa. 29, 14.

9 ΠΙΞΙΟΜΙ :

αἱ γυναῖκες Gen. 30, 13.

10 ΠΕΤΔΥ :

τὰ ὄρη, Isa. 5, 25.

ΠΙΣΔΞΗΟΥ :

οἱ συντοί, ib. 21.

2. Adjungitur praesertim hic articulus nomini repetito, quod antea eodem sermone fuerat indefinite enunciatum per articulum ΟΥ . ex. gr. Apos. 19, 8. ΔΥΓ ΠΑΣ ΕΤΡΕΣΒΟΟΔΕΣ ΗΟΥΨΗΣ ΕΥΟΤΟΒΩ ΕΠΔΠΟΥ ΕΥΟΤΔΔΔ : ΠΨΗΣ ΤΔΡ ΠΕ ΠΑΙΚΔΙΩΜΔ ΗΠΕΤΟΥΔΔΔ : ΕΔΘΔΝ ΑΥΤῆ ΙΥΑ ΠΕΡΙΒΑΛΗΤΑΙ ΒΥΣΣΙΟΝ ΚΑΘΑΡὸν καὶ λαμπρὸν τὸ γαρ βύσσιον τὰ δικαιώματά Ιστι τῶν ἁγίων.

3. Forma thebana, quippe ceteris vetustior, articulorum *determinantium* originem e ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ *ille est, illa est, illi et illae sunt* agnoscendam esse prodit. Etenim hae voces monosyllabae cum rerum aut personarum existentiam asserant, suapte natura constituunt *unicum verbum* linguae aegyptiacae, prout de verbo agendo videbimus. Notatu porro dignissimum est, iisdem vocibus subsistentiam indicantibus articulorum *determinantium* vim aegyptios tribuisse; cum alioquin particula ΟΥ *quis, quid* dubium exprimens, ut ΟΥ ΠΕ *quis*, vel *quid est?* articuli *indefinitivi* vicem apud eosdem gesserit. Cujus abditae philosophiae haec sint, quamque copticam grammaticam a metaphysica commendent, (1) nemo orientalibus praesertim litteris excultus non videt.

(1) Qui hanc laudem aegyptiacae linguae aut imminuunt (confer. *Biblioteca italiana*, num. CXXLI. CXXLI. pag. 21-70.) aut detrectant, si nobis non satis distinguere videntur inter grammaticam a philosophia ex ingenio concinctam, et grammaticam ubi εἰς λογικῆς ratio maxima sit conspicua. Primum non aegyptiacae modo negamus convenire, verum et cuicumque popularum dialecto. Alterum est quod affirmamus: Fuerit profecto hic ordo in praeis hominum linguis; verum paulatim ab illo deflexit, aliam methodem, veluti pactione tacite inita, sequi coeperunt; sed aegyptiis non item ere-

4. Vocalibus articulorum *determinantium* interdum exclusis, solae remanent consonae litterae, ex. gr. Ps. 71, 1. (T.) ΠΠΟΤΤΕ † ΠΕΚΩΔΠ
 ΑΠΡΡΟ ΔΤΩ ΤΕΚΛΙΚΔΙΟΥΣΤΗΝ ΑΠΨΗΡΕ ΑΠΡΡΟ: ὁ Θεὸς τὸ κρῖ-
 μά σου τῷ βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ δῖῳ τοῦ βασι-
 λείως. Ps. 18, 1. (M.) ΠΙΦΗΟΤΗ ΣΕΣΑΖΙ ΑΠΨΩΤ ΑΨ†: οἱ οὐρανοὶ
 διηγούνται δόξαν Θεοῦ. Ex. 15, 20. (M.) ΜΑΡΙΔΜ ΨΠΡΟΦΗΤΗΣ
 ΤΩΠΠ ΠΔΔΡΩΠ: μαριάμ ἡ προφῆτις ἡ ἀδελφὴ ἀαρῶν. 1 Petr. 1, 21.
 (T.) ΔΤΨΔΖΙ ΗΒΙ ΠΡΩΜΕ ΕΤΟΤΔΔΒ: ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄν-
 θρωποι, Joh. 4, 50. (B.) ΔΤΩ ΔΨΕΛΠΙΣΤΕΤΗΠ ΗΞΕ ΠΛΩΜΙ: καὶ
 πίστιουσιν ὁ ἄνθρωπος.

5. Memphiticae dialecto proprium est Π, Τ sive † sequentibus litte-
 ris β, α, π, ρ et ΟΥ mutare in Φ et Θ, ex. gr. Ps. 25, 8. ΠΤΟΠΟΣ
 ΑΨΑΔΗΨΩΠΠΙ ΗΤΕ ΠΕΚΩΤ: τόπον σκηνώματος δόξης σου. Rom.
 8, 10. ΠΙΩΜΑΔ ΜΕΠ ΨΑΨΩΤΤ ΕΒΕ ΦΠΟΒΙ: τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν
 δι' ἁμαρτίαν Ps. 109, 4. ΗΘΟΚ ΠΕ ΦΟΥΗΒ ΨΔ ΕΠΕΖ: σὺ ἱερεὺς
 εἰς τὸν αἰῶνα, Ps. 47, 2. ΞΕΠ ΘΒΔΚΙ ΑΠΠΕΠΠΟΤ†: ἐν πόλει τοῦ
 Θεοῦ ἡμῶν, Idem Baschmur. Isa. 1, 1. ΘΟΡΔΣΙΣ ΗΤΔΗΚΔΙΔΣ ΠΕΥ
 ΕΛΔΣ: ὄρασις ἦν ἰδεῖν ἡσάτας.

De articulo demonstrativo.

§. III.

1. Articulus ille, ope cujus nomen appellativum, quod per se nimis la-
 te patet, contrahitur quodammodo ad unam tantum partem significandam
 individuorum quae sub universali sensu ejusdem nominis appellativi cadunt,
 dicitur *demonstrativus*; et ab articulo *determinante* ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ, vocali
 in diphtongum commutata, derivatus est. Quoniam vero aut nomini uni-
 tur, prout superior articulus *definitivus*, aut separatus nomen ipsum an-
 tecedat; ideo in priori casu vocatur *articulus demonstrativus conjunctus*,
 in altero *demonstrativus separatus*.

Articulus demonstrativus conjunctus.

2. e. artic. *definitivi* ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ in ΕΙ commutato; atque I formae ΠΙ,
 †, ΠΙ in ΔΙ, fit:

nerit. Profecto hoc, non alio sensu, copticæ linguae grammaticum ad philosophiæ leges coagmenta-
 tum dicimus.

Numerus	T.	M.	B.	
singul.	ΠΕΙ ¹	ΠΑΙ ²	ΠΕΙ ³	<i>hic, hoc.</i>
singul.	ΤΕΙ ⁴	ΤΔΙ	ΤΕΙ	<i>haec.</i>
plur.	ΠΕΙ ⁵	ΠΑΙ ⁶	ΠΕΙ	<i>hi, hae, haec.</i>

- ¹ ΠΕΤΠΔΘΒΒΙΟΥ ΒΕ ΗΘΕ ΜΠΕΙΨΗΡΕΨΑ ΠΔΙ :
ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, Matth. 18, 4.
- ² ΠΔΙΩΟΥ ΦΔΙ ΔΨΩΠ ΔΕΠ ΠΝΕΘΟΥΔΒ ΤΗΡΟΥ :
δόξα αὐτῆ ἴσιν πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ. Ps. 149, 9.
- ³ ΕΤΒΕ ΠΕΙΗΤΡΗ ΕΤΕΨΔΛΕΟΥΤΔΔΟΥΙ ΖΕΔΑ :
διὰ τοῦτο ὃν τρόπον καυθήσεται καλάμη, Isa. 5, 24.
- ⁴ ΠΕΨΠΑΔΕΙΜΕ ΖΕ ΟΥΤΕ . . . ΤΕΙΡΨΙΜΕ :
ἐγίνωσκιν ἄν, τίς . . . ἡ γυνή. Luc. 7, 39.
- ⁵ ΟΥΠΕ ΠΕΙΣΨΨΕ ΕΤ ΕΨΗ ΤΜΗΤΕ ΗΠΕΚΒΨΖ :
τί αἱ πληγαὶ αὐτῆ ἀναμίσειν τῶν χειρῶν σου; Zach. 13, 6.
- ⁶ ΠΔΙΤΗΡΟΥ ΔΤΙ ΕΔΨΡΗ ΕΖΩΠ :
ταῦτα πάντα ἔλθιν ἐφ' ὑμᾶς. Ps. 43, 18.

3. Idem articulus vim suam *ἐνεργητικῶς* exierit si post se habeat vocem ΟΥΩΤ, quae est ab ΟΥΔ *unus*, ΠΕΙ vel ΠΔΙ ΟΥΩΤ *hic idem*, ΤΕΙ vel ΤΔΙ ΟΥΩΤ *haec eadem* etc. atque inter artic. et ΟΥΩΤ verbum nonnunquam aut nomen interseritur, ex. gr. 4 Thess. 2, 14. ΔΡΕΤΕΨΨΩΠ ΕΨΩΠΕΠ ΗΠΔΙΕΜΚΔΤΡ ΗΟΥΩΤ ΕΒΟΛΕΙΤΟΥ ΗΠΕΤΕΨΨΨΗΡ ΜΨΤΤΛΗ : ταῦτά ἰπάδιντε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλιτῶν.

Articulus demonstrativus separatus.

4. Articulus determinans formae memphiticae per Φ et Θ (paragraph. super. num. 5.) alium *demonstrativum* articulum gignit seorsim a nomine ponendum; cui alia forma in ceteris dialectis respondet:

Num.	T.	M.	B.	
singul.	ΠΔΙ ¹	ΦΔΙ ²	ΠΕΙ ³	<i>iste, istud.</i>
singul.	ΤΔΙ ⁴	ΘΔΙ ⁵	ΤΕΙ ⁶	<i>ista.</i>
plur.	ΠΑΙ ⁷	ΠΑΙ ⁸	ΠΕΙ ⁹	<i>isti, istae, ista.</i>

- ¹ ΠΑΙ ΠΕ ΜΩΥΣΗΣ ΗΤΕ ΞΖΟΟΣ ΗΠΩΗΡΙ ΑΠΙΣΡΑΨΑΛ :
 οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Act. 7, 37.
- ² ΦΔΙ ΕΞΕΒΙ ΠΟΤΕΜΟΤ ΕΒΟΛΖΙΤΕΝ ΠΒΟΕΙΣ :
 οὗτος λέγεται εὐλογίαν παρὰ κυρίου. Ps. 23, 5.
- ³ ΜΗΤ ΠΕΙ ΠΕ ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ :
 μήτι οὗτός ἐστιν ὁ χριστός; Joh. 4, 29.
- ⁴ ΤΔΙ ΤΕ ΤΠΤΛΗ ΑΠΚΟΕΙΣ :
 αὕτη ἡ πύλη τοῦ κυρίου. Ps. 117, 20.
- ⁵ ΜΑΡΟΤΕΜΙ ΧΕ ΟΔΙ ΤΕ ΤΕΚΖΙΣ :
 γνώτωσαν ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη. Ps. 108, 27.
- ⁶ ΔΣΙΜΙ ΗΤΕ ΠΕΜΙΩΤ ΔΕ ΤΕΙ ΤΕ ΤΟΤΠΟΤ :
 ἔγνω οὖν ὁ πατήρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ᾠρᾷ. Joh. 4, 53.
- ⁷ ΠΔΙ ΔΕ ΠΕΠΡΑΠ ΑΠΜΗΤΣΠΟΟΥΣ ΗΔΠΟΣΤΟΛΟΣ :
 τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα. Matth. 10, 2.
- ⁸ ΑΤΤΩΤ ΑΠΠΙΔΟΣ ΕΤΕ ΠΔΙ ΨΟΠ ΠΔΨ :
 ἱμακάρισαν τὸν λαὸν ᾧ ταῦτά ἐστι. Ps. 143, 15.
- ⁹ ΠΕΙ ΗΤΑΤΕΛΕΡΡΑ ΕΖΗ ΤΟΥΤΔΕΔ :
 οἱ ἔβασίλευσαν τῆς ἰουδαίας. Isa. 4, 4.

5. Quotiescumque hic articulus relativo pronomini ET vel ΕΤΕ qui, quae, quod copulatur, diphthongum ΔΙ mutat in Η; quapropter in dialectis saltem Thebana et Memphitica, de Baschmurica namque nondum liquet, habetur sub hac forma :

Num.	T.	M.	
singul.	ΠΗΕΤ ¹	ΦΗΕΤ ²	iste qui, istud quod.
singul.	ΤΗΕΤ	ΟΗΕΤ ³	ista quae.
plur.	ΠΗΕΤ	idei ⁴	isti qui, istae quae, ista quae.

- ¹ ΠΗΕΤΕ ΠΔΨΨΟΟΠ ΗΜΜΔΚ ΖΙ ΠΕΚΡΟ ΑΠΠΟΡΔΑΠΗΣ :
 ὅς ἦν μετὰ σοῦ πέραν τοῦ ἰορδάνου. Joh. 3, 26.]
- ² ΦΗ ΔΕ ΕΘΠΔΔΜΟΠ ΗΤΟΤΨ ΨΔ ΕΒΟΛ ΦΔΙ ΠΕ ΦΗΕΤ ΗΔΠΟΡΕΜΑ :
 ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται. Matth. 24, 13.
- ³ ΤΜΕΤΣΔΙΕ ΗΤΕ ΙΔΚΩΒ ΟΗΕΤ ΔΨΜΕΠΡΙΤΣ :
 τὴν καλλοὴν ἰακώβ ἦν ἠγάπησι. Ps. 46, 5.
- ⁴ ΟΔΙ ΤΕ ΤΓΕΠΕΔ ΗΤΕ ΠΗΕΤ ΚΩΤ ΗΣΔ ΠΒΟΕΙΣ :
 αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων αὐτὸν (τὸν κύριον). Ps. 23, 6.

De articulo possessivo.

§. IV.

1. Voces illas quae minus accurate *pronomina possessiva* audiunt, *articulos possessivos* nominamus, sunt quippe veri articuli.

2. Lingua aegyptiaca compluribus articulis hujusmodi ditatur, qui in tres classes dividuntur, nempe:

I. Articuli possessivi *vagantes* dicti.

II. Articuli possessivi orti ab *articulis determinantibus*.

III. Articuli possessivi ab *articulis demonstrativis* profecti.

3. Universi hi articuli, in sua quisque classe, perinde sunt ac articuli *enunciantes*, *determinantes* et *demonstrativi* respectu rerum aut personarum quibus referuntur. Istos superius explicavimus, nunc de illis agendum.

Articuli possessivi vagantes.

4. Juunguntur nomini possidentis ita ut inseparabiles sint; sed nonnisi *genus* et *numerum* indicant rei possessae, nulla habita possidentis ratione, quare ipsis nomen *vagantium* recte obvenit. Contra ac de articulis sequentium classium fieri vidcbimus, qui quidem *genus* tum possidentis tum rei possessae expriment atque utriusque insuper *numerum*.

5. Ab articulis Π vel Φ, Τ vel Θ, et π originem ducunt sub hac forma:

Num.	Genus	T.	M.	B.	
singul.	mascul.	ΠΔ ¹	ΦΔ ²	ΠΔ	<i>qui pertinet ad (ital. il di).</i> <i>quae pert. ad (ital. la di).</i>
singul.	fem.	ΤΔ ³	ΘΔ ⁴	ΤΔ ⁵	
plur.	comm.	ΠΔ ⁶	idem ⁷	idem	

¹ ΔΤΟΥΤΩΙ ΕΚΕ ΖΩΩΜΕ ΕΤΕ ΠΔΠΩΠΖ ΠΕ:
καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεώχθη, ὃ ἐστὶ τῆς ζωῆς. Apoc. 20, 12.

² ΠΙΚΔΘΙ ΦΔΠΘΘΙΣ ΠΕ:
τοῦ κυρίου ἡ γῆ. Ps. 23, 1.

³ ΤΔΠΕΙΠΕ ΠΕ:
τίνος ἡ εἰκὼν; Matth. 22, 20.

T.	B.	M.	
πευ ⁹	idem ¹⁰	idem ¹¹	ὁ, τὸ ... αὐτοῦ <i>ejus</i>
πεс ¹²	idem ¹³	idem ¹⁴	ὁ, τὸ ... αὐτῆς <i>ejus</i> .
пен ¹⁵	idem ¹⁶	idem ¹⁷	ὁ, τὸ ... ἡμῶν <i>noster, nostrum</i> .
πετή ¹⁹	πετεп ¹⁹	πετεп ²⁰	ὁ, τὸ ... ὑμῶν <i>vester, vestrum</i> .
πετ ²¹	idem ²²	ποτ ²³	ὁ, τὸ ... αὐτῶν <i>eorum, earum</i> .

Singular. fem.

τ& ²⁵	idem ²⁵	idem ²⁶	ἡ ... μου <i>mea</i> .
тек ²⁷	idem	idem ²⁸	ἡ ... σου <i>tua</i> .
τοτ ²⁹	. . . .	τε ³⁰	ἡ ... σου <i>tua (femina)</i> .
теу ³¹	idem ³²	idem ³³	ἡ ... αὐτοῦ <i>ejus</i> .
тес ³⁴	idem ³⁵	idem ³⁶	ἡ ... αὐτῆς <i>ejus</i> .
теп ³⁷	idem ³⁸	idem ³⁹	ἡ ... ἡμῶν <i>nostra</i> .
τετή ⁴⁰	тетеп ⁴¹	тетеп ⁴²	ἡ ... ὑμῶν <i>vestra</i> .
тет ⁴³	idem ⁴⁴	τοτ ⁴⁵	ἡ ... αὐτῶν <i>eorum, earum</i> .

Plural. comm. gen.

η& ⁴⁶	idem ⁴⁷	idem ⁴⁸	οἱ, αἱ, τὰ ... μου <i>mei, meae, mea</i> .
пек ⁴⁹	idem	idem ⁵⁰	οἱ, αἱ, τὰ ... σου <i>tui, tuae, tua</i> .
ποτ ⁵¹	. . . .	πε ⁵²	οἱ, αἱ, τὰ ... σου <i>tui, tuae, tua (f.)</i> .
πευ ⁵³	idem ⁵⁴	idem ⁵⁵	οἱ, αἱ, τὰ ... αὐτοῦ <i>ejus</i> .
пес ⁵⁶	idem ⁵⁷	idem ⁵⁸	οἱ, αἱ, τὰ ... αὐτῆς <i>ejus</i> .
пен ⁵⁹	idem ⁶⁰	idem ⁶¹	οἱ, αἱ, τὰ ... ἡμῶν <i>nostri, ae, a</i> .
πετή ⁶²	πετεп ⁶³	πετεп ⁶⁴	οἱ, αἱ, τὰ ... ὑμῶν <i>vestri, ae, a</i> .
пет ⁶⁵	idem ⁶⁶	ποτ ⁶⁷	οἱ, αἱ, τὰ ... αὐτῶν <i>eorum, earum</i> .

¹ ΔΙΟΥΤΩΜΕ ΑΠΛΩΟΕΙΚ ΜΗ ΠΔΕΒΙΩ : ΔΙΩ ΑΠΛΗΡΠ ΜΗ ΠΔ-
ΕΡΩΤΕ :

ἴφαγον ἄρτον μου μετὰ μίλιτός μου, ἴπιον οἶνόν μου μετὰ γά-
λακτός μου. Cant. 5, 1.

² ΠΔΘΕΙΣ ΔΜΟΤ ΕΒΛΗ ΕΜΠΔΤΕΜΟΤ ΗΤΣΕ ΠΔΔΔΟΤ :
κύριμ κατάβηδι πρίν ἀποθανίῖν τὸ παιδίον μου. Iob. 4, 49.

³ ΗΘΟΚ ΠΕ ΠΔΟΤΡΟ ΟΤΟΘ ΠΔΠΟΤΓ :
σὺ εἶ αὐτός ὁ βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου. Ps. 43, 5.

⁴ ΔΕΠΟΤΘΣ ΗΒΙ ΠΕΚΩΠΤ ΕΒΗ ΠΕΣΟΟΤ ΑΠΕΚΟΘΓ :

ἀργισθη ὁ θυμός σου ἐπὶ πρόβατα νομῆς σου ; Ps. 73, 4.

⁵ εἴλαβηνη γὰρ ἐβόλ ἡβὶ πετρωπὶ ρεῖα πεκσοοτη πεδπ :
ἀπολιῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει , 1 Cor. 8, 11.

⁶ εκρεμισι πεκκαξι ἡσα πεκσοπ :

καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλις Ps. 49, 20.

⁷ σωτὴ ταψερε ἡτεπατ ἡτεκω ἡποτμαεζε ἡτερπωβω
ἡποτλαος μὴ πηι ἡποτειωτ γε ἀπῆρο επεεθῆμειε
ἐποτσα :

ἀκουσον θύγατηρ καὶ ἴδε καὶ κλιῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ
λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βα-
σιλεὺς τοῦ κάλλους σου Ps. 44, 11. 12.

⁸ σωτεια ταψερι ἀπατ ρεκ πεμαεωκ ἀρπωβω ἡπελαος
πεμ πηι ἡτε πειωτ γε ἀπιοτρο ερεπιθῆμειε ἐπεσαι :
Id. ib.

⁹ οτ πε περοτο ἡπρωμε ετψοοπ παεφ ρεῖα πεεφριε τηρεφ :
τίς περίσσεια τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ ; Eccle. 1, 3.

¹⁰ οταπ οτβασιλικος ἡμετ πε ελεπεφρηπλι ψωπὶ :
ἢ τις βασιλικὸς οὐδ' ὁ υἱὸς ἡσθέινει , Job. 4, 46.

¹¹ ἡποτ εἰεμει γε ἀπβοειε πορεμ ἡπεεφχριστος :
νῦν ἔγνω ὅτι ἴσῳσι κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ Ps. 19, 7.

¹² εἰέκω ἡοτμῆτσαζε ρη τεκμητε μὴ τεεεμμε οττωκ μὴ
πεκπερμα μὴ οττε πεεεπερμα :

ἔχθραν θήσω ἀνὰ μίσον σου καὶ ἀνὰ μίσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ
μίσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μίσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς
Gen. 3, 15.

¹³ τεεεμμε γε ἀπῆβοειε επ ἐπεεεωμμε ἀλλὰ πεεερε πε :
ἢ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει , ἀλλ' ὁ ἀνὴρ (αὐτῆς).
1 Cor. 7, 4.

¹⁴ εφεερεκονθην ἐπεεεο ἡτε φῆ :

βοηθήσει αὐτῇ ὁ Θεὸς τῷ προσώπῳ (C. Vatic.) Ps. 45, 6.

¹⁵ ἡσαζε ρη οτσοφια ἡτε πποττε ρη οταεεστηριον τα
ετρηπτ ἡταπποττε πωρξ ἐβόλ ρεθην ἡπδωπ ἐπεπ-
σοοτ :

λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ τὴν ἀποκρυμμένην ἢ προώρι-
σεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰῶνων εἰς δόξαν ἡμῶν. 1 Cor. 2, 7.

¹⁶ εω γὰρ τε τεερεπριε ιε πεπλεωμ ιε πεκλαμα ἡπεπ-
εωτμοτ :

- τίς γὰρ ἡμῶν ἰλιπὶς ἢ χαρὰ ἢ στίφανος καυχῆσεως; 1 Thess. 2, 19.
- ¹⁷ πενηντ ἔπενηρικὶ ἔφθαρτοῖ :
οὐκ ἀπίστη εἰς τὰ ὀπίσω ἢ καρδία ἡμῶν Ps. 43, 19.
- ¹⁸ παζοεῖς τήνοοττ ἔπετηζοεῖς :
ὁ κύριος μου ἀπέσταλκέ με πρὸς τὸν κύριον ὑμῶν. Isa. 36, 12.
- ¹⁹ ἴεοττ βῆ ἔπιποττ ρὺ πετεπσωμῆδ :
δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν 1 Cor. 6, 20.
- ²⁰ μαρεγτάζρο ἦζε πετεπρητ :
κραταύουσθε ἢ καρδία ὑμῶν. Ps. 30, 25.
- ²¹ ἀτπερτοτ ἔρραι ἐξῆ πετρο :
ἴπασαν ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν. Num. 16, 22.
- ²² σεπασοτρητ τυροτ ἦζι ἠπετκοτὶ ψα πετποβ :
πάντις εἰδήσουσά με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν Hebr. 8, 11.
- ²³ οτ δε ποτγωπηυ δλ πετάφπδρμιοτ :
ὁ βραχίον αὐτῶν οὐκ ἴσωσεν αὐτοῦς. Ps. 43, 4.
- ²⁴ διβωκ ἐροτη ἐπακκποσ τασωπε ταμπελεετ :
ἐσπλῆθον εἰς κῆπὸν μου ἀδελφῆ μου νόμφη. Cant. 5, 1.
- ²⁵ παιετε δε ἠροτᾶ εεσυδπβω ἠτερη κατᾶ τᾶτπομη :
μακαριωτέρα δὲ ἴστιν ἢ οὗτω μείνη κατὰ τὴν ἰμὴν γνώμην 1 Cor. 7, 40.
- ²⁶ τᾶρελπισ ἰσζεπ εἰοτεμβὶ ἦτε τᾶμᾶτ :
ἢ ἰλιπὶς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου. Ps. 21, 10.
- ²⁷ πζοεῖς ἔπερ τεκζωμ εχθροτπογ ἔμμογ ρὺ τεκβομ :
κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς, Ps. 20, 2.
- ²⁸ ἠβοεῖς ζεπ τεκζωμ εχθροτπογ ἔμμογ ἦζε ποτρο Id. ib.
- ²⁹ ἠπερβητε ἠτᾶττ μὴ τοτγωμμε δτω μὴ ἦσα τρεποτρδῖ :
ἔμοτ δτω ἦε ἠτᾶρκω ἦσω ἔπιτοειωτ μὴ τοτμᾶττ :
πάντα ὅσα πεποίηκας μετὰ τῆς πινδιδάς σου μετὰ τὸ ἀποθανεῖν
τὸν ἄνδρα σου καὶ πῶς κατέλιπες τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μη-
τέρα σου, Ruth 2, 11.
- ³⁰ φηετσιο ἠτεσποτμῆδ ζεπ ρδλ ἀτᾶοοπ : εεἰερβερι ἦζε
τεμεταλοτ ἔφρηττ ἠελοτᾶρωμ :
τὸν ἔμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀνακαινισθήσεται
ὡς αἰτοῦ ἢ νεότης σου (ἢ ψυχὴ μου) Ps. 102, 5.
- ³¹ ἀγῶκ δε ἦβι τωβιδε μὴ τετρημμε μὴ πεγμρηι :

ἀπῆλθε δὲ Τωβίας μετὰ τῆς γυναίκος αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ,
Tob. 14, 12.

³² εἴθε πιπορπιά θε μαρεποῦτεει ποῦτεει κετεψεζριμι πηγε :
διὰ δὲ τὰς πορπιάς ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἰχίτω , 1 Cor.
7, 2.

³³ εφεῖ ἐβολ ἐπεψρωβ ἦζε φρωμι πεμ εξεπ τεψιοπη ψα
ροτρε :
ἐξιλιούσῃται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἔργασίαν αὐ-
τοῦ ἕως ἰσθίρας. Ps. 103, 23.

³⁴ ἦτος ρωως οπ δσὼ ἠοτσηρε ρῆ τεσμετρελλω :
καὶ αὐτὴ συνειληφύτα υἱὸν ἐν γῆρα αὐτῆς Luc. 4, 36.

³⁵ Δτοτωσεψ γάρ ψ . . . (sic apud Zoeg. p. 160.) ψαρπι ἠεπτολη
εἴθε τεσμετατδὸμ μῆ τεσμετατπδρε :
ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθε-
νὲς καὶ ἀνοφιλίς. Hebr. 7, 18.

³⁶ ἀφρηῖ ἠεσῖπαρκι . . . ἔρρη ἐζεπ τεσπαρκι ψδσωψ
ἐβολ :
ὡς ἡ ὠδίνουσα . . . ἐπὶ τῇ ὠδίνι αὐτῆς ἐκίκραξεν. Isa. 26, 17.

³⁷ ἠτερεπεῖ ἐρραῖ ἐτμακελοπιά ἀπετεπσαρξ θε λαδτ ἀ-
μοτπες :
ἐλθόντων ἡμῶν εἰς μακεδοῖαν οὐδεμίαν ἴσχηκεν ἄνισιν ἢ σὰρξ ἡμῶν,
2 Cor. 7, 5.

³⁸ εψζε ἀπεπεχριστος τωοτη ιε πεπταψεοειψ ψψοτεγ
δτω σψοτεγ ἠβὶ τεπκεπιστις :
εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγεῖται κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ
καὶ ἡ πίστις ὑμῶν (ἡμῶν al. apud Scholz) 1 Cor. 15, 14.

³⁹ Δκερπωβψ ἠτεπμετρεκι :
ἐπιλανθάνη τῆς πτωχίας ἡμῶν; Ps. 43, 25.

⁴⁰ ἠτδεινε ἠοτοεικ ἠτετῆοτμα μῆῖςδ παῖ ἠτετῆωρπτη-
τῆ ἐτετῆρη ἐβολ :
λήψομαι ἄρτον καὶ φάγομαι καὶ μετὰ τοῦτο περιλύσεισθε εἰς τὴν
ὁδὸν ὑμῶν. Gen. 18, 5.

⁴¹ θε ἠπεπσαδδπας πιραζε ἀματεπ ἐτρε τετεπμετα-
τηεζῖ :
ἵνα μὴ πειράξῃ ὑμᾶς ὁ σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν. 1 Cor 7, 5.

⁴² εσδωπδ ἠζε τετεπψτχη :
ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν, Ps. 68, 33.

- 43 **πποττε παθββιο ηηαρχωη ηωερε ηςιωη . . . ατω πκο-
εις παψι ιηπεοοτ ητετρεβσω :**
*Ταπεινώσει ὁ Θεὸς ἀρχούσας θυγατέρας σιὼν . . . καὶ ἀφελῆί κύριος
τὴν δόξαν τοῦ ἰματισμοῦ αὐτῶν , Isa. 3 , 17. 18.*
- 44 **εῖη περοοτ ητταιδμεεῖ ητετβιζ διέπτοτ έβολεῖ πεκ-
εῖ ηκνηι :**
*ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ
γῆς αἰγύπτου. Hebr. 8 , 9.*
- 45 **τοτσηγι εσεῖωε έβωτη ηποτρητ :**
ἢ ῥομφαία αὐτῶν εἰσέλθοι εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν , Ps. 36 , 15.
- 46 **ητωτῆ ητετῆσοοτη ζε οτ έβολ τωη πε ατω αεοτωη
ηπαβδλ :**
*ὡμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστὶ καὶ ἀνέωξί μου τοὺς ὀφθαλμούς. Ioh.
9 , 30.*
- 47 **μηῖκα περοοτ ετᾶμμετ πεζε πβοεις ειεῖ ηηδπομοε εχεη
πεταμνοτε :**
*μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λίγην κύριος, διδούς νόμους μου εἰς τὴν
διάνοιαν αὐτῶν , Hebr. 8 , 10.*
- 48 **ατωηρ έβολ ηζε πακκς τηροτ :**
διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀσᾶ μου. Ps. 21 , 15.
- 49 **ηηδω ηπεκωπηρε :**
διηγήσομαι (πάντα) τὰ θαυμάσιά σου. Ps. 74 , 2.
- 50 **εεῖεμετε ηπεκωτωωτωη τηροτ : πεκβλιλ σεκεπωτωτ
ηδψ :**
*μησδείη πάσης θυσίας σου καὶ τὸ ὀλοκαύτωμα σου πικανάτω. Ps.
19 , 4.*
- 51 **ηηδ ηοτκομοε ηποτβ ητοταπε σεπαερεεε ζω ετβε
ηποτρεβητε :**
*ἀπὸ τοῦ κόσμου τῆς κεφαλῆς τοῦ χρυσοῦ φαλάκρωμα ἔξεις διὰ τὰ
ἔργα σου , Isa. 3 , 24.*
- 52 **ταψτχη σμοτ έπβοεις . . . φηετχω ηπεδπομια τηροτ έβολι
φηετταλδο ηπεωωη τηροτ :**
*εὐλόγηι ἡ ψυχὴ μου τὸν κύριον . . . τὸν ἐυλαϊεύοντα πάσαις ταῖς
ἀνομίαις σου τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου. Ps. 102 , 2. 3.*
- 53 **αηδρετ ηπεμοτο έβολ ηπεεηρητεε τηδωτωητ ηδψ :**
ἔπεισον ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι αὐτῷ. Αρσ. 19 , 10.

- ⁵⁴ ὤδραποτοκω ἡνευζεσι τηροτ σαлескт ἡπεγοερητ :
 ἵως Τιθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Hebr.
 10, 13.
- ⁵⁵ ψροττωπ ἡζε πεαζι ἡμβοεις οτορ πεεβρηοτι τηροτ δεπ
 οτπεετ :
 εὐδὺς ὁ λόγος τοῦ κυρίου καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει. Ps.
 32, 4.
- ⁵⁶ ζιρεπ οτβε τηολε ἡπеспωωψ ετω ἡκοτωпερ пс εβολ
 ἡпесαпомиε τηροτ :
 κρινεῖς τὴν πόλιν τῶν αἱμάτων καὶ παραδειξον αὐτῇ πάσας τὰς ἀνο-
 μίας αὐτῆς, Ezech. 22, 2.
- ⁵⁷ ετewп епескт ἡζε петтапотт μῆ πεпаδ μῆ пилемеа
 μῆ песеррw :
 καταβήσομαι οἱ ἰνδοξοὶ καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ
 λοιμοὶ (1) αὐτῆς. Isa. 5, 15.
- ⁵⁸ εтени псψ εδотп ἡпескewφεи τηροτ :
 οἱ πλεῖστον αὐτῆς ἀπηνχθήσομαι σοι. Ps. 44, 15.
- ⁵⁹ ἡперт ἡтаψωпе ἡηερη пепеюте зе εппотте зок
 οтεбол ἡпетупре :
 τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην ὅτι ταύτην ὁ θεὸς ἐκ-
 πληρώσει τοῖς τέκνοις αὐτῶν, Act. 13, 32.
- ⁶⁰ пехристос εψμoт εε пеппoи катε пекреψи :
 Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς. 1
 Cor. 15, 3.
- ⁶¹ εтпдет εрок ἡζε пепют :
 ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, Ps. 21, 5.
- ⁶² мере петήριоме катε θε ἡтапехристос мере тек-
 κлнсиа :
 ἀγαπᾷτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν (ὑμῶν al. ap. Scholz) καθὼς καὶ ὁ
 Χριστὸς ἠγάπησεν τὴν ἐκκλησίαν, Eph. 5, 25.
- ⁶³ εтетηψεприси зωттппот εβολεитен петеплеметми :
 ταῦτά ἐπάθει καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν, 1 Thess. 2, 14.
- ⁶⁴ ἡпoтбiшпп ἡζε петепро :

(1) Ne te moveat, lector, graecum verbum *pestilentes* aegyptiacum translatoem vertisse *reges*; namque textus Complut. habet ἡ ἀγαλλύμενος quod est ab hebraico ילל; et collato λαίων Jer. 15, 21. ex ילל ילל *tyrannorum*, conjectandi locus datur.

τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνθῆ Ps. 33, 6.

⁶⁵ ψαῖ ἡπεκβίς ἔθραι ἐκί πετιμῖτζαδβιζητ ψαδβολ :
ἔπαρον τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος. Ps.
73, 3.

⁶⁶ κὰτὰ ταιδῶκη ἐπ ἡτῶιεις μῆ πετιδῆ :
οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, Hebr. 8, 9.

⁶⁷ οτσηγι δει ποτςφοτοτ :
ῥομφαία ἐν τοῖς χεῖρσιν αὐτῶν Ps. 58, 8.

8. E proposito paradigmate subjectisque exemplis pronum est intelligere articulos *possessivos* hujusce classis non tantum *possidentis* genus atque numerum enunciare, verum et *rei possessae*: ΠΕΞ ex. gr. graeco ὁ vel τὸ αὐτοῦ sive ἴδιος, aut ἴδιον (ital. *il di lui*) respondens, in primis docet personam penes quam est possessio ad genus masculinum pertinere; et insuper ejusdem generis esse rem possessam, utramque tandem esse in numero singulari. Hinc de viro loquendo sic profertur ΠΕΞΙΩΤ ὁ πατὴρ αὐτοῦ *ejus pater*; verum de femina ΠΕΞΙΩΤ dicendum. Pariter ΤΕΞΙΜΔΤ ἡ μήτηρ αὐτοῦ si de viro; ΤΕΞΙΜΔΤ ἡ μήτηρ αὐτῆς si sermo sit de femina.

Articuli possessivi a demonstrativis orti.

9. Tertia haec articulorum *possessorum* classis derivata est a *demonstrativis separatis* ΠΔΙ vel ΦΔΙ, ΤΔΙ vel ΘΔΙ, et ΠΔΙ (sup. pag. 41.) additis a fine pronomibus simplicibus, quae ita suffiguntur ut diphtongum quae immediate praecedat mutant in ω et οτ. Fit igitur ΠΩΙ, ΤΩΙ, ΠΟΤΙ *hic mihi, haec mihi, hi mihi, idest meus, mea, mei* etc.

10. Neque unquam istiusmodi articuli conjunguntur nominibus, sed, quemadmodum *demonstrativi*, separati et hi collocantur. Eorum declinatio ἀναλόγως eadem in tribus dialectis (sola emphitica Π et Τ in Φ et Θ in gen. mascul. commutante) est hujusmodi :

Num.		Genus		
singul.	(comm.)	ΠΩΙ ¹	ΦΩΙ ²	ὁ, οὗτος, τὸ, τοῦτο... μου <i>meus, meum.</i>
	(mascul.)	ΠΩΚ	ΦΩΚ ³	... σου <i>tuius, tuum.</i>
	(fem.)	ΠΩ		... σου <i>tuius, tuum.</i>

singul.	{ mascul.	πωϛ ⁴	φωϛ ⁵	.....	αὐτοῦ <i>suis, suum.</i>
	{ fem.	πωϛ		.....	αὐτῆς <i>suis, suum.</i>
	{ comm.	πωπι	φωπι	.....	ἡμῶν <i>noster, um.</i>
	{ comm.	πωπιτῆ ⁶	φωπιτεπ ⁷	.....	ὑμῶν <i>vester, um.</i>
	{ comm.	πωποτ	φωποτ	.....	αὐτῶν <i>eorum, earum.</i>

singul.	{ comm.	τωι	θωι ⁸	ἡ, αὐτῆ	.....	μοῡ <i>mea.</i>
	{ mascul.	τωκ	θωκ	.....	σοῡ <i>tua.</i>	
	{ fem.	τω		.....	σοῡ <i>tua.</i>	
	{ mascul.	τωϛ	θωϛ	.....	αὐτοῦ <i>sua.</i>	
	{ fem.	τωϛ		.....	αὐτῆς <i>sua.</i>	
	{ comm.	τωπι	θωπι	.....	ἡμῶν <i>nostra.</i>	
	{ comm.	τωπιτῆ	θωπιτεπ	.....	ὑμῶν <i>vestra.</i>	
{ comm.	τωποτ	θωποτ	.....	αὐτῶν <i>eorum, earum.</i>		

plural.	{ comm.	ποτι ⁹		οἱ, οὗτοι, αἱ, αὐται, ἴα, ἴαυτα.	
	{ mascul.	ποτκ ¹⁰		μοῡ <i>mei, meae, mea.</i>	
	{ fem.	ποτ		.....	σοῡ <i>tui, tuae, tua.</i>
	{ mascul.	ποτεϛ ¹¹	πωϛ	.....	αὐτοῦ <i>sui, suae, sua.</i>
	{ fem.	ποτεϛ		.....	αὐτῆς <i>sui, suae, sui.</i>
	{ comm.	ποτιη ¹²		.....	ἡμῶν <i>nostri, ae, a.</i>
{ comm.	ποτιτῆ		.....	ὑμῶν <i>vestri, ae, a.</i>	
{ comm.	ποτεοτ		.....	αὐτῶν <i>suorum, suarum.</i>	

- ¹ πωι πε πποτκ δτω πωι πε πρζτ πεζε πκοεις :
 ἔμδν τὸ ἀργύριον καὶ ἔμδν τὸ χρυσίον, λέγει κύριος. Aeg. 2, 8
- ² φωι πε ρδλδδλ οτορ φωι πε μδπδσση :
 ἔμός ἐστι γαλαὰδ καὶ ἔμός ἐστὶ μαλασσῆ. Ps. 59, 9.
- ³ πιδμδρῖ φδφῖ πε οτορ φωκ πδρεις πε πιηδῖ :
 τὸ κράτος τοῦ θεοῦ καὶ σοῡ κύριε τὸ ἔλεος. Ps. 61, 12. 13.
- ⁴ πωϛ πε πτδειο μῆ πδμδρῖ :
 ᾧ Τιμὴ καὶ κράτος. 1 Tim. 6, 16.
- ⁵ φωϛ πε πιταλιο πεμ πιωοτ :
 εἰψ̄ Τιμὴ καὶ δόξα. 1 Tim. 4, 17.
- ⁶ ειτε ἡετωοοπ ειτε ἡετλεωωπε ἡτιρηϛ πωτιῆ πε :
 εἴτε ἐνεστώτα, εἴτε μέλλοντα πάντα ὑμῶν ἐστίν. 1 Cor. 3, 22.

- ⁹ *Baschmurice*, retento π, sed *memphitice* inflex. ἡκ&τῆ πωτεπ
 επ ηε :
 οὐκ ἴστί ἑαυτῶν 1 Cor. 6, 19.
- ⁱ⁰ θοι γαρ τε ἴδικουμην ηεμ ηεσμορ :
 ἡμὰ γὰρ ἴστιν ἡ οἰκουμένη καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς Ps. 49, 12.
- ⁱ¹ πῶνριον τιροτ ἡτε ηἰρτμοσ ποτι ηε :
 ἡμὰ ἴστι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ. Ps. 49, 10.
- ⁱ² εἰνοκ εἰσοπς . . . ετβε ηεἰτ&κτ&δ&τ η&ι κε ποτκ ηε &τω
 ποτκ ποτι ηε :
 ἐγὼ ἐρωτῶ . . . περὶ ᾧ δίδοκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι καὶ τὰ σὰ ἡμὰ.
 Joh. 17, 9. 10.
- ⁱ³ ἐ&μμερε ἡτενοτῆ ηε ετρᾶ ηκκοσμοσ &μμεριτοτ ψ&-
 βολι :
 ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐ-
 τοὺς. Joh. 13, 1.
- ⁱ⁴ εἰᾶ ερεπρῖσε ἡποτη εἰ ηε :
 ἐν ἀλλοτρίοις λόγοις, 2 Cor. 10, 15.

Annotatio.

„ Quandoquidem plura nobis exempla ꝑ SS. Codicibus in praesens non
 „ suppetunt, quomodo pronomina singula singulique articuli efformandi
 „ sint, quemve locum in aegyptiaca oratione obtinere debeant, e regu-
 „ lis traditis, et analogiae ratione facile quisque intelliget „.

C A P U T V.

DE NOMINIBUS ADJECTIVIS, SEU QUALITATUM.

1. Quomodo superius docuimus (cap. II. num. 4.), nomen *adje-*
ctivum rei quidem existentiam per se non notat, verum ejusdem rei ac-
 cidens tantum sive proprietatem; et in hoc a *substantivo* differt quod hu-
 jus absoluta sit acceptio, *adjectivi* autem cum respectu ad *substantivum*,
 cujus illud qualitates dicit. Hinc sub hac appellatione *nominum qualita-*
rum adjectiva simul et participia comprehendimus.

2. Cum nomen *substantivum*, *qualitas*, et *verbum* praecipua sint ser-
 monis elementa ita quidem, ut absolute per se ad mentis judicium enun-

ciandum illa sufficiant, ceteris orationis partibus ad praedicta elementa instar modorum se habentibus, linguae aegyptiacae primariae radices universae aut *substantiva nomina* sunt aut *nomina qualitatum*.

3. Sed non e radicibus tantum primariis profluunt adjectiva, verum et a derivatis atque a compositis, perinde igitur dividuntur et ipsa adjectiva in *primaria*, *derivativa* et *composita*.

De adjectivis e radicibus primariis.

§ 1.

1. Constituunt classem hanc radices primariae quotquot cap. I. §. I. recensuimus, dummodo sensu *qualitatis* sint affectae. Istiusmodi *adjectiva* monosyllaba sunt, sed nulla gaudent peculiari forma qua discernantur a *substantivis*; hinc illorum cognitio a sensu probe intellecto omnino pendet. Ex. gr. $\text{O}\tau\omega\text{C}\epsilon\text{I}$ *vacuus*, *deficiens*, $\text{C}\delta$ *pulcher*; ZI *capiens*; $\text{A}\delta$ *dans*; $\text{E}\omega\lambda$ *avolans* etc.

2. Ex his alia expriment actionem, ut $\text{A}\epsilon\text{I}$ *amans*; $\text{I}\omega\lambda$ *spolians*; $\text{A}\text{O}\tau\text{P}$ *ligans* etc.; alia modum essendi ullo absque respectu ad actionem vel passionem in subjecto receptam, ut ANE *vivens*; $\text{I}\omega\text{O}$ *decumbens*; ωP *tremens*; $\text{I}\omega\text{A}$ *tenuis*; $\text{I}\omega\text{E}\tau$ *indigens*; $\text{E}\omega\text{Z}$ *frigidus* etc. Priora itaque activa sunt, posteriora neutra.

3. Utraque porro adjectiva huiusmodi, quotiescumque unam ex his vocibus $\text{E}\epsilon\text{I}$, EC , $\text{E}\tau$ affixam habent, participii praesentis vicem gerunt. Sunt namque illae voces in lingua aegyptiaca indices personarum mascul. et fem. tertiae numeri singular. et tertiae plural. generis communis ad tempus *praesens indefinitivum* verbi auxiliaris substantivi pertinentium, Componitur igitur participium ex. gr. $\text{A}\epsilon\text{I}$ hoc pacto:

<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	<i>In tribus dial.</i>	
singul.	mascul.	$\text{E}\epsilon\text{I}\text{A}\epsilon\text{I}$	amans.
singul.	fem.	$\text{E}\text{C}\text{A}\epsilon\text{I}$	amans.
plur.	comm.	$\text{E}\tau\text{A}\epsilon\text{I}$	amantes.

4. Voces pariter $\text{E}\epsilon\text{I}\text{A}\delta$, $\text{E}\text{C}\text{A}\delta$, $\text{E}\tau\text{A}\delta$, personae tertiae etc. futuri *definitivi* ex eodem verbo auxiliari, gignunt participium $\tau\tilde{\omega}\tilde{\mu}\tilde{\iota}\lambda\lambda\text{o}\tau\tilde{\iota}$ respondens:

<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	<i>In tribus dial.</i>	
singul.	mascul.	ΕΥΠΔ.ΕΙ	amaturus.
singul.	fem.	ΕΠΔ.ΕΙ	amatura.
plur.	comm.	ΕΥΠΔ.ΕΙ	amaturi.

5. Forma tamen hujusmodi participii et aliorum hujusce primae classis, quorum exempla subnectimus, ad *composita adjectiva* censenda est pertinere.

Exempla.

επίτεχ' οτραη εσηζε μή λδδτ σοοτι έμοκ' ειμητι ήτοιγ
(Theb. dial.):

έχων όνομα γεγραμμένον ό ούδις οίδεν ει μή αυτός. Apoc. 19, 12.
οτραδτη' εσσκ έπ οτσδρ ήκωστ εσηοτωε (T.):

κάταιγίς φερομένη και φλόξ πυρός κάτσοδίουσα. Isa. 29, 6.

βή ηεροοτ' ετίμαδτ ετραδθ ηπκατακλήτμοο ετοτωε ετ-
σω ετζι βίμε ετραμοοο μή βδι (T.):

ήσαν εν ταίς ήμέραις ταίς πρό του κάτακλυσομού τρώγοντες και πί-
νοντες, γαμούντες και έχγαμίζοντες, Matth. 24, 38.

ήρηη δει ηεχτιλτιλι εσηοτπογ εηπαρωτ (M. dial.):

εν ταίς σταγούσι αυτής εύφρηθήσεται ανατέλλουσα. Ps. 64, 11.

ετеспδήκοτ βιζωοτ (M.):

ή' ό άν έπικαθίση (ή γυνή) έπ' αυτό. Lev. 15, 20.

ηδω βε ήρε εηδεπεικαδει έπετε έποτπιστετε έρογ: ήδω

ζε ήρε εηδπιστετε έπετε έποτσωτι έρογ (T.):

πώς ούη έπικαλίσοντα εις έν ούκ έπίστευσαη; πώς δέ πιστεύσου-
σιν ού ούκ ήκουσαη; Rom. 10, 14.

De adjectivis e radicibus derivativis.

§ II.

4. Classis haec universas radices secundarias sensu *qualitatis* praeditas complectitur. Et primum locum obtinent adjectiva derivata a radicibus primariis ope mutationis vocalis ω sive ε aut ε in η (sup. cap. I. §. II.) quo in statu ad subjectum referantur actionis terminum, abstrahendo ab agente quocumque, ex. gr. βηη *captus* a βωη *capiens*; κηη *scriptus* a κδρ *scribens*; ηη *computatus* ab ωη *computans* etc.

2. Huc referas *adjectiva* quae in statu activo ad superiorem classem pertinent quidem; sed cum per finale incrementum **HT** theb., **HOY** memphit. et haschmur., **HOYT OTT** comm. tribus dialectis fiant passiva, a derivatis radicibus censentur venire, ex. gr. **ZHT** *captus* a **ZI** T. *capiens*; **CHOY** *captus* a **BI** M. *capiens* **CHOYT** *seminatus* a **BO** T. M. *seminans*; **YHT** *libratus* a **YE** T. *librans*; **YHOY** *libratus* a **YI** M. *librans*; **EYOY** *lavatus* ab **EY** T. *lavans*; **IYOYT** *lavatus* ab **IY** M. *lavans* etc.

3. Tandem quaedam *adjectiva* passiva e derivatis activis oriuntur per additionem finalis litterae **T**, mutata etiam aliquando vocali ultima, ex. gr. **MEPIT** *dilectus* a **MEPE** *diligens*; **CEOTWPT** *maledictus* a **CEOTW** *maledicens* etc.

De adjectivis e radicibus compositis.

§. III.

1. Haec *adjectiva* formam sequuntur radicum compositarum, perinde itaque sunt et ipsa monosyllaba aut dissyllaba aut polysyllaba (cf. cap. I. §. III.). Significatione gaudent activa vel neutrali; quod si e statu activo ad passivum movenda sint, id per additamentum finalis syllabae **HT** T., **HOY** M. B., **HOYT**, **OYT** comm. consequuntur.

2. *Adjectiva composita activa* formae **TCΔBO** mutata **O** in **H** additoque **OTT** fiunt passiva; ex. gr. **TOYHHOYT** *sanctificatus* a **TOYHO** *sanctificans*, **TΔCTHOYT** *conversus* a **TΔCTO** *convertens*; **TΔIHOTH** *honorus* a **TΔIO** *honorans*; **TEPHHOYT** *contritus* a **TEPHO** *conterens* etc.

3. Sunt et alia *adjectiva* quae, in sua quodque specie, formam habent propriam et constanti ratione ubique servatam; haec ita distinguimus:

- α. *Adjectiva intensioris significationis.*
- β. *Adjectiva privantia.*
- γ. *Adjectiva constituentia nomina habitudinis, artis, agentis etc.*
- δ. *Adjectiva relativa seu patronymica.*

α.

1. Illa sunt quae, e quavis classe procedant, augentur ab initio vocula **YOY**, cuius ea vis est ut *dignus qui . . .*, vel *multus in . . .* significet, prout vel ad radicem **YΔ**, aut **CYΔ** *decens esse*, sive ad **WY** *mul-*

tus referre lubet: utra admittatur origo ejus, superlativum exprimit, ut **αεριτ** *carus*, **ωστιαεριτ** *carissimus*.

5. Praeposita adjectivis activis sensum passivum eisdem tribuit; ex. gr. **αοστε** T., **μοσ†** M. odio habens, **ωστιαοστε**, **ωστιαοσ†** *perquam exosus*; **ταιο** honorans, **ωστταιο** *perhonoratus*.

6. Hujusmodi intensioris significationis adjectiva, etsi non admodum obvia in textibus copticis, articulos *enunciativos, determinantes, demonstrativos, et possessivos*, non secus atque cetera nomina, assumunt.

β.

7. Privantia adjectiva formantur ope particulae negantis **ατ**, vel **ατψ** iisdem praepositae.

8. **ατ** (affinis radici primariae **ετ** *deficiens*, sequente **εβολ** *αφορίζειν*) omnimode respondet graecorum *alphae privativae*; hinc adjectiva privantia, omne genus, existunt: ex. gr.

ατμοτ *immortalis* ἀθάνατος . . . . . a **μοτ** θάνατος.

ατμαατ *matris expers* ἀμήτωρ . . . . . a **μαατ** μήτηρ.

ατσεβω *indoctus* ἀπαιδευτος . . . . . a **σεβω** παιδεια.

ατσοητ *increatus* ἀκτιστος . . . . . a **σοητ** κτισις.

ατπερωτψ *inexcusabilis* ἀναπολόγητος : . . ab **ερωτψ** ἀπόκριμα.

ατμετωβι *sincerus* ἀνυπόκριτος . . . a **μετωβι** ὑπόκρισις.

ατμητααιξομητ *munificus* . . . . . a **μητααιξομητ**
ἀφιλάργυρος. φιλαργυρία.

9. **ατ** ante litteras **ι**, **λ**, **μ**, **π**, **οτ**, et **ρ** in dialecto memphitica passim in **αθ** mutatur.

10. **ατψ** eodem pacto cum nominibus componitur; verum intensioris est quam **ατ** significationis; cum enim ea vis insit **ψ** ut sensum ubique intendat, efficit in compositione quod vulgo dicimus *esse impossibile*; hinc **ατψααζι** e. g. exprimit *rem explicatu impossibilem, ineffabilem*.

γ.

11. Praefixa nomini substantivo particula **αα** possessionem fere demonstrante, et subsequente praepositione **†** genitivi casus, fiunt nomina *habitudinis, artis*: ex. gr.

αα†ιχροφ *malefactor* . . . . . a **ιχροφ** *malum*.

καῖηκοτς <i>deceptor</i>	α κΟτς <i>astutia</i> .
καῖηκ&π <i>textor</i>	α κ&π <i>flum</i> .

12. *Agentium* porro nomina constituuntur per ρεϋ, in dialecto Baschmurica λεϋ, hoc pacto :

ρεϋπε&τ <i>inspector</i>	α πε&τ <i>videns</i> .
ρεϋσωπτ <i>creator</i>	α σωπτ <i>creans</i> .
ρεϋμϋϋ <i>proelians</i>	α μϋϋ <i>bellator, miles</i> .
ρεϋτϋο <i>adorator</i>	α τϋο <i>adorans</i> .
λεϋτϋεν <i>judex</i>	α τϋεν <i>judicans</i> .

δ.

13. Classis haec ea complectitur adjectiva, quae *patronymica* audiunt; quorum compositio est per nomen patriae, praefixa voce monosyllabica ρ& T. ρ& M. et λε& B, radice scilicet primaria nominis ρ& M. T. ρ& M. et λ& B. *homo*; et in hoc casu *incolam* exprimit, prout c subjectis exemplis;

ρ&ηκ&η&ε <i>aegyptius</i>	α κ&η&ε T. <i>Aegyptus</i> .
ρ&ηη&χ&η&η <i>idem</i>	α χ&η&η M. . . . .
λε&ηη&χ&η&ε <i>idem</i>	α χ&η&ε B. . . . .
ρ&ηη&σ&τ&π <i>Syenites</i>	α σ&τ&π <i>Syene</i> .
ρ&ηη&τεπτ&ωρε <i>Tentyrita</i>	α τεπτ&ωρε <i>Tentyris</i> .
ρ&ηη&μ&εϋ <i>Memphites</i>	α μ&εϋ <i>Memphis</i> .

14. Praepositio η quandoque omittitur, ut ρ&η&π *Tanites*, a ρ&π *Tanis*.

15. Adsunt et nomina classis γ, per hanc vocem ρ& efformata; ex. gr. ρ&η&ητ *cordatus*, a ητ *cor*; ρ&ηκ&η&τ *intelligens*, a κ&ητ *intellectus*.

16. Hujusmodi adjectivis accensenda quoque sunt nomina propria articulis *possessivis vagantibus* π&, τ&, η& (cap. IV. §. IV. class. I.) affecta, ut π&η&ε *Isiacus*, τ&η&ε *Isiaca*, π&η&ε *Isiaci* etc.

17. Peculiaris formae sunt quaedam nomina *qualitatum* quae a constituta lege discedere videntur; cujusmodi sunt κα&πο *decorus* a κα& *pulcher* et η&ο *facie*, vel *faciei*; η&ητ *misericors* a η& *miserans* et η&ητ; σωτ&ητ *obediens* a στ&η *audiens* et η&ητ. Verum et rariora sunt, et a prava scriptura probabiliter ducunt originem.

De genere atque numero nominum qualitatis.

§ IV.

1. Genus atque numerus in nominibus *qualitatis* per articulos *enunciativos*, *determinantes* et *possessivos* innotescunt; et in nonnullis etiam per pronomina suffixa εϛ, ϛ, οϛ quorum prius mascul. sing., alterum fem. sing., tertium comm. genus plurale indicat, ex. g. ΠΔΠΟΥϛ *bonus*, ΠΔΠΟΥϛ *bona*, ΠΔΠΟΥϛ *boni* et *bonae*.

2. Pronomina demum simplicia quibusdam nominibus *qualitatis* suffixa eorundem genus atque numerus definiunt perspicue et una respectum ad personam; exemplum sit ΠΔΕΙΔΤ T., ΠΔΙΔΤ M. *felix*:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	
1.	(singul.)	comm.	ΠΔΕΙΔΤΤ	ΠΔΙΔΤΤ	felix ego.
	(plur.)	comm.	ΠΔΕΙΔΤΗ	ΠΔΙΔΤΕΠ	felices nos.
2.	(singul.)	mascul.	ΠΔΕΙΔΤΚ	ΠΔΙΔΤΚ	felix tu.
	(plur.)	fem.	ΠΔΕΙΔΤΕ	ΠΔΙΔΤ	felix tu.
3.	(singul.)	comm.	ΠΔΕΙΔΤΤΗΤ-	ΠΔΙΔΤΕΠΟΗ-	felices vos.
			ΤΗ	ΠΟΥ	
	(singul.)	mascul.	ΠΔΕΙΔΤϛ ¹	ΠΔΙΔΤϛ	felix ille.
		fem.	ΠΔΕΙΔΤϛ	ΠΔΙΔΤϛ	felix illa.
	(plur.)	comm.	ΠΔΕΙΔΤΟΥ ² , ΠΔΙΠΔΤΟΥ ³	ΠΔΙΔΤΟΥ ⁴	felices illi, et illae.

¹ ΠΔΕΙΔΤϛ ἄπρωμε :

μακάριος ἀνὴρ, Ps. 4, 4.

² ΠΔΙΕΤϛ δε ἤροτα ἐεσυδπβω ἠτειρη κατὰ ταγπομη :

μακαριστέρα δὲ ἴστιν ἰάν οὔτω μείνη κατὰ τὴν ἡμὴν γαύμην⁴ 1 Cor. 7, 40.

³ ΠΔΙΠΔΤΟΥ ἠπεντατταρμουῦ ἐπαιπνηον ἠτψελεετ ἀπε-
ριείβ :

μακάριοι οἱ εἰς τὸ διῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀντιου κεκλημένοι. Αρσ. 19, 9.

⁴ ΠΔΙΔΤΟΥ ρδπ ετβρηη :

μακάριαι αἱ στείραι. Luc. 23, 29.

DE VERBO.

1. Quamvis unius dumtaxat verbi *substantivi*, quod dicunt, subsidio mens nostra quodcumque iudicium suum patefacere valeat, affirmando scilicet vel negando entis alicujus existentiam; maluerunt gentes omnes, vel humano potius generi ab initio inditum fuit brevitati simul atque varietati consulere in iudiciis eliciendis, dictiones pene innumeras ad id usurpando quae una perspicua accurataque *prolatione subsistendi* actum cum aliquo *praedicato* innuerent; has vulgo dicimus *verba*; ad normam vero universalis grammaticae disciplinae *verba adtributiva* vel *concreta* appellantur, simplici *substantivo*, cui latinorum *esse* respondet, *auxiliaris verbi* nomine reservato.

2. Primigeniae simplicitatis aegyptii ubique studiosi linguam quoque expertem aliorum fere *verborum* habuerunt, uno excepto verbo *substantivo* seu *auxiliari*, quod tamen diversimode moderabantur prout infra:

De Verbo substantivo primario.

§ I.

1. Verbum *substantivum* existentiam notat *subjecti* uua cum respectu ad aliquod *praedicatum* in specie.

2. Monosyllabae voces quaedam verbum *substantivum primarium* in lingua aegyptiaca constituunt, quarum ea vis est ut *existentiam praesentem* sive *praeteritam* generatim quod ad essendi modum indicent; verum, quod ad *subjectum*, distinctius; etenim si *subjectum* sit e genere masculino et singularis numeri *PE* adhibetur; *TE* si *singulare femininum*; *PE* vero si *plurale* sit ex alterutro genere. Hinc tempus existit *PE ille est* vel *fuit*; *TE illa est* vel *fuit*; *PE illi* vel *illae sunt* vel *fuerunt*, quod congruenter tempus *vagans* dicitur, ejusque forma tribus dialectis communis est: ex. gr. 1 Cor. 11, 3. ΠΡΟΟΥΤ ΤΑΠΕ ΠΕ ΗΤΕΣΘΙΜΕ (T.): κεφαλή γυναικός ο άνήρ. 1 Cor. 7, 39. ερυσαν πεσερει μοτ δε στλεμθρη τε (B.): ιάν δι κοιμηθη ο άνηρ αυτης, ιλιυθίρα ιστιν, Ps. 104, 6. ημυρι ηιακωβ πε πιωυτη ητδελ (M.): υιοι ιακωβ εκλεχτοι αυτου.

3. Itaque in numero singulari variatur id verbum juxta *subjecti* genus, quemcumque tandem locum idem *subjectum* occupet in oratione: ex. gr.

ΤΑΙ ΤΕ ΤΡΕ *hic est modus*, et ΤΡΕ ΤΕ ΤΑΙ; ΘΜΔΥ ΗΔΠΑ ΨΕ-
ΠΟΥΤ ΤΩΠΗ ΗΔΠΑ ΠΩΥΤ ΤΕ *mater Abbatis Scenutii soror Abba-*
tis Pidioti fuit.

4. Nonnunquam verbum, ut fere in aliis linguis evenit, subintelligitur :
ex. gr. Isa. 1, 15. ΠΕΤΕΠΒΙΖ ΜΕΘ ΗΣΠΔΥ (B.): αἱ χεῖρες ὑμῶν αἴ-
ματος πλήρεις. Ioh. 4, 50. ΠΕΚΨΗΛΙ ΔΠΡ (B.): ὁ υἱός σου ᾤ. Ps:
21, 7. ΔΠΟΚ ΔΕ ΔΠΟΚ ΟΥΤΕΠΤ: ΟΥΟΘ ΔΠΟΚ ΟΥΤΡΩΜΙ ΔΠ (M):
ἐγὼ δὲ εἰμι σκώληξ καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος.

5. Tempus *vagans* ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ evadit *praeteritum relativum* seu *prae-*
sens anterior (vulgo *praeter. imperfect.*) quotiescumque vocula ΠΕ in ser-
mone praecedit: ex. gr. Marc. 14, 1. ΠΕ ΠΙΠΔΥΧΔ ΠΕ (M.): ἦν τὸ
πάσχα, Ioh. 10, 22. ΠΕ ΪΦΡΩ ΤΕ (M.): χιμῶν ἦν. Matth. 4, 18.
ΠΕ ΘΔΠΟΥΘΥ ΓΑΡ ΠΕ (M.): ἦσαν γὰρ ἄλιεῖς.

6. Cum subjecti vices pronomem separatam gerit, tunc ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ
subiungitur eidem pronomini non variata istius formā in qualibet perso-
na: ex. gr. Ps. 89. 2. ΙΣΤΕΠ ΪΠΕΠΕΘ ΨΔ ΕΠΕΘ ΗΘΟΚ ΠΕ (M.):
ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ. Ps. 23, 10. ΗΘΟΥ ΠΕ ΠΟΥΤΡΟ ΗΤΕΠΟΥΤ (M):
αὐτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Integrum paradigma perspicuita-
tis ergo subjicimus:

Praesens et praeteritum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ΔΠΚ ΠΕ	ΔΠΟΚ ΠΕ	ΔΠΔΚ ΠΕ	sum, fui...
	(plur.)	comm.	ΔΠΪ ΠΕ	ΔΠΟΠ ΠΕ	ΔΠΔΠ ΠΕ	sumus, fui- mus...
2.	(singul.)	mascul.	ΗΤΚ ΠΕ	ΗΘΟΚ ΠΕ	ΗΤΔΚ ΠΕ	es, fuisti...
		fem.	ΗΤΟ ΤΕ	ΗΘΟ ΤΕ	ΗΤΔ ΤΕ	es, fuisti...
	(plur.)	comm.	ΗΤΩΤΪ ΠΕ	ΗΘΟΥΠ ΠΕ	ΗΤΗΤΕΠ ΠΕ	estis, fui- stis...
3.	(singul.)	mascul.	ΗΤΟΥ ΠΕ	ΗΘΟΥ ΠΕ	ΗΤΔΥ ΠΕ	ille est, fuit...
		fem.	ΗΤΟΣ ΤΕ	ΗΘΟΣ ΤΕ	ΗΤΔΣ ΤΕ	illa est, fuit...
						fuit...
	(plur.)	comm.	ΗΤΟΥΤ ΠΕ	ΗΘΟΥΤ ΠΕ	ΗΤΔΥΤ ΠΕ	sunt, fue- runt...

Praesens anterius seu imperfectum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
4.	(singul.	comm.	NE ΔΠΚ NE	NE ΔΠΟΚ NE	NE ΔΠΔΚ NE	eram . . .
	(plur.	comm.	NE ΔΠΙ NE	NE ΔΠΟΠ NE	NE ΔΠΔΠ NE	eram us . . .
2.	(singul.	mascul.	NE ΗΤΚ NE	NE ΗΘΟΚ NE	NE ΗΤΔΚ NE	eras . . .
	(plur.	fem.	NE ΗΤΟ TE	NE ΗΘΟ TE	NE ΗΤΔ TE	eras . . .
3.	(singul.	mascul.	NE ΗΤΩ NE	NE ΗΘΩ NE	NE ΗΤΔΩ NE	erat ille . . .
	(singul.	fem.	NE ΗΤΟC TE	NE ΗΘΟC TE	NE ΗΤΔC TE	erat illa . . .
	(plur.	comm.	NE ΗΤΩ- ΟΥ NE	NE ΗΘΩ- ΟΥ NE	NE ΗΤΔΥ NE	erant illi , illae . . .

7. Quod si post NE, TE, NE sequatur particula ΔΠ, verbum substantivum induit formam negativam: ΔΠΚ NE ΔΠ non sum, ΗΤΚ NE ΔΠ non es, ΗΤΟ TE ΔΠ (fem.) non es ΔΠΙ NE ΔΠ non sumus etc. Interdum tamen antecedit ΔΠ et NE, TE, NE immediate subsequitur: ex. gr. Ps. 58, 4. ΟΥΔΕ ΤΔΔΝΟΜΙΑΔ ΔΠ ΤΕ ΟΥΔΕ ΠΔΝΟΒΙ ΔΠ NE (M.): οὐτε ἡ ἀνομία μου, οὐτε ἡ ἀμαρτία μου.

8. Ratio conjugandi verbum hujusmodi ope pronominis compositi separati primitus obtinuisse videtur apud aegyptios respectu nominum *qualitatum*; ita quidem ut praeponendo eadem pronomina *existentiam* denotantia nominibus *qualitatum* praedicatum seu attributum exprimentibus, verborum formae gignerentur quae parum abluerent a verbis *concretis* vel *attributivis* passim obviis in linguis tum nostrae tum praeae aetatis.

9. Hinc tale pronomen addeudo voci ΟΥΠ T., ΟΥΟΠ M., ΟΥΔΠ B. quae vox *qualitatis* nominis instar est, valet nempe *qui est, qui habet* etc. (cf. Peyron lexic. pag. 144 - 146. et hic §. X. huj. cap.) dixerint: ΔΠΚ.ΟΥΠ ego existens, habens (tempus vagans); ΗΤΚ ΟΥΠ tu existens, habens, ΗΤΟ ΟΥΠ idem fem. Pari ratione *imperfectum*: NE ΔΠΚ ΟΥΠ eram existens; habens; NE ΗΤΚ ΟΥΠ eras existens, habens, et sic deinceps.

10. Sed cum pronomini *compositi separati* crebra repetitio commode minus eveniret, ad eam congrua ratione evitanda duplici methodo usi sunt aegyptii. Primo quidem in locum ΔΠΚ, ΗΤΚ, ΗΤΟ, ΗΤΟϚ etc. pronomi *simplex conjunctum* Ι, Κ, Ε, Ϛ, С, Π, ΤΗ et ΟΥ subrogarunt, nominibus *agentium*, aut *qualitatum*, quae *attributum* praesecerunt, suffigentes, praefixo iisdem verbo substantivo ΠΕ quae vox *improprie construitur etiam cum fem. singul. et cum pluralibus* (Peyron Lex. pag. 164.)

11. Qua in compositione animadvertendum est, nomen *qualitatis* vocali terminatum hanc leviter immutare ante suffixa; namque e. g. ΖΩ *dicens* evadit subinde ΖΔ, ΖΕ vel ΖΗ pro dialectorum natura. id quod conspicuum reddet subjecta tabula temporis *vagantis* praesentis scilicet et praeteriti exhibens paradigma:

Persona	Nom.	Genus	T.	M.	B.	
L 1.	(singul.)	comm.	ΠΕΖΔΙ	ΠΕΖΗ ¹	ΠΕΖΕΙ	dico, dixi.
	(plur.)	comm.	ΠΕΖΔΠ	ΠΕΖΔΠ	ΠΕΖΕΠ	dicimus, diximus.
2.	(singul.)	mascul.	ΠΕΖΔΚ	ΠΕΖΔΚ	ΠΕΖΕΚ	dixisti.
	(plur.)	fem.	ΠΕΖΕ	ΠΕΖΕ	ΠΕΖΕ	dicis, dixisti.
3.	(singul.)	mascul.	ΠΕΖΔϚ ²	ΠΕΖΔϚ ³	ΠΕΖΕϚ ⁴	dicitis, dixistis.
	(plur.)	comm.	ΠΕΖΔϚ ⁷	ΠΕΖΩϚ ⁸	ΠΕΖΕϚ ⁹	dicunt, dixerunt.

¹ ΟΥΟΖ ΠΕΖΗ ΖΕ ΉΠΟΥ ΔΙΕΡΘΗΤΣ :
καὶ εἶπα, ὡν ἠρξάμην. Ps. 76, 11.

² ΔΤΩ ΠΕΖΔϚ ΖΕ: ΣΡΔΙ :
καὶ λέγει μοι ἄγγελος Ἀποκ. 19, 9.

³ ΔϚΕΡΟΥ ἦζε ΠΔΒΟΥΧΟΔΟΥΟΟΡ ΠΕΖΔϚ ΠΩΟΥ :
ἀπικρίθη ναβουχοδονόσορ καὶ εἶπεν αὐτοῖς Dan. 3, 14.

⁴ ΗΤΔϚ ΖΕ ΠΕΖΕϚ ΠΕΤ : ΟΥΔΗΤΗΝ ΔΠΔΚ ΠΟΥΘΡΗ ΘΟΥΩΜΣ :
ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς ἰγὼ βρώσιν ἔχω φαγῆν, Ioh. 4, 32.

⁵ ΠΕΖΔС ΖΕ: ΔϚΤΔϚΡΟΥ ἦζε ΠΔΡΗΤ ΔΠ ΠΒΟΕΙΣ :

- ἴπιν ἰσπεριώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ. 1 Reg. 2, 1.
- 6 πεζες ἠπιλωμαι τε : ἄμοιπι :
- λίγει τοῖς ἀνθρώποις· διῦτε, Ioh. 4, 28. 29.
- 7 ἦτοοτ δε πεζατ ἐροϋ τε : ερδει εἰ βηθεεαι :
- οἱ δὲ ἴπον αὐτῶ· ἐν βηθλειμ· Math. 2, 5.
- 8 σερακ μισακ ἀβελαντω πεζωτ ἠιδβοτχοροποσορ
ποτρο :
- ἀπειρήθησαν σιδράκ, μισάκ, ἀβδινανῶ λίγοντες τῷ βασιλεῖ να-
βουχοδονόσορ· Dan. 3, 16.
- 9 πεζετ πηγ ἦζε πεψμλεθης τε : εραββι οτωμ :
- ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λίγοντες βαββι φάγῃ. Ioh. 4, 31.

Annotatio.

„ Pleraque e nominibus *qualitatum* antiquitas (ut pronum est ju-
dicare) hac ratione copulata fuerunt cum verbo primitivo ΠΕ, verum
cum minus id aptum esset ceteris temporibus eorumque modificationibus
exprimendis, sequiore aetate obsolevit; manente dumtaxat eadem for-
ma quod ad ζω *dicens*, in quo veluti nobis vestigium relinquere-
tur primaevae simplicitatis in hujusmodi verbo conjugando „.

12. Methodus altera, qua usi sunt ad pronominum *compositorum* repeti-
tionem evitandam, fuit omissio verbi *substantivi* ΠΕ, ejusque loco usus
pronominis simplicis, cujus sensus detorqueretur ad significandam *existen-*
tiam cum respectu ad adtributum quodcumque.

13. Eo in casu pronomina simplicia, quamvis suapte natura insepara-
bilia, seorsim poni licuit, eo quod ad statum transierint verbi *abstracti*
seu *substantivi*.

14. Porro nonnulla ex his pronominibus una cum novo sensu novam
quoque formam sunt consecuta: I ego, ex. gr., litteram T euphonicam assump-
psit, evasitque †; e tu fem. TE; n nos TĦ aut TEN; TEN etiam sive
TĦ vos TETEN vel TETĦ; denique OT illi, illae CE. Sed ej ille et c
illa nullam passa sunt mutationem.

15. Itaque e pronominibus simplicibus tum quod ad formam, tum quod
ad naturam tali pacto immutatis prognatum est aliud verbum *substanti-*
um sensum *existentiae praesentis respectivae* praeserens, tribus dialec-
tis fere commune, quod *secundarium* appellabimus.

ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων
Matth. 23, 13.

⁷ παι ἐ τετεπ† ἰμωοτ ἠψεβιω ἰμβοεῖς :

ταῦτα κυρίῳ ἀνταποδίδοτε ; Deut. 32, 6.

⁸ ψωοπ Δπ ἴζε φητερβονοῖπ.

οὐκ ἴσται ὁ βοηθῶν. Ps. 21, 12.

⁹ Δσσοπ σαρρα . . . εἰςρηππε σεπ.δοτη Δεπ †σκηνη :

τοῦ σάρρα ; . . . Ἰδοὺ ἐν τῇ σκηνῇ. Gen. 48, 9.

¹⁰ σε ἠερνη Δεπ πευζιζ ἴζε Δτρηκζ ἰκΔεζ :

ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ps. 94, 4.

Tempus futurum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	†πΔ	†πΔ ¹	†πε ²	ego ero . . .
	(plur.	comm.	†ήπΔ	τεππΔ ³	τεππε	nos erimus . . .
2.	(singul.	mascul.	κπΔ ⁴	χπΔ ⁵	κπε	tu eris . . .
	(	fem.	τεπΔ ⁶	τεπΔ	τεπε	tu eris . . .
	(plur.	comm.	τετῆ- πΔ ⁷	τετεπ- πΔ ⁸	τετεπ- πε	vos eritis . . .
3.	(singul.	mascul.	ςπΔ ⁹	ςπΔ ¹⁰	ςπε	ille erit . . .
	(	fem.	σπΔ	σπΔ ¹¹	σπε	illa erit . . .
	(plur.	comm.	σεπΔ	σεπΔ ¹²	σεπε ¹³	illi, illae erunt . . .

¹ †πΔωψ ἐψωι οτΔηκ ἰμπεροοτ :

κικράζομαι ἡμέρας πρὸς σὶ. Ps. 21, 3.

² †πεκτα ἠπΔβελ ἠσα ἰβΔλ ἰμΔτεπ :

ἀποστρίψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν. Isa. 1, 15.

³ ἠ.δρηπ ἠ.δρηκ πεπζαζι τεππΔ.Δελ.δωλοτ : οτοζ ἠ.δρηπ

Δεπ πεκρΔπ τεππΔωψω οτοπ ηἰβελ εταττωοτηοτ

ἠ.δρηπ ἐζωπ :

ἐν σοὶ τοὺς ἰχθῆρους ἡμῶν κερατιοῦμεν, καὶ ἐν τῷ ὄσμάτῳ σου ἰξου-

δενώσομεν τοὺς ἰπαιστονομίους ἡμῶν. Ps. 43, 6.

⁴ ρΔ πεῖ σμοτ γαρ κπΔροτποβ ἠΔεζ :

τούτω γὰρ τῷ τρόπῳ πολλὴν ζῆσιν χρόνον. Prov. 9, 11.

⁵ χπΔ† πΔψ ἠοτςμοτ ψΔ ἐπεζ :

δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα. Ps. 20, 7.

- 6 οὗ γὰρ πετρεσοῦνι τεσβριε μιη τεπδωτοτζε ποτρεδαι :
τί γάρ σιδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις. 1 Cor. 7, 16.
- 7 τετήπα σκδκδδλιζε ήρηтт ήτειοτμη :
σκανδαλισθῆσαι εἰ ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. Matth. 26. 31.
- 8 ήωττεп ζε τετεππδμοτ ήφρηή ήρδπρωι οτορ ήφρηή
ήοτδαι ήπιδρχωп τετεпидρει :
ὁμοῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθανῆσαι καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πι-
σῆσαι. Ps. 84, 7. (e Versione Symm.)
- 9 πετ πασοτеш ήτεψττχη ετδпгос чидсормес : δτω пет
пасорм ήтеψттχη етвннт чпдтдпгос .
ὁς . . . ἂν θείη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σώσαι ἀπολίσει αὐτὴν ὁς δ' ἂν
ἀπολίση τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἴσκειν ἐμοῦ οὗτος σώσει αὐτὴν. Luc.
9, 24.
- 10 чидεоротшмд ήφρηή ήпиддсι ήлвдпос :
λιπυνεῖ αὐτὰς ὡς τὸν μόσχον τοῦ λιβάνου. Ps. 28, 6.
- 11 сндддземет дп ήζε тдснп :
ἡ ῥομφαία μου οὐ σώσει με. Ps. 43, 7.
- 12 сепдзурз ёзеп тψттχη ήотөмни отор отспоу ндөпс-
вп сепдзрптщ ёпрдп :
Θηρεύουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου καὶ αἷμα ἀθῶων καταδικάζουσιν.
Ps. 93, 21.
- 13 δτω сепебептєп (1) ёпдп ήмєтρη ήпотз рд ппотђ :
ἐυρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ. 1 Cor. 15, 15.

2. Perspicue ab allatis exemplis edocemur, verbum *substantivum secundarium* non secus ac *primarium* compositionem admittere nominis *qualitatis*; quo fit ut huiusmodi verba verbis equiparentur *adtributivis* seu *concretis*, quae vocantur, ceteris in linguis. Verum quo res magis in aperto sit, traditam doctrinam hujusce compositionis verbi *substantivi* cum nomine *qualitatis* sequenti conjugatione radicis **τωμ** *claudens* confirmamus:

Praesens.

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(singul.)	comm.	†τωμ	†τωμ	claudio (<i>sum claudens</i>).

(1) Confer formam verbi *impersonal. passiv.*, inferius paragraph. IX.

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(plur.	comm.	ΤΗΤΩΑΙ	ΤΕΠΤΩΑΙ	claudimus.
	(singul.	mascul.	ΚΤΩΑΙ	ΧΤΩΑΙ , ΚΤΩΑΙ	claudis.
2.	(plur.	fem.	ΤΕΤΩΑΙ	ΤΕΤΩΑΙ	claudis.
	(singul.	comm.	ΤΕΤΗΤΩΑΙ	ΤΕΤΕΠΤΩΑΙ	clauditis.
3.	(singul.	mascul.	ΕΤΩΑΙ	ΕΤΩΑΙ	ille claudit.
	(plur.	fem.	CΤΩΑΙ	CΤΩΑΙ	illa claudit.
		comm.	CΕΤΩΑΙ	CΕΤΩΑΙ	illi, illae claudunt.

Futurum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	†ΗΔΤΩΑΙ	†ΗΔΤΩΑΙ	†ΗΕΤΩΑΙ	claudam (sum-iens- claudens)
	(plur.	comm.	ΤΗΠΔ- ΤΩΑΙ	ΤΕΠΠΔ- ΤΩΑΙ	ΤΕΠΠΕ- ΤΩΑΙ	claudemus.
2.	(singul.	mascul.	ΚΠΔΤΩΑΙ	ΧΠΔΤΩΑΙ	ΚΠΕΤΩΑΙ	clandes.
	(plur.	fem.	ΤΕΠΔ- ΤΩΑΙ	ΤΕΠΔ- ΤΩΑΙ	ΤΕΠΕ- ΤΩΑΙ	claudes.
3.	(singul.	comm.	ΤΕΤΗΠΔ- ΤΩΑΙ	ΤΕΤΕΠ- ΠΔΤΩΑΙ	ΤΕΤΕΠΠΕ- ΤΩΑΙ	claudetis.
	(plur.	mascul.	ΕΠΔΤΩΑΙ	ΕΠΔΤΩΑΙ	ΕΠΕΤΩΑΙ	ille claudet.
		fem.	CΠΔΤΩΑΙ	CΠΔΤΩΑΙ	CΠΕΤΩΑΙ	illa claudet.
		comm.	CΕΠΔ- ΤΩΑΙ	CΕΠΔ- ΤΩΑΙ	CΕΠΕΤΩΑΙ	illi, illae claudent.

3. Quamvis per Verbum tum substantivum primum, tum secundarium existentia notetur juxta tempora (quemadmodum hucusque vidimus) praecipua, praesens nimirum, praeteritum, praesens antea atque futurum; adhuc tamen ad orationis complementum aliquid desiderabatur quod varia temporum adjuncta valeret exprimere. Id assequuti sunt aegyptii promendo veluti tertium verbum substantivum quod nos compositum et auxiliare appellamus.

„ *πισυ αυτου*. Isa. 4, 4. Haec tamen contractio minime confundenda est cum „ tertia plural. comm. praeteriti indefniti *ετ* illi, illae fuerunt „ .

6. Elementa praecipua Verbum *substantivum auxiliare* constituentia sunt pronomina simplicia *ε* ego, *κ tu m.*, *ε tu f.*, *εη ille*, *ε illa*, *η nos*, *την vos*, *οτ illi, illae*, quippe quae personam simul genus numerumque designant.

7. Hisce pronomibus itaque praefiguntur temporum eharacteristicae *ε*, *ε*, *ηε*, *ηε*. Verum illa, dictae compositionis gratia, aliquam subeunt mutationem; *ε* namque transit in *πε* memphitice, in *π* saepe thebaeae, baschmurice in *λε*; *τη* et *την* mutatur in *πετη* et *πετην*; *οτ* in *τ* quavis in dialecto.

8. Quod si tandem eadem pronomina copulanda sint quibusdam conjunctionibus, aut alicui illarum dictionum quae variis temporibus formandis usuveniunt in coptica lingua, tunc eorundem pristinam formam reassumunt, praeterquam *ε* ego quod in *ε* vertitur.

9. Pronomina simplicia hac ratione composita sensum existentiae cum respectu ad aliquod praedicatum indeterminate sumptum praeeferunt. Age vero, et de methodo efformandi in actu tempora pro variis modis singillatim agamus.

De Modis Verbi substantivi auxiliaris.

§. IV.

1. Modus *Indicativus* tempora *primaria* omnia complectitur, nec non aliquot e temporibus *compositis*, primo, per vocem *ηε* eharacteristicam *praesentis anterioris*, secundo, per vocem *ηε* eharacteristicam futuri *proximi* seu *defnitive*. Cetera indicativi tempora e conjunctionibus atque pronominibus simplicibus, adveniente Verbo *primario ηε*, coalescunt.

2. *Subjunctivus* habet, primo, tempora indicativi *primaria* et *composita* particulis affecta conjunctivis *ετ*, *ητ* ut, quarum ope eadem tempora novam acquirunt acceptionem; secundo, tempora *composita* e pronominibus simplicibus quae Verbi quibusdam formis affigi solent.

3. Modus *Hypotheticus* a temporibus simplicibus constituitur, praeeunte aut sequente una ex his conjunctionibus *ωεη*, *ερωεη*, *εηε* si.

4. De *Imperativo* et *Infinitivo* infra agendum (paragrafo XI.). Nunc de compositione temporum formae *primariae affirmantis Verbi substantivi auxiliaris*.

Tempora primaria.

§. V.

1. Tempora *primaria* ita dicta quod cetera tempora, complura quidem, immediate ab illis, quamquam diversimode composita, procedant, tria sunt, 1. *Præsens definitivum*, 2. *Præsens indefinitum*, 3. *Praeteritum indefinitum*, et ad modum *Indicativum* pertinent.

2. *Præsens definitivum* idem est cum *præsente Verbi substantivi secundarii* proxime superius exposito (§ II).

3. *Præsens indefinitum* constat pronomine simplici et litera *ε* characteristicam hujus temporis eidem praefixa, ex. gr. *εἰ* *presse* valet *existens ego*, *ἔστι*, vel *εἰσι* *existentes nos* etc. resolvendum in *sum*, *sumus* etc. En ipsius paradigmata:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εἰ ¹	εἰ ²	εἰ	sum.
	(plur.)	comm.	ἔσσι ³	εἰσι ⁴	εἰσι	sumus.
2.	(singul.)	mascul.	ἐκ	ἐκ ⁵	ἐκ ⁶	es.
	( )	fem.	ερε ⁷	ερε	ελε vcl ελ ⁸	es.
	(plur.)	comm.	ερετῆ ⁹	ερε- τεσι ¹⁰	ελετεσι	estis.
3.	(singul.)	mascul.	εσ	εσ ¹¹	εσ	ille est.
	( )	fem.	εσ ¹²	εσ ¹³	εσ	illa est.
	(plur.)	comm.	εσσι	εσσι ¹⁴	εσσι	illi, illae sunt.

¹ πειρῆμοος εἰς τὸ βω (4):

ἰκαθεζόμενον διδάσκων. Matth. 26, 55.

² τὰ θελήματα ἰσχυροῦ εἰσπνεύματος (2) ἦτε τὰ μέλη:

ἡ ἰλις μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρὸς μου. Ps. 24, 40.

³ ἡσάτε εἰς ὀφθαλμοὺς ἡτε πρῶτες:

καλοῦμαι σοφίαν θεοῦ. 1 Cor. 2, 7.

⁴ εἰς τὰς ἀπὸδομκτες ἐποπῶ:

ἀρα ζῶντας ἀν κατίστον ἡμᾶς. Ps. 123, 3.

(1) i. e. *existens ego docens.*

(2) i. e. *existens ego sugens ubera.*

- ⁵ εκρεμισι πακσαζι ησα πεκσοπ :
καθήμενος κατά τοῦ ἀδελφοῦ σου κατιλάλις. Ps. 49, 20.
- ⁶ οτη πετεκσοοτη ἄμοϋ πρει μη κηψωτοτκα ἡτεκ-
ξιμι :
τί οἶδας, ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σάσεις; 1 Cor. 7, 16.
- ⁷ οτ γαρ πετερесоοτη ἄμοϋ τεσξιμε μη τεπαψωτοτξε
ποτξαι :
τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σάσεις; id. ib.
- ⁸ οτη γαρ πετελσοοτη ἄμοϋ ὠ τεσξιμι μητελπαψωτοτ-
κα ἄπεξει :
. . . . . id. ib.
- ⁹ ἴσοοτη γαρ κε ετετήξιμε (τ pro p) ησα Ιησοϋς :
οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν . . . ζητεῖτε. Matth. 28, 5.
- ¹⁰ εοξε φαι ρωτεπ ψωπι ερετεπεσβτωτ :
διὰ τοῦτο καὶ ὑμῖς γίνισθε ἕτοιμοι. Matth. 24, 44.
- ¹¹ ακχω ριχωϋ ἡοτχλομ ἔβολξεν οτωπι εψταινοττ :
Ἰθλας ἰπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου. Ps.
20, 4.
- ¹² εκσω ἄμοος κε : ράψε πεμμαι : κε αιξε ἔτασκιτε ἡτα-
σορμες :
λίγους· εὐχαρήτε μοι ὅτι εὔρον τὴν δραχμὴν ἣν ἀπώλισα.
Luc. 15, 9.
- ¹³ ηξε ἴοτρω . . . εκσωλξ εκσελωλ ἡοθε ἡρητ :
ἡ βασίλισσα . . . περιβιβλημένη πιποικιλμῆνη. Ps. 44, 10.
- ¹⁴ ραπτάτρος ετκεπιωοττ :
ταῦροι πῖονες. Ps. 21, 13.

Annotatio.

- „ In textibus Thebaicis loco ἡ 4. pers. plur. invenitur ἄε et εἰε, cum
„ scilicet in compositione offenditur nomen *adtributivum* incipiens a ἄε ;
„ sic pro ἡμᾶε scribitur ἄμᾶε vel εἰμᾶε nos sumus amantes (*amamus*),
„ pro ἡμοστε ἄμοστε vel εἰμοστε sumus abhorrentes etc. „

4. Praeteritum *indefinitum* convenit cum praesente *indefinito*, characteristica tantum & pro e subrogata, prout in sequente paradigmtate :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ΔΙ	ΔΙ ¹	ΔΙ	fui.
	(plur.)	comm.	ΔΠ	ΔΠ ²	ΔΠ	fuiimus.
2.	(singul.)	mascul.	ΔΚ	ΔΚ ³	ΔΚ	fuiisti.
	(singul.)	fem.	ΔΡΕ	ΔΡΕ ⁴	ΔΛΕ	fuiisti.
	(plur.)	comm.	ΔΡΕΤΗ ⁵	ΔΡΕ- ΤΕΠ ⁶	ΔΛΕΤΕΠ	fuiistis.
3.	(singul.)	mascul.	ΔΕΥ ⁷	ΔΕΥ ⁸	ΔΕΥ	ille fuit.
	(singul.)	fem.	ΔC	ΔC ⁹	ΔC	illa fuit.
	(plur.)	comm.	ΔΤ	ΔΤ ¹⁰	ΔΤ	illi, illae fuerunt.

¹ ΔΙΦΩΠ ΕΒΟΛ ΑΨΦΡΙΓΨ ΝΟΤΑΜΩΤ

ὡσί· ὕδωρ ἰξίχύθην. Ps. 21, 15.

² ΑΨΠΕΚΟΡΟΤΖΟΣ ΖΕ ΔΚΟΜΚΥ :

μηδὲ ἰποίησαν, κατίποιεν αὐτόν. Ps. 34, 25.

³ ΔΚΜΕΠΡΕ ΘΜΝΙ ΟΤΟΡ ΔΚΜΕΣΤΕ ΨΔΠΟΜΙΔ :

ἡγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἰμίσησας ἀδικίαν. Ps. 44, 8.

⁴ ΩΟΤΠΙΔΤΨ ΑΨΦΝΕΟΠΔΨΕΒΙΩ ΠΕ ΑΨΕΨΕΒΙΩ ΕΤΑΡΕΤΠΙΚΥ ΠΔΠ :

μακάριος ὃς ἀνταποδώσει σοὶ τὸ ἀνταπόδομά σου ὃ ἀνταπίδωκας ἡμῖν. Ps. 136, 8.

⁵ ΔΡΕΤΗΖΙ ΗΖΠΚΑΝ Ψ ΗΖΠΚΑΝ :

δωρεὰν ἰλάβετε δωρεὰν δότε. Matth. 10, 8.

⁶ ΕΨΟΣΟΠ ΔΡΕΤΕΠΔΙΤΟΤ ΝΟΤΔΙ ΗΠΔΙΚΟΤΖΙ ΗCΠΗΟΤ ΗΤΠΙ :

ἰφ' ὅσον ἰποίησατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἰλαχίστων. Matth. 26, 40.

⁷ ΟΤ ΠΕ ΗΤΔΕΥΨΩΠΕ : ΗΤΟΨ ΟΠ ΠΕΤΠΔΨΩΠΕ :

τι τὸ γεγονός; αὐτὸ τὸ γενησόμενον. Eccle. 1, 9.

⁸ ΕΨΘCΜΠΕ ΠΟΜΟΣ ΠΔΨ ΨΙ ΠΙΜΩΙΤ ΕΤΔΨΡΔΠΔΨ :

νομοθετήσει αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἢ ἡρετίσάτο. Ps. 24, 12.

⁹ ΨΨΙΨ ΗΤΕ ΠΙΖΩΡΙ ΔCΨΩΠΙ :

τόξον δυνατῶν ἡσθένησει. 1 Reg. 2, 4.

¹⁰ ΔΤΡΙΚΙ ΕΒΡΠΙ ΕΖΚΚ ΗΡΔΠΠΕΤΡΩΟΤ ΔΤCΟΒΠΙ ΝΟΤCΟΒΠΙ :

ἴκλιναν εἰς σὲ κακὰ, διελογίσαντο βουλὴν (ita Vat. Cod.), Ps. 20, 12.

§. VI.

4. Cum plurima sint haec tempora, distinctionis causa ad quatuor classes illa rediguntur: α. Tempora modi *Indicativi*; β. *Subjunctivi*; γ. modi *Hypothetici*; δ. tempora a *primariis* minime derivata.

α. Tempora composita *Indicativi*.

2. Universa a temporibus *primariis* descendunt. A † *praesente definitivo* cum πδ composito oritur *futurum* †πδ, κπδ etc. quo de superius paragrapho II. egimus, ejusque praebuimus paradigma.

3. πε characteristicam nota imperfecti (vide § III. num. 4.) praeposita praesenti *indefinito* ει, factaque erasi alterius e πε-ει ηει, ηε-εκ ηεκ, ηε-ερε ηερε pro dialecto thebana; pro memphitica vero et baschmurica ηε contracta cum praeter. *indefinito* δι, fit πδι, πδκ, πδρε, gigniturque *praesens anterius* seu *praeteritum relativum* hujusmodi; cujus fere sensus est *olim eram, olim eras, vel simpliciter eram, eras* etc.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ηει	πδι ³	πδι	eram.
	(plur.	comm.	ηειπ ³	πδη ⁴	πδη	eramus.
2.	(singul.	mascul.	ηεκ ⁵	πδκ ⁶	πδκ	eras.
	(fem.		ηερε ⁷	πδρε	πδλε	eras.
	(plur.	comm.	ηερετῖι	πδρε- τεπ ⁸	πδλε- τεπ	cratis.
3.	(singul.	mascul.	ηετ ⁹	πδε ¹⁰	πδε	ille erat.
	(fem.		ηεσ ¹¹	πδσ ¹²	πδσ	illa erat.
	(plur.	comm.	ηετ ¹³	πδτ ¹⁴	πδτ	illi, illae erant.

¹ ηειρομοος ἀμηνηπε εἰ πῖπε ειτςβω:

καθ' ἡμῶν . . . ἐκαθιζόμεν διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, Matth. 26, 55.

² ἀφρητῖ ποτψφρη ηεμ οτσοη ἡτνη παρηητῖ παρηδπηε; ἐφρητῖ ἐπαρηερηκῖ οτοε παλὸκεμ ἀπαρηητῖ πατῶεβιω ἀμμοι:

ὡς ἀλλοίον, ὡς ἀδελφὸν ἡμίτερον οὕτως εὐηρίστουν· ὡς πινθῶν καὶ σκυθροπάζων οὕτως ἐταπεινούμεν. Ps. 34, 14.

- ³ τει δε πεπυοοπ ἐροτη τπολις :
ἡμεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει Act. 16, 12.
- ⁴ ερηπεις πβοεις πεπνοτῆ φνεπαπερβελλις ἐροφ . . . οτοε
πλποτποε :
ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐφ' ᾧ ἠλπίζομεν . . . καὶ ἠγαλλιώμεθα Isa. 25, 9.
- ⁵ πκοεις επεκ (pro επепек) ἰππειμα :
κύριε, εἰ ἦς ὦθε, Ioh. 11, 21.
- ⁶ δκωδπηλατ ἡοτρεβριουτ πακβοσι πεμαδεη :
εἰ ἰθειώρεις κλείτην, συνέτριχες αὐτῶ Ps. 49, 18.
- ⁷ περβητε ἐπερεεῖρε ἰμοοτ :
ἐν τοῖς ἐνθυμήμασί σου οἷς ἰποίεις Ezech. 22, 4.
- ⁸ πνεπαρετεποτωμ ἡνωτ ἡτε ποτποτωποτωμ :
ὧν τὸ στήαρ τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἡσθίει, (Cod. Vatic.) Deut. 32, 38.
- ⁹ πεμμοοωε ἡβι ἡσοτς εὐ ἡρπε εα τεστοδ ἡσολομωη :
περιπάτει ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ σαλομῶντος. Ioh. 10, 23.
- ¹⁰ πλπηνοτ ἐβοτη πε ἐηατ παεσαζι ἡοτμετεφλοτ :
εἰσπορεύετο τοῦ ἰδεῖν, μάτην ἐλάλει Ps. 40, 7.
- ¹¹ πημ ἡεριμε εοτήτς μητε ἡβι σκίτε πεεερεμ οτει
ἐβολ ἡρητοτ :
τίς γυνὴ δραχμὰς ἔχουσα δέκα, ἰὰν ἀπολίση δραχμὴν μίαν Luc. 15, 8.
- ¹² τοτφτηχη δε παεβηλ ἐβολ εεν εαππεερωοτ :
ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήκετο Ps. 106, 26.
- ¹³ ετω πετοτωμ ειζῆ ἡτοοτ πετ ἡεραῖ ἡρητε :
καὶ ἐπὶ τῶν ὀρίων ἡσθιον ἐν σοί, Ezech. 22, 9.
- ¹⁴ ερηπις ποματ ἡρωμ πλτοεῖερατοτ εαπωω ἰμοοε :
ἰδοὺ τρεῖς ἄνδρες εἰστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ. Gen. 18, 2.

4. Ποc idem *praesens anterioris*, subsequente Verbo *primario* πε pro unoquoque num. et gen., sensum assumit praeteriti imperfecti *simultanei* dicti, notat namque anteriorem existentiam eodem temporis vestigio cum alia persona vel eventu cujus mentio explicita aut implicita habetur in sermone. Ita porro subsequitur πετ T., vel πλτ M. B. ut inter hanc vocem et πε liceat nomini *qualitatis* aut alii nomini vel particulae locum dare, prout exempla nonnulla quae paradigmata subiiciuntur edocent:

*

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	πει πε ¹	παι πε ²	παι πε	una eram.
	(plur.)	comm.	πεν πε	πδπ πε ³	πδπ πε	una eram. mus.
2.	(singul.)	mascul.	πεκ πε	πδκ πε	πδκ πε	una eras.
	(plur.)	fem.	περε πε	πδρε πε	πδλε πε	una eras.
		comm.	περετή πε	πδρε- τεπ πε	πδλε- τεπ πε	una eratis.
3.	(singul.)	mascul.	πεϗ πε	πδϗ πε ⁴	πδϗ πε	una erat ille.
	(plur.)	fem.	πες πε	πδς πε ⁵	πδς πε	una erat illa.
		comm.	πετ πε ⁶	πδτ πε ⁷	πδτ πε	una erant illi, illae.

¹ ΠΕΙΚΗΚΑΞΗΥ ΠΕ ΑΠΕΤΗΓΞΙΩΩΤ :

γύμνος (ἤμην) καὶ οὐ περιβάλλετέ με· Matth. 23, 43.

² ΔΤΨΘΟΤΙΤ ΔΕΡΟΙ ΖΕ ΠΔΙΒΟΖΙ ΠΕ ΗΣΔ ΨΜΕΘΜΗΙ :

ἐνδιέβαλλον με ἐπὶ κατεδίωκον δικαιοσύνην, (C. Vat.) Ps. 37, 24.

³ ΕΤΔΠΣΩΤΕΛ ΖΕ ΕΠΔΙ ΠΔΠΓΩ ΠΕ ΔΠΟΠ ΠΕΛ ΠΠΙΣΤΟΣ ΗΤΕ-
ΠΙΑΔ :

ὡς δὲ ἠκούσαμεν ταῦτα παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἐντόπισιοι·
Act. 21, 42.

⁴ ΟΥΘΖ ΠΔΨΧΗ ΑΜΔΤ ΠΕΜΩΥ ΠΕ ΕΨΨΩΜΣ :

καὶ ἐκὶ διέτριβε μετ' αὐτῶν καὶ ἰβάπτισεν. Ioh. 3, 22.

⁵ ΖΗΠΠΕ ΙΣ ΟΥΣΖΙΑΙ . . . ΠΔΣΚΩΛΞ ΠΕ ΗΨΩΩΤΤΕΠ ΑΜΟΣ
ΔΠ ΕΠΤΗΡΨ :

ἰδοὺ γυνὴ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παν-
τελής. Luc. 13, 44.

⁶ ΠΕΨΠΠΕ ΒΕ ΠΕ ΗΣΔ ΙΗΣΟΥΣ :

ἰζήτουν οὖν τὸν Ἰησοῦν· Ioh. 11, 56.

⁷ ΔΤΩΡΕΜ ΔΕΠ ΠΟΥΒΔΔ : ΖΕ ΠΑΤΣΑΖΙ ΠΕΜΗΙ ΠΕ ΔΕΠ ΖΔΠ-
ΣΑΖΙ ΗΞΗΡΗΗΚΟΠ :

διανοήσαντες ὀφθαλμοῖς ὅτι ἰμοῖ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, Ps. 34,
19, 20.

5. Futurum *indefinitum* a praesente *indefinito* εἰ suffixa praepositione
ἐ derivatur hoc pacto, εἰδὲ *futurus sum* ; verum in secunda persona fem. in-

tervenit crasis alterius ε, ἐρὲ pro ἐρεὲ; quare ita conjugatur hoc tempus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul. (plur.	comm. comm.	εἰὲ ἐπὲ	εἰὲ ¹ ἐπὲ ²	εἰὲ ἐπὲ	futurus sum. futuri sumus.
2.	(singul. (plur.	mascul. fem. comm.	ἐκὲ ἐρὲ ⁴ ἐρετῆὲ	ἐκὲ ³ ἐρὲ ἐρετε- πὲ ⁵	ἐκὲ ἐλὲ ἐλετε- πὲ ⁶	futurus es. futura es. futuri, futu- rae estis.
3.	(singul. (plur.	mascul. fem. comm.	εἰὲ ἐεὲ εἰτὲ ⁹	εἰὲ ⁶ ἐεὲ ⁸ εἰτὲ ¹⁰	εἰὲ ⁷ ἐεὲ εἰτὲ ¹¹	futurus est. futura est. futuri, futu- rae sunt.

¹ εἰὲσάκι ἀπεκράθη δατοτοῦ ἡπασσηνοῦ:

διεγίσσασθαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου. Ps. 21, 23.

² δεπ πεκοτῶπι ἐπὲπὲτ ἔοτῶπι:

ἐν τῷ φωτί σου δόξομαι ὡς. Ps. 35, 10.

³ οἱπὶπὶ ἀμμετσαῖε ἐκὲχάτ ριζωγ:

μεγαλοπρίστιαν ἰσχυρήσας ἐπ' αὐτόν. Ps. 20, 6.

⁴ ἐρὲππο ἡποτῶπρε ρὴ οἰαψαρομ:

ἐν λόγοις τέξῃ τέκνα. Gen. 3, 16.

⁵ ἐρετεπὲπὲτ ἐπῶπρη ἀφρωμ εἰρεμσι σαοτιπὰμ ἡτῶμ:

ὄψισθε τὸν ὄϊον τοῦ ἀθρώπου καθήμενον ἐκ διξίων τῆς δυνάμεως.
Matth. 26, 64.

⁶ εἰὲμορ ἡτε οἰχωμ ἀπεγῆμο ἐβολ:

πῦρ ἰναντίον αὐτοῦ καυθήσεται, Ps. 49, 3.

⁷ εἰὲζις ἡτε πβοεῖς σαβδω ρὴ ἡοτρεπ:

ὄψοθήσεται κύριος σαβαώθ ἐν κρίσει (al. κρίματι) Isa. 5, 16.

⁸ ἡγεπὲ εὐπνοτ ἐεὲσάκι ἀπβοεῖς:

ἀναγγιλήσεται τῷ κυρίῳ γινεῖ ἢ ἐρχομένη. Ps. 21, 31.

⁹ πειδρε ρὴ τσηγε ἡπετῶδε: πεκβδλ εἰτὲπὲτ:

πιστοῦνται ἐν μαχαίρᾳ ἰχθύων αὐτῶν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σου ὄψονται.
Ier. 20, 4.

¹⁰ εἰτὲοτῶμ ἡτε πρηκὶ οἰορ εἰτὲς: εἰτὲςμοτ ἐπβοεῖς ἡτε
πηετκῶτ ἡσωγ:

φάγονται πίνητις καὶ ἡμλοσθήσονται καὶ αἰγίσοῦσι κύριον οἱ ἐκ-
ζητοῦντες αὐτόν. Ps. 21, 27.

" ἐγὼ μὴ ἐπισχῆται ἡγε πετταῖνοῦτ μὴ πεπὰδ μὴ πιλεμεδ
μὴ πεσερρω (1) :

καταβήσονται οἱ Ἰνδοῖοι καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ
λοιμοὶ αὐτῆς. Isa. 5, 15.

6. Futurum definitivum proximum coalescit ab εἰ praesente indefinito sub-
juncta characteristicam futuri syllaba πὰ, ita quidem ut per εἰπὰ litter-
alis sensus eliciatur *sum-jens-ad-existendum*, i. e. *mox ero* (2) quod postea
unitur nomini *qualitatis*. Tertia persona pluralis per simplex pronomen οὗ
haud immutatum (§. III. num. 7.) et πὰ non raro componitur praecipue
post relativum εἰτ, quemadmodum exempla innuere possunt inferius ad-
ducenda:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	{ singul.	comm.	εἰπὰ ¹	εἰπὰ	εἰπὰ	mox ero.
	{ plur.	comm.	εἰπὰ	εἰπὰ	εἰπὰ ²	mox eri- mus.
2.	{ singul.	mascul.	εκπὰ ³	εκπὰ ⁴	εκπὰ	mox eris.
	{	fem.	ερεπὰ	ερεπὰ	ελεπε vel	mox eris.
	{ plur.	comm.	ερετῆ- πὰ	ερετεπ- πὰ ⁶	ελετεπ- πε vel	mox eri- tis.
	{				ελετεππὰ	
3.	{ singul.	mascul.	εϋπὰ ⁷	εϋπὰ ⁸	εϋπὰ	mox erit ille.
	{	fem.	εσπὰ ⁹	εσπὰ ¹⁰	εσπὰ	mox erit illa.
	{ plur.	comm.	ετπὰ ¹¹ vel οὔπὰ	ετπὰ ¹² vel οὔπὰ ¹³	ετπὰ vel οὔπὰ	mox e- runt il- li, illae.

¹ εἰψὰπζοος ζε ἡψσοῦπ ἄμοεϋ δπ εἰπὰψωπε ἡρεψζῖβοῖ
ἰάν εἰπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτόν, ἴσομαι . . . ψεύστης. Ioh. 8, 55.

(1) Nisi id verbum ερρω rex contuleris cum textu quem s. Cyrillus
Alex. explanabat (opp. t. 2. pag. 88.), in quo quidem legitur οἱ νο-
μίς αὐτῆς, cur sic verterit interpretis noster difficile admodum reperies.

(2) Aegyptii Translatores Sacror. Codd. hoc futuro pro tempore prae-
sente nisi sunt non semel.

- ⁸ πει δε ἐροῦν ἐτρελις ἐτσαπτ τει ἐβολριταδτς ἐπιδ-
ρωπ ἐροῦν ἐπφῆ :
ἐπισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἰλπίδος, δι' ἧς ἐγγιζομεν (αἱ ἐγγιζο-
μεν) τῷ Θεῷ. Hebr. 7, 19.
- ⁹ ἠτίσοοῦν λη τε εκπαει τωη . . .
οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπαγαγίς Ioh. 14, 5. . . .
. . . ετβε οτ εκπαοτοηκ παη ἐβολ :
. . . τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σαυτὸν ; Ibid. 14, 22.
- ¹⁰ ετεκπατνηγ :
τί . . . δάσεις ; Gen. 15, 2.
- ¹¹ οπν γαρ πετελσοοῦν ἄμοογ ὡ τεσριμι μητελπαωτοταδ
ἀπερει :
τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις ; 1 Cor. 7, 16.
- ¹² ερετεππαχε ἐβοῦν ἐρογ ερετεπέξιμι ἠοτσηκ εχσοη :
ἐισπορευόμενοι εἰς αὐτὴν εὔρησθε πᾶλον δεδιμένον Mar. 11, 2.
- ¹³ εγπαμοτ :
ἡμῶν ἀποθνήσκειν Ioh. 18, 32.
- ¹⁴ εοβε πιμετυεπρητ ἠτεφπαι ἄπεπποτῆ : θεπ παι ετεγ-
παωπιν ἐροπ ἠζητοτ :
διὰ σαλεύχνα ἰλίους Θεοῦ ἡμῶν ἐν οἷς ἱπισκίφεται (C. Vatic.)
ἡμᾶς. Luc. 1, 78.
- ¹⁵ πποττε ρῆ τεσμητε ἠεσπακιμ λη :
ὁ Θεὸς ἐν μίση αὐτῆς, οὐ σαλευθήσεται Ps. 45, 6.
- ¹⁶ ἄπερῆ ἠοτῆγτην ἠπιοηριον εσπαοτοηκ πακ ἐβολ :
μὴ παραδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι Ps. 73, 19.
- ¹⁷ παι ἠταττωακε ἠάμμεγ : κε ισαδκ ετπαμοττε (1) πακ
εοτσπερμα :
πρὸς ὃν ἐλαλήθη ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεται σοι σπέρμα Hebr.
11, 18.
- ¹⁸ εγωαππατ ἐραπδαβεοτ ετπαμοτ :
ὅταν ἴδῃ σοφοῦς ἀποθνήσκοντας, Ps. 48, 11.
- ¹⁹ ρωβ πιβελ ετέχδτ ἐβολ ἠπιοηρι ἠτεπρωπμι πιποβι πεμ
πιζεοτα τηροτ ετοτπαζεοτα ἄμωωτ :
πάντα ἀφιδήσεται τα ἁμαρτήματα τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ
βλασφημίας ὅσας ἀν βλασφημήσωσιν Mar. 3, 28.

(1) Cf. patigraph. IX. inf. de passivo - impersonali forma.

εἰ γὰρ ἴγνωσαν ; οὐκ ἂν τὸν κύριον τῆς δόξης ἰσταύρωσαν. 1
Cor. 2, 8.

* πᾶτιδερβωρκ :

ποῦ ἂν ἀπὸρίθης ; Abd. 5.

8. Eadem forma aucta voce ΠΕ, nomine *qualitatis* vel etiam subjecto propositionis interposito, tempus *imperfectum posterius* constituit ΠΕΙΠΔ... ΠΕ Τ., ΠΔΠΔ... ΠΕ Μ. Β. *ego-jens-eram*, sive *praesto-eram-ad-existent-dum* (ital. *io era sull' andare ad essere*) i. e. *futurus eram*. Hoc itaque pacto conjugatur :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	πειπΔ... πε ³	πΔΠΔ... πε ³	πΔΠΔ... ...πε	futurus eram.
	(plur.	comm.	πειπΔ... πε	πΔΠΔ... ...πε ³	πΔΠΔ... ...πε	futuri era- mus.
2.	(singul.	mascul.	πεκπΔ... πε	πΔκπΔ... ...πε	πΔκπΔ... ...πε	futurus eras.
	(	fem.	περεπΔ... ...πε	πΔρεπΔ... ...πε	πΔλεπΔ, vel πΔ- λεπε... πε	futura eras.
	(					
	(plur.	comm.	περεπΔ... πΔ...πε	πΔρε- τεππΔ... ...πε ⁴	πΔλε- τεππΔ, vel πΔ- λετεπ- πε...πε	futuri, fu- turae e- ratis.
3.	(singul.	mascul.	πεϋπΔ... πε ⁵	πΔϋπΔ... ...πε ⁶	πΔϋπΔ... ...πε	futurus erat.
	(	fem.	πεσπΔ... πε	πΔσπΔ... ...πε ⁷	πΔσπΔ... πε... πε	futura erat.
	(plur.	comm.	πετπΔ... πε ⁸	πΔτπΔ... ...πε ⁹	πΔτπΔ... ...πε	futuri, fu- turae e- rant.

* ὄβηλ γε πεκπομος ο ἀμμελετη πΔι πειπΔτΔκο πε ρη πΔ-
ὄβηιο :

εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μιλίτη μου ἐστὶ , τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ
ταπεινώσει μου Ps. 118, 92.

* ἦοοκ ἐπΔπΔ.θῶθβεκ πε : ὅη γε πΔπΔτΔπ.θῶς πε :

- ¹ σὶ μὲν ἀπέκτεινα, ἐκείνην δ' ἂν περιποιησάμην. Num. 22, 33.
- ² πᾶππατηγῆ πακ δπ πε :
οὐκ ἂν σοι παριδώκαμιν αὐτόν. Ioh. 18, 30.
- ⁴ παρετεππαδπαξ† ἔροι ζω πε :
ἐπιστεύετε ἂν ἰμοί Ioh. 5, 46.
- ⁵ πεφπαροεις πε ἠγτᾶκκδδτ ἔδωτῃ ἐπεφνι :
ἐγρηγόρησεν ἂν καὶ οὐκ ἂν εἶσαι διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.
Matth. 24, 43.
- ⁶ πικπβνι . . . παφπαρωις πε :
ὁ οἰκοδιστότης . . . ἐγρηγόρησεν ἂν' *ibid.*
- ⁷ πασππαμοτ γαρ πε :
(ἡ Ῥαχὴλ) ἀπίθνησε γάρ Gen. 35, 18.
- ⁸ πετπαδω ἠλλμδπ πε :
μεμνηθήκισαν ἂν μεθ' ἡμῶν 1 Ioh. 2, 19.
- ⁹ παδξ†περετις πατπα† ἔθρηι ἔξωι πε :
οἱ ὑπηρεῖται ἂν οἱ ἰμοὶ ἠγωνίζοντο Ioh. 18, 36.

9. Demum praepositione ἠτερε *quando* vel *ex quo* voci temporis primarii ei praefixa, contractisque duobus ee in e atque eot in ot, *praesens anterius definitivum* gignitur *periodicum* appellandum, dialectis thebanae et baschmuriacae tantummodo proprium, e. gr. ἠτερει *ex quo fui*, vel *statim ac fui*, cujus ἀπόδοσις implicita aut explicita est e *vestigio* . . . Pro emphatica vero dialecto idem tempus exprimitur conjunctione et praeterito indefinito δι praefixa; prout in sequenti paradigmate.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἠτερει ¹	ετδι ²	ἠτελει	ex quo (vel quando) fui.
	(plur.	comm.	ἠτερη ³	ετδπ ⁴	ἠτελεπ	
2.	(singul.	mascul.	ἠτερεκ ⁵	ετδκ	ἠτελεκ	ex quo fuisti.
	(	fem.	ἠτερε ⁶	εταρε	ἠτελε	ex quo fuisti.
	(plur.	comm.	ἠτερε- τετη ⁷	εταρε- τετεπ	ἠτελε- τετεπ ⁸	ex quo fuistis.

- οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκίραξε καὶ ὁ κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ Ps. 33, 7.
- ¹¹ עַף גַּר פִּדְעַרְיָ תִּפְנִי לְמַעַיְוֹת לְתַלְמֵי־עַמְּמַת דַּבְּרַדְרַמַּמ
 הִבִּי מַלְחִיסֵעַזֶק׃
 εἶτι γὰρ ἐν τῇ ὁσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν, ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ μελ-
 χισιδέκ Hebr. 7, 10.
- ¹² ἸΠΕΡΕΣΕΞΕ ΠΔΙ ΔΣΒΚ ΔΣΜΟΤΤ ἘΜΔΡΙΑ ΤΕΣΩΠΕ׃
 ταῦτα εἰποῦσα, ἀπῆλθε καὶ ἐφώνησε μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς׃
 Ioh. 11, 28.
- ¹³ ΠΔΙ ΕΤΔΣΟΤΟΥ ΔΣΥΕ ΠΔΣ ΔΣΜΟΤΤ ἘΜΔΡΙΑ ΤΕΣΩΠΙ׃
 ταῦτα εἰποῦσα, ἀπῆλθε καὶ ἐφώνησε μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς׃
 Ioh. 11, 28.
- ¹⁴ ἸΠΕΡΟΤΕΙ ΒΕ ΨΔΡΟΥ ἩΒΙ ἩΣΔΜΑΡΙΤΗΣ ΔΤΣΕΠΩΠΗ׃
 ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ σαμαριῖται, ἠρώτων αὐτὸν Ioh. 4, 40.
- ¹⁵ ΕΤΑΤΙ ΞΑΡΟΥ ἩΞΕ ΠΙΣΔΜΑΡΙΤΗΣ ΔΤΤΞΟ ΕΡΟΥ׃
 ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ σαμαριῖται, ἠρώτων αὐτὸν Ioh. 4, 40.
- ¹⁶ ἸΠΕΛΟΤΠΩΠΗ ΓΑΡ ἘΒΟΛ ἸΠΜΕΤΟΥΗΒ ΞΔΠΣ ΔΠ ΨΕ ΕΤ-
 ΡΕΟΥΠΩΠΗ ΨΩΠΙ ἸΠΚΕΠΟΜΟΣ׃
 μιτατιθιμίνης γὰρ τῆς ἰερωσύνης, ἐκ ἀνάγκης καὶ νόμου μιτάθι-
 σις γίνεταί׃ Hebr. 7, 12.

10. Quae sequuntur tempora fluunt a primario ΔΙ. Agmen ducit praeteritum *definitivum*, quod per Ψ intensivum (sup. cap.V. §. III. num. 10.) praepositum ΔΙ, praet.*indefinito*, componitur tali pacto: ΨΔΙ *ego fui*, ΨΔΚ *tu fuisti* etc. Ubi animadvertendum est aegyptiaci sermonis indolem ita esse comparatam ut per praeteritum *definitivum* is actus exprimatur qui, more aliorum quidem idiomatum, praesenti tempore conveniat, sed quum id novum non sit, immo crebro fieri soleat, ad praeteritum reducitur, exgr. ΨΔΙ ἔβουπ *ingredi soleo*, vcl *ingressus sum* (†); quod exemplis aliquot patebit paradigmata subiiciendis :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ΨΔΙ ¹	ΨΔΙ ²	ΨΔΙ	fui.
	(plur.)	comm.	ΨΔΠ	ΨΔΠ	ΨΔΠ	fuiimus.
2.	(singul.)	mascul.	ΨΔΚ	ΨΔΚ ³	ΨΔΚ	fuisti.
	( )	fem.	ΨΔΡΕ	ΨΔΡΕ ⁴	ΨΔΡΕ	fuisti.

(1) Cf. *Peyron Lexicon* pag. 45.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.)	comm.	ψαρε- τη	ψαρε- τεν ⁵	ψαλε- τεν	fuiſtis.
3.	(ſingul.)	maſcul.	ψαεγ ⁶	ψαεγ ⁷	ψαεγ ⁸	fuit ille.
		fem.	ψαεc ⁹	ψαεc ¹⁰	ψαεc	fuit illa.
	(plur.)	comm.	ψαετ ¹¹	ψαετ ¹²	ψαετ	fuerunt illi, illae.

¹ ἀποκ πετεχτοι ἐτοοτ δτω ψαίταδεγ πηέτοταδεγ :
ἐμοί παραδίδοται ; καὶ ᾧ ἐὰν εἴλω δίδωμι αὐτὴν. Luc. 4, 6.

² πηέψαίμεπριτοτ ψαίεαρωοτ :

ἔσοις ἐὰν φιλῶ , ἐλείχω , Apos. 3 , 19.

³ ψακοτωπ ἠπεκκιε ψακμοε ἠπεπχαι πιεπ ἐβολδεπ οτψ-
ματ :

ἀνοίγεις σὺ τὰς χεῖράς (Cod. Vat.) σου καὶ ἱμωπιπλᾶς πᾶν ζῶον
εὐδοκίας. Ps. 144 , 16.

⁴ πηεψαρεκολε (1. ψαρεκολε) ἐμμοωτ (1) :

περιβόλαια ἰγίνετό σοι. Ezech. 27 , 7.

⁵ ψαρετεπῆμι ze εψεπτ ἠε πιψωμ :

γινώσκειτε ὅτι ἰγγύς τὸ εἶρος. Matth. 24 , 32.

⁶ ψαεεχοο . . . (2)

λίγαι (γάρ . . . 2 Cor. 6 , 2.

⁷ πιωμι ze ἠοοψ ψαεψεπρητ οτοε ψαεψ :

ὁ δὲ δίκαιος οἰκτεῖρει καὶ δίδωσιν Ps. 36 , 21.

⁸ ψαεψι πιψαρεπ ze εψέταεα πιεε σπατ ἐλετεψ :

ἀναιρεῖ τὸ πρῶτον ἴα τὸ δεῦτερον στήσῃ. Hebr. 10 , 9.

⁹ δτω σψαπρε ἐροε ψαεμοττε ἐπεεψεεε :

καὶ εὐροῦσα συκαλιῖται τὰς φίλας , Luc. 15 , 9.

¹⁰ ἐερηι ἐεεπ τεεπαεεε ψαεωμ ἐβολ :

ἐπὶ τῇ ᾠδῇ αὐτῆς ἐκίεραξεν Isa. 26 , 17.

¹¹ ἠεοεεεοοε ψατέη ἠεεεεεε πεεεεε :

καὶ οἱ κύνες ἰρχόμενοι ἀπίλιχον τὰ ἴλη αὐτοῦ. Luc. 16 , 21.

¹² πιεπτατς ἠε φρωμι ψαετσωττεπ ἐβολεεεπ πβο-
εις :

παρὰ κυρίου τὰ διαβήματα ἀνθρώπου κατιεθύεταί Ps. 36 , 23.

(1) *Præse* : *quas induere soles* (amicula).

(2) *L. e. legi soles*, *dinum nempe* Isa. 49 , 8.

11. Aucto vero ab initio hoc praeterito vocula *πε*, aliud *praeteritum definitivum* existit *πεψα* *eram tunc*; cuius, etsi non admodum obvii in textibus, hic ponimus paradigma juxta analogiam digestum:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	πεψα	πεψα	πεψα	eram
	(plur.	comm.	πεψατε	πεψατε	πεψατε	tunc. eramus
2.	(singul.	mascul.	πεψακ	πεψακ	πεψακ	eras tunc.
	(singul.	fem.	πεψαρε	πεψαρε	πεψαλε	eras tunc:
	(plur.	comm.	πεψα- ρετε	πεψα- ρετε	πεψα- λετε	eratis. tunc.
3.	(singul.	mascul.	πεψαε	πεψαε	πεψαε	erat ille
	(singul.	fem.	πεψαε	πεψαε	πεψαε	tunc.
	(plur.	comm.	πεψατε	πεψατε	πεψατε	erat illa tunc. erant illi, illaetunc.

* πεψατε μελετατε ερον πε ημιν ατε ητε εδπατοσσι :

εν τοις ερωτοις ημελων εις σι· Ps. 62, 7.

* εγωπη εψατε οτωτεβ ησωτ τοτε εψατε κωτ (1. πεψατε κωτ)
ησωε :

εταν απικτινι αυτους, εζητουσ αυτον· Ps. 77, 34.

12. Tertium denique *praeteritum definitivum*, quod *periodicum* appellari placuit, ortum ducit et ipsum a primario *α*, *ακ*, *αρε* etc. subsequente *πα* *veniens*, ita quidem ut pressiore sensum habeat hujusmodi: *α*-*πα* *fui - veniens - ab - existendo* . . . i. e. *quom fuissem*, vel *tandem fuissem* (1), quod aequae resolvi potest in *futurum relativum*, ex. gr. Marc. 14, 13. in textu memph. dicitur, Dominum N. venisse ad arborem ficulneam *εεπαεα ηρελι νυμ ινενισσετ*, vel *inventurus ne fuisset tandem aliquid ει αρα ευρεσει* 71.

(1) Non desunt exempla in Sacrorum LL. aegyptiacis translationibus, memphicis praesertim, *futurum* Graecorum per hanc formam. essentia.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	διπδ	διπδ	διπδ	... fuissem.
	(plur.)	comm.	διπδδ ¹	διππδ	διππδ	... fuissemus.
2.	(singul.)	mascul.	δκπδ	δκπδ	δκπδ	... fuisses.
	( )	fem.	δρεπδ	δρεπδ	δλεπδ	... fuisses.
	(plur.)	comm.	δρετήπδ	δρεππδ	δλεππδ	... fuissetis.
3.	(singul.)	mascul.	δϕπδ	δϕπδ ²	δϕπδ	... fuisset ille.
	( )	fem.	δςπδ	δςπδ	δςπδ	... fuisset illa.
	(plur.)	comm.	δτπδ	δτπδ ³	δτπδ	... fuissent illi, illae.

¹ ἦτ διπδδδτ :

ἢ ἐργασάμεθα· 2 Ioh. 8.

² ἤριστὶ ἐβόθησθε οὐρανὸν ἡμῶν διὰ τὸ ἐψηλάθευστον ἦν ἡμῶν :

Ἐπισταυρίζετε καὶ οὐ γινώσκετε τίνι συνέχευε (συνέχευε C. Vat.) αὐτὰ.
Ps. 38, 7.

³ εἰδὼς ἀτπδδδτπδκτεπ ἐπλήροθ :

ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιστον ἡμῶν· Ps. 123, 3.

β. Tempus compositum modi Subjunctivi.

13. Unicum est atque a primario † prognatum : cumque a praesente definitivo indicativi (§. II. num. 1.) et a praepositione ἢ quod (ital. che) coalescat, praesens idcirco definitivum subjunctivi constituendum, cujus quidem conjugatio est hujusmodi :

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(singul.)	comm.	ἦ†	ἦ†	sim.
	(plur.)	comm.	ἦ†† ¹	ἦ††πδ ²	simus.
2.	(singul.)	mascul.	ἦ†† ³ , ἦκ ⁴	ἦκ	sis.
	( )	fem.	ἦ††	ἦ†† ⁵	sis.
3.	(plur.)	comm.	ἦ†††† ⁶	ἦ††††πδ ⁷	sitis,
	(singul.)	mascul.	ἦ†† ⁸	ἦ†† ⁹	sit ille.
3.	( )	fem.	ἦ†† ¹⁰	ἦ†† ¹¹	sit illa.
	(plur.)	comm.	ἦ††† ¹²	ἦ††† ¹³	sint illi, illae.

- ¹ ΖΕΚΑΣ ΕΔΗΜΟΥ ΗΠΑΡΡΑ ΠΠΟΒΕ ΗΤΗΩΤΩΠΗ (1. ΗΤΗΩΠΗ) ΖΗ
ΤΑΙΚΔΙΟΣΤΠΗ :
ἵνα ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· 1 Petri
2, 24.
- ² ΜΑΡΕΠΡΑΨΙ ΟΤΟΖ ΗΤΕΘΕΛΗΛ :
χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιωόμεθα· Αποκ. 19, 7.
- ³ ΕΚΕΖΙΤΟΤ ΕΒΟΤΠ ΕΤΚΙΒΩΤΟΣ ΗΓΣΑΠΟΥΨΟΤ ΗΪΜΑΔΚ :
εἰσάξεις εἰς τὴν κιβωτὸν ἵνα τρίψῃς μετὰ σιαυτοῦ· Gen. 6, 19.
- ⁴ ΖΙΡΔΠ ΟΥΒΕ ΤΠΟΛΙΣ ΗΠΕΣΠΩΨΥ ΔΤΩ ΗΚΟΤΩΠΗ ΠΑΣ ΕΒΟΛ
ΗΠΕΔΠΟΜΙΑ ΤΠΡΟΤ : ΗΚΖΟΟΣ :
εἰ κρινεῖς (Cod. Vat.) τὴν πόλιν τῶν αἱμάτων; καὶ παράδειξον αὐ-
τῇ πάσας τὰς ἀνομίας αὐτῆς, καὶ ἱρεῖς· Ezech. 22, 2, 3.
- ⁵ ΖΠΔ ΗΤΕΡΦΜΕΤΙ ΟΤΟΖ ΗΤΕΒΪΠΠΙ :
ὅπως μνησθῆς (Ἰερουσαλὴμ) καὶ αἰσχυνθῆς· Ezech. 16, 63.
- ⁶ ΗΤΕΤΗΤΜΕΣΤΕ ΕΒΟΟΣ ΗΡΗΤΤΗΓΤΗ ΖΕ : ΟΥΤΗΤΔΠ ΪΜΜΔΥ
ΪΠΕΠΕΙΩΤ ΔΒΡΔΡΔΜ :
μὴ δόξῃτε λίγειν ἐν ἑαυτοῖς πατῆρα ἔχομεν τὸν ἀβραάμ· Matth.
3, 9.
- ⁷ ΗΤΕΤΕΠΕΡΠΕΒΔΡΙ :
να βιώσῃτε· Ρρον. 9, 6.
- ⁸ ΜΗ ΖΔΠΣ ΔΠ ΕΤΡΕΠΕΧΡΙΣΤΟΣ ΨΗ ΠΔΙ ΔΤΩ ΗΥΒΑΚ ΕΒΟΤΠ
ΕΠΕΨΕΟΟΤ :
οὐχὶ ταῦτα ἴδρι παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν
αὐτοῦ; Luc. 24, 26.
- ⁹ ΖΩΣ ΗΥΕΜΙ ΔΠ ΗΠΟΨ.
ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός· Mar. 4, 27.
- ¹⁰ ΗΣΚΟΚΜΕΣ ΤΠΔΡΔΜΒΟΛΗ ΖΗ ΤΠΤΥΗ ΪΜΜΟΟΤ :
ἰβαπτίζετο (τ. ε. ὡς βαπτίζεσθαι) ἐν τῇ παραμβολῇ ἐπὶ τῆς πηγῆς
τοῦ ὕδατος. Judith 12, 7.
- ¹¹ ΖΠΔ ΗΣΣΔΚΙ ΗΖΕ ΖΥΚΩΠ ΗΤΕ ΘΗΡΙΟΠ :
ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ Θερίου· Αποκ. 13, 15.
- ¹² ΠΕΤΡΕΟΤΕ ΓΑΡ ΖΗΤΥ ΪΠΛΔΟΣ ΜΗΠΟΤΕ ΗΣΕΡΪΩΠΕ ΕΡΟΟΤ :
φοβοῦντο γὰρ τὸν λαὸν ἵνα μὴ λιθασθῶσιν· Act. 5, 26.
- ¹³ ΖΠΔ ΗΨΕΨΤΕΜΖΕΟΤΔ ΕΦΡΑΠ ΪΦΓ ΠΕΜ ΓΣΒΩ :
ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημῆται· 1 Tim.
6, 4.

γ. Tempora composita modi *Hypothetici*.

14. Quatuor numerantur, a temporibus primariis †, et, et & oriunda. A † quidem duplex praesens *definitivum*, alterum praecedente conjunctione εἰωπε T., εἰωπι M., εἰωπι B., *si, quando* ex. gr. εἰωπε † *si, quando sim*; εἰωπε c *si, quando sit illa* etc.; alterum post εἰωπι si eodem pacto collocatam, ex. gr. εἰωπι εἰ *si est ille*, εἰωπι τῆ vel τεπ *si sumus nos* etc. Utriusque conjugationem hic sistimus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εἰωπε †	εἰωπι †	εἰωπι †	quando sim.
	(plur.)	comm.	εἰωπε τῆ	εἰωπι τεπ	εἰωπι τεπ	quando simus.
2.	(singul.)	mascul.	εἰωπε κ	εἰωπι χ	εἰωπι κ	quando sis.
	(plur.)	fem. comm.	εἰωπε τε εἰωπε τετῆ	εἰωπι τε εἰωπι τετεπ ¹	εἰωπι τε εἰωπι τετεπ	quando sis. quando sitis.
3.	(singul.)	mascul.	εἰωπε εἰ ²	εἰωπι εἰ	εἰωπι εἰ ³	quando sit ille.
	(plur.)	fem.	εἰωπε c	εἰωπι c	εἰωπι c	quando sit illa.
	(plur.)	comm.	εἰωπε ce	εἰωπι ce	εἰωπι ce ⁴	quando sint illi, illae.

¹ εἰωπι ἡτετεποταυ : οτοπυζοιι ἡμωτεπ ἐρπεθηδπερ
πεμωογ :

ὅταν θῆλῃσι, δύνασθι αὐτοὺς εἰ ποιῆσαι Mar. 14, 7.

² εἰωπε εἰωδικοος ἡδὲ πρῶδδλ ἔθοοτ ἐρρατ εἰ περρητ:
ἰὰν δὲ εἴπω ὁ κακὸς δούλος ἐκείνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Matth.
24, 48.

³ εἰωπι οτδπ οτδπ ἐοτδπητηε (1) ἡμετ ἡοτρηιι ἡδ-
πιστοσ :

(1) Deest characteristicis; neque epim constructio istiusmodi admittit illam, verum subintelligitur.

ἢ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἄπιστον 1 Cor. 7, 12.

4 ἔρωπι δε σεοτωμ δείμι ετρωεζι: μαροτωε ἦτ πετρεῖ ρῆ πετρη :

ἢ δὲ τι μαθεῖν θίλουσιν, ἐν οἴκῳ τούς ἰδίους ἀνδρας ἐπιρωτάτωσαν 1 Cor. 14, 35.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ερωδπ †	ερωδπ †	ερωδπ vel ελωδπ †	si sim.
	(plur.	comm.	ερωδπ τη	ερωδπ τεπ	ερωδπ, ελωδπ τεπ	si simus.
2.	(singul.	mascul.	ερωδπ κ	ερωδπ χ	ερωδπ, ελωδπ κ	si sis.
	(singul.	fem.	ερωδπ τε	ερωδπ τε	ερωδπ, ελωδπ τε	si sis.
	(plur.	comm.	ερωδπ τετη	ερωδπ τετεπ	ερωδπ, ελωδπ τετεπ	si sitis.
3.	(singul.	mascul.	ερωδπ ϛ	ερωδπ ϛ	ερωδπ, ελωδπ ϛ	si sit ille.
	(singul.	fem.	ερωδπ ς	ερωδπ ς	ερωδπ, ελωδπ ς	si sit illa.
	(plur.	comm.	ερωδπ σε	ερωδπ σε	ερωδπ, ελωδπ σε	si sint illi, illae.

1 ἔρωδπ τετηήκοτκ ρῆ τιανητε ἠπεκληρος :

ἰὰν κοιμηθῆτε ἀνὰ μίσον τῶν κλήρων Ps. 67, 14.

15. Tertium tempus est *praeteritum relativum* simul et *plusquam perfectum* compositum e praepositione ἐπ, vel ἐπε si, atque εἰ et εἶ; hinc ἐπεῖ, pro ἐπε εἰ T. et B., ἐπε εἶ, et ἐπ εἶ M. si essem vel fuisset, prout in subjecto paradigmate :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἐπεῖ	ἐπε εἶ ¹ , vel ἐπ εἶ	ἐπεῖ	si essem vel fuisset.
	(plur.	comm.	ἐπεπ vel ἐπῆ	ἐπε εἶ, ἐπ εἶ ²	ἐπεπ	si essemus, fuissetus.

rice; atque $\Delta\iota\psi\Delta\pi$ memphitice *si vel quando fuero*; quod $\delta\omicron\rho\iota\sigma\tau\iota\kappa\acute{o}\nu$ *tempus* appellare possumus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	{ singul.	comm.	$\epsilon\iota\psi\Delta\pi^1$	$\Delta\iota\psi\Delta\pi^2$	$\epsilon\iota\psi\Delta\pi^3$	si vel quando fuero.
	{ plur.	comm.	$\eta\psi\Delta\pi^4$	$\Delta\pi\psi\Delta\pi^5$	$\epsilon\pi\psi\Delta\pi^6$	
2.	{ singul.	mascul.	$\epsilon\kappa\psi\Delta\pi^7$	$\Delta\kappa\psi\Delta\pi^8$	$\epsilon\kappa\psi\Delta\pi^9$	si, quando fueris.
	{ fem.		$\epsilon\rho\epsilon\psi\Delta\pi$	$\Delta\rho\epsilon\psi\Delta\pi$	$\epsilon\lambda\epsilon\psi\Delta\pi$	si, quando fueris.
	{ plur.	comm.	$\epsilon\rho\epsilon\tau\eta\psi\Delta\pi$	$\Delta\rho\epsilon\tau\epsilon\pi\psi\Delta\pi^{10}$	$\epsilon\lambda\epsilon\tau\epsilon\pi\psi\Delta\pi$	si, quando fueritis.
	{ singul.	mascul.	$\epsilon\varsigma\psi\Delta\pi^{11}$	$\Delta\varsigma\psi\Delta\pi^{12}$	$\epsilon\tau\psi\Delta\pi$	si, quando fuerit ille.
3.	{ fem.		$\epsilon\varsigma\psi\Delta\pi^{13}$	$\Delta\varsigma\psi\Delta\pi^{14}$	$\epsilon\varsigma\psi\Delta\pi^{15}$	si, quando fuerit illa.
	{ plur.	comm.	$\epsilon\tau\psi\Delta\pi^{16}$	$\Delta\tau\psi\Delta\pi^{17}$	$\epsilon\tau\psi\Delta\pi^{18}$	si, quando fuerint illi, illae.

¹ $\epsilon\iota\psi\Delta\pi\tau\epsilon \acute{\epsilon}\mu\omicron \eta\pi\Delta\theta\tau\eta\pi\Delta\rho\chi\omicron\pi\tau\alpha \tau\eta\rho\tau :$

ἐὰν ψομίξω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου 1 Cor. 13, 3.

² $\epsilon\psi\omega\pi \Delta\iota\psi\Delta\pi\mu\omega\psi\iota \delta\epsilon\pi \theta\epsilon\mu\eta\tau \eta\tau\delta\eta\eta\iota\beta\iota \acute{\epsilon}\mu\phi\iota\omicron\tau :$

ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μίσῳ σιᾶς θανάτου Pa. 22, 4.

³ $\epsilon\iota\psi\Delta\pi\epsilon\tau\Delta\tau\tau\epsilon\lambda\iota\zeta\epsilon \dots \dots \dots$

ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζομαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα 1 Cor. 9, 16.

⁴ $\eta\tau\omicron\tau\omega\tau \kappa\epsilon \Delta\tau\mu\epsilon\tau\epsilon \theta\rho\Delta\iota \eta\rho\eta\tau\omicron\tau \epsilon\tau\omega \acute{\epsilon}\mu\omicron\varsigma \kappa\epsilon : \eta\psi\Delta\pi\chi\omicron\sigma\omicron\varsigma :$

οἱ δὲ διελογίζοντο παρ' ἑαυτοῖς λίγοντες ἐὰν εἴπωμεν Matth. 24, 25.

⁵ $\eta\theta\omega\sigma\tau \kappa\epsilon \pi\Delta\tau\mu\omicron\kappa\mu\epsilon\kappa \eta\rho\eta\eta\iota \eta\rho\eta\tau\omicron\tau \epsilon\tau\omega \acute{\epsilon}\mu\omicron\varsigma \kappa\epsilon :$

εἰπωπὶ ἀπυδάπιζος : κἄν οὐ βούλῃς τῆς :

ἰξ οὐρανοῦ id.

⁶ $\epsilon\pi\psi\Delta\pi\tau\acute{\iota}\omicron\gamma\omega\mu\iota \eta\tau\epsilon\pi\eta\Delta\psi\omega\omega\tau\epsilon\pi :$

ὅτι ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστέρουμεθα 1 Cor. 8, 8.

⁷ $\epsilon\kappa\psi\Delta\pi\kappa\epsilon\lambda\chi \pi\epsilon\kappa\mu\Delta\kappa\rho \Delta\pi \pi\epsilon \eta\theta\epsilon \eta\omicron\tau\kappa\rho\iota\kappa\omicron\varsigma :$

οὐδ' ἂν κάμψῃς ὡς κρίκον τὸν τράχηλόν σου Isa. 58, 5.

- ⁸ εφεστωπρη πακ εβολ εψωπι δεκωδηνιρι απιδταδου παδ :
 εξομολογούνται σοι όταν αγαθήνης αυτόν Ps. 48, 19.
- ⁹ εψωπι δε δη εκωδηνι απεκελπαδδι :
 εάν δι και γήμης ουχ ήμαρτις 1 Cor. 7, 28.
- ¹⁰ εριπα ερετεψωδπσωτεμ ετςμη ήτε ισαλιπτος :
 ίνα ως αν ακουσπει της φωνής της σαλιγγος Dan. 3, 15.
- ¹¹ εψωδπ πρ ήτωοτη ήβι πσοεις ήψωταμ έμπρο :
 αφ ου αν ευερθη ο οικοδισπότης και αποκλειση την θυραν Luc.
 13, 25.
- ¹² εφεστοπρ ήζε πιωμη εψωπι δεψωδηνπατ επβι έψωπι :
 ευφρανθήσεται δικαιοσ όταν ιδη εκδικησιν Ps. 57, 11.
- ¹³ εψωδπ (1) ψωπε εταμοτ ήμμακ : ή ηπαδπαρπα έμμοκ δπι :
 καν δέη με συν σοι άποθανειν , ου μή σε άπαρήσομαι. Matth.
 26, 35.
- ¹⁴ ερωδπ δεσωδπωψετ ήζε τοτφατ :
 όταν, σφαλη ο πους αυτων Deut. 32, 35.
- ¹⁵ εσωδηνι ήβι τηδρθεπος έπεσελπαδδι :
 εάν γήμη ή παρθένοσ ουχ ήμαρτι 1 Cor. 7, 28.
- ¹⁶ ετωδπταδδε ήοτρωμε εψσοοτη ήεραδι ετρω έμμοσ δε :
 εψ παδι :
 εάν δωσιν αυτό άνθρωπω πισταμένη γραμματα λιγοτις : άνάγνω-
 δι ταυτα Isa. 29, 11.
- ¹⁷ δετωδπωπι δεπ οσμετωρι : δεμπε (ήρομπι) πε :
 εάν δι εν δυναστίαισ, ογδοήκοτα έτη Ps. 89, 10.
- ¹⁸ εψζε . . . πκτρμι ήρ ήβερει ετωδπβεωδωυ ήετρεθεμ
 έμματ ψαττεβο :
 ει γάρ σποδός δαμάλιωσ ραντίζουσα τουσ κεκοινημένουσ αγιάζει :
 Hebr. 9, 13.

δ. Tempora a Primariis minime derivata.

17. Septem numerantur, quorum unum tantummodo ad modum *Hypotheticum* (infra, num. 22.) cetera pertinent ad *Subjunctivum*.

18. Praesens *indefinitum* coalescit e particulis *εεδ* *concede, da, permitte*, *πε esse, evadere* atque pronominiibus simplicibus *ι*, *κ* etc. Hinc *εεδ-*

(1) Genus fem. pro neutri.

per *da ut sim*, *permitte me esse*: concinit *imperativo modo*, cujus peculiaris character est **εδ**, prout loco suo videbimus.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εδρει ¹	εδρι ²	εδλι	sim.
	(plur.)	comm.	εδρη ³	εδρεν ⁴	εδλεπ ⁵	simus.
2.	(singul.)	mascul.	εδρεκ	εδρεκ	εδλεκ	sis.
	(plur.)	fem.	εδρε	εδρε ⁶	εδλε	sis.
3.	(singul.)	mascul.	εδρεν ⁷	εδρεν ⁸	εδλεν ⁹	sit ille.
	(plur.)	comm.	εδροτ	εδροτ ¹³	εδλοτ ¹⁴	sit illa. sint illi, illae.

- ¹ εδρεισωτι επεκνα ελληδτ ηχωρη :
ακουσόν μοι το πρωτ το ελεός σου. Ps. 142, 8.
- ² εδριωη επ τεκμεομη :
εν τη δικαιοσύνη σου ζήσόν με. Ps. 118, 40.
- ³ εδρημοτ ελληκαιοσ τε εμοε ερ χριστος ερον :
δήσομεν τον δίκαιον ότι δύσχρητος ήμιν ήστι. Isa. 3, 10.
- ⁴ εδρεβισι επεεραη ει οτσοη .
ύψώσομεν το όνομα αυτού ήπιταυτό. Ps. 33, 4.
- ⁵ εμζε ήπετωτ ηπατωτη επ : εδλεποτωμ τεπω : τε
λεστ γαρ τεπημοτ.
εί νεκροί ούκ ήγίρονται, φάγωμεν και πώμεν αύριον γάρ αποθνή-
σκομεν. 1 Cor. 15, 32.
- ⁶ εδρε ηκαερι σωτεμ εραπεαζι εβολεπρωι.
ακουίτω γη ήήματα εκ στόματός μου. Deut. 32, 1.
- ⁷ πετωαζε εη ταπε εδρεψληη εκεαε εεβολ εβολ.
ό λαλών γλώσση προσευχίσθω ίνα διερμηνύη. 1 Cor. 14, 13.
- ⁸ εδρεεταπρο ήζε πεερητ :
κραταιούσθω ή καρδιά σου, (Cod. Vatic.) Ps. 26, 14.
- ⁹ εδλεεη ήζε ψαζι ηψητοτεεε ήτε ηεραηη :
ήλθάτω ή βουλή του άγιου ισραήλ, (C. Vat.) Isa. 5, 19.
- ¹⁰ ερερηνη ηπηοττε εδρεεταπρο εη πεηρητ :
ή ειρήνη του θεου βραβευίτω εν ταίς καρδίαις ύμωγ. Col. 3, 15.

- ¹¹ **μαρσι εδωτη απεκλωο ηζε ταπροσευχη :**
εισιλθάτω ἰνωπιόν σου ἡ προσευχή μου Ps. 87, 3.
- ¹² **τεσριμι μαλεσϛ ἰπετ ελδς ἰπεσρει.**
ἡ γυνὴ τὴν ὀφειλὴν ἀποδιδότω τῷ ἀνδρὶ 1 Cor. 7, 3.
- ¹³ **μαροτβιμπι ἰωωοτ ηζε ηνετίρι ἡτδνομιδ :**
ἀίσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομούντες Ps. 24, 3.
- ¹⁴ **μαλοτρωπτ ρη ἰοτβεπη ηζε πετεψμείετοτ :**
τὸ τάχος ἐγγισάτω ἂ ποιήσει Isa. 5, 19.

19. Binae conjunctivae voces *ετ* atque *ητ* quod, ut pronomibus simplicibus copulatae duplex praesens *indefinitum* gignunt *subjunctivi* modi, addito e epenthético ante pronomen, *euphonia* id postulante; ex. gr. *ετεκ* quod sis, *ετεψ* quod sit; *ητεκ* ut sis, *ητεψ* ut sit. Notandum porro, primam personam sing. esse *εϛ*, raro *ετδ*, tertiam autem plur. *ετ*. Verum in altera forma prima sing. est *ητδ* ut *sim*. Utriusque temporis paradigmata sistimus;

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εϛ	εϛ	εϛ ¹	quod sim.
	(plur.)	comm.	ετῆ	ετεπ ²	ετεπ	quod simus.
2.	(singul.)	mascul.	ετεκ	ετεκ	ετεκ	quod sis.
	(plur.)	fem.	ετε	ετε	ετε	quod sis.
3.	(singul.)	comm.	ετετῆ ³	ετετεπ	ετετεπ	quod sitis.
	(plur.)	mascul.	ετεψ	ετεψ	ετεψ	quod sit ille.
3.	(singul.)	fem.	ετες	ετες	ετες	quod sit illa.
	(plur.)	comm.	ετ	ετ ⁴	ετ	quod sint illi, illae.

- ¹ **παμετρν ταρ πε πφϛ :** ἡε εφοτεψτηνοτ τηρτῆ ρη πε-
μετψαπαδρτηψ ἰπεχριστοσ .
μάρτυς γάρ μου ἵστιν ὁ θεός, ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγ-
χνοισ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Philipp. 1, 8.
- ² **απριμι επκιπτεπερφμετῆ ἡσιωπ.** (inserto ΠΣΙΠ).
ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς σιών Ps. 136, 1.
- ³ **ετετῆι ετετῆητδψηηλ ἰπρψωπε ἡε ἡπερψποκρητισ :**
ὅταν προσύχισθε οὐκ ἴσισθε (1) ἄσπῆρ σὶ ὑποκριταί. Matth. 6, 5.

(1) Tex. graec. receptus singulari numero; verum codd. non pauci cum vulg. lat. pluraliter sic habent.

⁴ ῥελλίμδς ἰμοσί ετρεμεεμ ετρωλεμ ετκωτ ἡσά τωτδρε
πωωτ .

σχύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἀρπάσαι καὶ ζητῆσαι . . . βρωῖσιν αὐτοῖς·
Ps. 103, 21.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἦτα ¹	ἦτα ²	ἦτα ³	ut sim.
	(plur.)	comm.	ἦτί	ἦτεν ⁴	ἦτεν ⁵	ut simus.
2.	(singul.)	mascul.	ἦτεκ	ἦτεκ ⁶	ἦτεκ	ut sis.
	(singul.)	fem.	ἦτε	ἦτε ⁷	ἦτε	ut sis.
	(plur.)	comm.	ἦτετή ⁸	ἦτε- τεπ ⁹	ἦτε- τεπ ¹⁰	ut sitis.
3.	(singul.)	mascul.	ἦτεϗ	ἦτεϗ ¹¹	ἦτεϗ	ut sit ille.
	(singul.)	fem.	ἦτες	ἦτες ¹²	ἦτες	ut sit illa.
	(plur.)	comm.	ἦτωτ	ἦτωτ ¹³	ἦτωτ	ut sint il- li, illae.

¹ κδ πδῖ ἦτδτδκωτ :

ἔασόν με ἰξολεθρεῦσαι αὐτοῦς· Deut. 9, 14.

² επζηητδσωτεμ ἐπδρωωτ ἦτε πεκμωωτ οωω ἦτδσδζῖ
ἦπεκωφῖρι τυρωτ .

τοῦ ἀκοῦσαι φωνὴν αἰνέσεως καὶ διηγῆσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια
σου. Ps. 25, 7.

³ τερρη δπδκ τε ρηπδ ἦτδῖ . . . .

ἔμὸν βρωῖμά ἐστιν ἵνα ποιῶ . . . . Ioh. 4, 34.

⁴ ἦτεπτ πωωτ ἐωωμ :

δῶμεν αὐτοῖς φαγεῖν; Marc. 6, 37.

⁵ μδλωτρωωπτ ρῖ ἦωτβεπη ἦτε πετεϗπδεῖωτ : ρηπδ ἦτεπ-
πετ ἐλδτ :

τὸ τάχος ἐγγισάτο ἃ ποιήσει, ἵνα ἴδωμεν· Isa. 5, 19.

⁶ μῖπωσ ἦτεκβῖβρωπ ἐωωπη ἦρδτκ :

μήποτε προσκόψης πρὸς λίθον τὸν πόδα σου· Ps. 90, 12.

⁷ ρηπδ ἦτεθρφμετῖ οωω ἦτεβῖωπη :

ὅπως μνησθῆς καὶ αἰσχυνθῆς (Ἱερουσαλήμ)· Ezech. 16, 63.

⁸ ωπη νεκδς ἦτετήρρωτο :

ζητεῖτε ἵνα περισσέητε. 1 Cor. 14, 12.

⁹ ρωπωσ ἦτετεπφῖρι ἐρωωτ ἐκερωωτ :

ὅπως ἂν διηγήσασθε εἰς γυνεὴν ἑτέραν. Ps. 47, 14.

- 10 ΠΕΙ ἨΤΕΙΤΕΔΕϞ ΨΕΡΔΤΕΠ ἘΠΕΙ ϞΩϞ: ΖΕ ἨΤΕΤΗΕΙΜΙ (sic)
ἘΠΕΝΟΣΩ:

ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γυνῶτε τὰ περὶ ἡμῶν.
Ephes. 6, 22.

- 11 ϞΠΕ ἨΤϞ; ΕΡΨΕΛΠΠ ἘΡΟΚ ἨΖΕ ΠΔΩΟΤ:

ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου. Ps. 29, 13.

- 12 ΕΡΠΟΤ ἨΤΕΣΕΝΟΤΤΔϞ ἘϞΟΛ (1):

καὶν μὲν ποιήσῃ καρπὸν. Luc. 13, 9.

- 13 ϞΠΔ ἨΤΟΤΨΕ ΠΩΟΤ ΟΤΟϞ ἨΤΟΤϞΕΙ ἘΦΔϞΟΤ:

ἵνα πορευθῶσι καὶ πίσωσιν εἰς τὰ ὀπίσω. Isa. 28, 13.

20. Praedictis temporum formis auctis a principio una e duabus particulis $\Psi\Delta$ *donec*, $\dot{\epsilon}\Pi\Delta$ unde $\dot{\epsilon}\Pi\Delta\tau\epsilon$ (2) *priusquam*, alia exurgunt tempora ad modum *subiunctivum* et ipsa quoque spectantia. Unum est $\Psi\Delta\dot{\eta}\tau$ Theb. et Baschm., $\Psi\Delta\tau$ Memphit. contractum e $\Psi\Delta$ atque $\dot{\eta}\tau$ pro duabus prioribus dialectis; nec non $\Psi\Delta$ atque $\epsilon\tau$ pro tertia; estque praesens *definitivum* simul et *anterius*: *donec sim* vel *fuerim*. Alterum est $\dot{\epsilon}\Pi\Delta\tau$ ex $\dot{\epsilon}\Pi\Delta$ atque $\epsilon\tau$ praesens *definitivum*: *priusquam sim*, vel *antequam sim*, sive etiam *nondum sum* . . .

Persona	Num.	Genus	T.	M.	T.	
1.	(singul.	comm.	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau$ 1	$\Psi\Delta\tau$ 2	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau$	donec sim vel fuerim.
	(plur.	comm.	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\dot{\eta}$	$\Psi\Delta\tau\epsilon\pi$ 3	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon\pi$	donec simus, fuerimus.
2.	(singul.	mascul.	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon\kappa$ 4	$\Psi\Delta\tau\epsilon\kappa$ 5	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon\kappa$	donec sis, fueris.
	(	fem.	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon$	$\Psi\Delta\tau\epsilon$	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon$	donec sis, fueris.
	(	comm.	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon\tau\dot{\eta}$ 6	$\Psi\Delta\tau\epsilon\pi$ 7	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon\tau\epsilon\pi$	donec sitis, fueritis.
	(plur.	comm.	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon\tau\dot{\eta}$ 6	$\Psi\Delta\tau\epsilon\pi$ 7	$\Psi\Delta\dot{\eta}\tau\epsilon\tau\epsilon\pi$	donec sitis, fueritis.

(1) *A graeco parumper interpres discessit, presse namque coptica sententia est*: forte erit ut fructum proferat.

(2) *Nisi ἔΠΔΤΕ compendium fuerit integrae praepositionis ἔΠΡΔΤϞ ἔμπροσθεν; ϞΔΤϞ namque thebaice ante, coram significat.*

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
	(singul.)	mascul.	ψαή- τεψ ⁹	ψατεψ ⁹	ψαή- τεψ ¹⁰	donec sit , fuerit ille.
3.	(	fem.	ψαή- τεψ ¹¹	ψατεψ ¹²	ψαή- τεψ ¹³	donec sit , fuerit illa.
	(plur.)	comm.	ψαή- τοψ ¹³	ψατοψ ¹⁴	ψαή- τοψ ¹⁵	donec sint, fu- erint illi, illae.

¹ ρμοος ἀπειμα ψαήψωκ ἐπειμα ήτδψληλ :
καθίστατε αὐτοῦ ἕως οὗ ἀπελθῶν προσεύξωμαι ἐκίτ' Matth. 26 , 36.

² ψαήψιρ ἐπεκψωβψ ήτψενεα τψρε εθηπποτ :
ἕως ἂν ἀπαγγείλω τὸν βραχίονά σου πάση τῇ γυναῑ τῇ ἐρχομένη̄
Ps. 70 , 18.

³ ψατεπερκαταπτα τψροτ :
μέχρι κατατήσωμεν οἱ πάντες. Ephes. 4 , 13.

⁴ εκεοτωμ ἀπεκοεικ ρή τρωτε ἀπεκρο ψαήτεκκεκοτκ
εθρδλ ἐπκδρ :
ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου ἕως τοῦ ἀποστρί-
ψαι σε εἰς τὴν γῆν. Gen. 3 , 19.

⁵ σεορλ πη ήκε ρδπομην ψατεκψ πη ηοτψεβω :
ἐγὼ ὑπομενοῦσι δίκαιοι ἕως οὗ ἀναποδώσω μοι. Ps. 144 , 8.

⁶ ήπετήηατ εροι κη τεποτ ψαήτετήκσοο : ψμαδμδδτ ήβι
πετλητ ρά πρδπ ἀπκοεις :
οὐ μὴ με ἴδῃτε ἀπ' ἄρτι , ἕως ἂν εἴπῃτε· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι κυρίου. Matth. 23 , 39.

⁷ ήπετεππδτ εροι ισκηπ ψποτ ψατετεπκσοο κε : ψμαδ-
ρωοττ . . . . . id. ibid. i

⁸ δψποκψ ἐπεψτεκο ψαήτεψή ήπετεροψ τψρηψ :
ἔβαλον αὐτῶν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον. Matth-
18 , 30.

⁹ ψατεψμοτκ ήκε πηορ :
ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σιλήνη Ps. 74 , 7.

¹⁰ ρδπς γδρ ηε ετρεψεθέρρο ψαήτεψκψ ήπεψεξλ τψροτ
сдпескт ήπεψοτερήτ :
διὲ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῆ πάντας τοὺς ἐχθρούς
(αὐτοῦ legit Didym.) ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. 1 Cor. 15 , 25.

- ¹¹ *сσεζр̄ песни песыне з̄и отωρз̄ ψᾱιτεςεε ε̄ρος :*
σαροὶ τῆν οἰκίαν καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως ἔτου εὐρη. Luc. 15, 8.
- ¹² *ἦπ̄αεργε̄λπις̄ ϕ̄δ̄τ̄ ϕ̄νιβ̄ι ἦτε πεκτε̄ργ̄ ψᾱτεσσι ἦτε ἦα-
 νομιᾱ :*
ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερυγῶν σου ἰλπιῶ ἕως οὗ παρελθῆ ἡ ἀνομία.
 Ps. 56, 2.
- ¹³ *ἦπ̄ετ̄αῑἦε̄ ἠ̄πμο̄τ̄ ψᾱἠτο̄π̄ᾱτ̄ τεμετο̄τρο̄ ἠ̄ππο̄ττε̄ :*
οἱ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
 Luc. 9, 27.
- ¹⁴ *ἦπ̄ᾱδω̄λκ̄ ἦτε̄φ̄ῑἦ̄ ψᾱτο̄ψω̄πι :*
ἐκτινῆ τὸ τόξον αὐτοῦ ἕως οὗ ἀσθενήσουσι. Ps. 57, 8.
- ¹⁵ *ε̄ψ̄ᾱμ̄ις̄ ἐβ̄ολ̄ ψᾱἠτο̄τ̄κω̄ ἦπ̄ε̄ρ̄ζ̄ῑκ̄ . . . . .*
ἰκδιχόμενος ἕως τοῦθῶσιν οἱ ἰχθῆροι αὐτοῦ . . . Hebr. 10, 13.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἠ̄π̄ᾱ-ἦ̄	ἠ̄π̄ᾱ-ἦ̄ ²	ἠ̄π̄ᾱ-ἦ̄	priusquam sim.
	(plur.	comm.	ἠ̄π̄ᾱ-τῆ̄	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄π	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄π	priusquam simus.
2.	(singul.	mascul.	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄κ ³	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄κ ⁴	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄κ	priusquam sis.
	(	fem.	ἠ̄π̄ᾱ-τε̄	ἠ̄π̄ᾱ-τε̄	ἠ̄π̄ᾱ-τε̄	priusquam sis.
	(plur.	comm.	ἠ̄π̄ᾱ-τε̄- τῆ̄ ⁵	ἠ̄π̄ᾱ-τε̄- τε̄π	ἠ̄π̄ᾱ-τε̄- τε̄π	priusquam sitis.
	(singul.	mascul.	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄φ̄ ⁶	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄φ̄ ⁷	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄φ̄ ⁸	priusq. sit ille.
3.	(	fem.	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄ς	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄ς ⁹	ἠ̄π̄ᾱ- τε̄ς	priusq. sit illa.
	(plur.	comm.	ἠ̄π̄ᾱ- το̄τ̄ ¹⁰	ἠ̄π̄ᾱ- το̄τ̄ ¹¹	ἠ̄π̄ᾱ- το̄τ̄	priusq. sint illi, illae.

¹ ἠ̄π̄ᾱ-ἦ̄: ε̄δ̄ροκ̄ ἐξ̄οτη̄ ἐκ̄η̄με̄ :

πρὸ τοῦ με ἰλθεῖν πρὸς σε εἰς αἴγυπτον. Gen. 48, 5.

² ἠ̄ψ̄ω̄ π̄νῑ ε̄π̄ιᾱ ἦ̄τᾱχ̄βο̄β̄ ἠ̄π̄ᾱ-ἦ̄ψ̄ε̄ π̄νῑ :

ἄνεις μοι ἵνα ἀναψύξω πρὸ τοῦ με ἀπιλθεῖν. Ps. 38, 14.

³ ἠ̄π̄ᾱ-τε̄κ̄³ τ̄ᾱιο̄τ̄ ἦ̄ρο̄μ̄πε̄ ᾱτω̄ ᾱκ̄π̄ᾱ-τ̄ ἐ̄δ̄β̄ρ̄ε̄ε̄μ̄ :

πεντήκοντα ἔτη οὐκ ἔχεις καὶ ἀβραάμ ἑώρακας; Ioh. 8, 57.

⁴ ᾱιο̄τ̄ω̄μ̄ᾱ τ̄η̄ρο̄τ̄ ἠ̄π̄ᾱ-τε̄κ̄⁴ :

ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ σε εἰσελθεῖν. Gen. 27, 33.

² ἔΠΑΤΕ ΤΗΔΙ Τῆ ἄλλοις :

πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν. Matth. 6, 8.

³ Ἰησοῦς ἔΠΑΤΕ ΤΕ Ζῆ εἶοτ πε :

ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἰδοξάσθη. Ioh. 7, 39.

⁷ ΠΑΒΟΙΣ ΔΑΜΟΤ ἔβρη ἔΠΑΤΕ ΤΕ ΜΟΤ ἦκε ΠΑΔΑΛΟΤ :

κύριε κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ πεδίον μου. Ioh. 4, 49.

⁸ ΠΟΒΟΙΣ ΔΑΜΟΤ ἔβρη ΕΜΠΑΤΕ ΤΕ ΜΟΤ ἦκε ΠΑΔΑΛΟΤ :

. . . . . id. ibid.

⁹ ΔΑΔΟ ΠΕΜΗ ΖΩΙ ΤΣΕ ΖΑΙ : ἔΠΑΤΕ ΤΙ ἦκε ΤΑΟΤΠΟΤ :

τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, γύναι; οὕτω ἦκει ἡ ὥρα μου. Ioh. 2, 4.

¹⁰ ἔΠΑΤΕ ΖΑΖ ΖΕ ἦροοτ οτέπε (πρὸ ἔΠΑΤΟΤΕ ΠΕ) :

μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας (τ. ε. πρὶν ἔρχεσθαι πολλ. ἡμέρ.) Luc. 15, 13.

¹¹ ἔΠΑΤΟΤΩ ΠΗ ΠΗκε ΠΙΤΩΟΤ : ΕΜΠΕΤΟΤΑΜΟΤ ΠΚ ἔΠΚΑΖΙ ΠΕΜ
ΤΙΟΚΟΤΑΠΗ :

πρὸ τοῦ ἔρη γενηθῆναι καὶ πλάσθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην. Ps. 89, 2.

Annotation.

„ Tum in hoc tempore tum in sequente pronomen simplex omittitur
„ quotiescumque nominativus immediate post ἔΠΑΤΕ sequatur; ex. gr.
„ ἔΠΑΤΕ ΔΕΒΡΑΖΔΕ ΠΩΠΕ ΔΠΟΚ ΤΩΟΙ Τ. : πρὶν ἀβραάμ γενέσθαι
„ εἰ γὰρ εἶμι. Ioh. 8, 58. „

21. Quod si voci ἔΠΑΤ anteit particula ΠΕ, tempus aliud habetur *subiunctivi*, idest praesens *definitivum* anterieus hunc prae se ferens sensum priusquam essem, vel nondum eram . . .

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ΠΕ ἔ- ΠΑΤ	ΠΕ ἔ- ΠΑΤ	ΠΕ ἔ- ΠΑΤ	priusquam essem.
	(plur.	comm.	ΠΕ ἔΠΑΔ- ΤΗ	ΠΕ ἔΠΑΔ- ΤΗ	ΠΕ ἔΠΑΔ- ΤΗ	
2.	(singul.	mascul.	ΠΕ ἔΠΑΔ- ΤΕΚ	ΠΕ ἔΠΑΔ- ΤΕΚ	ΠΕ ἔΠΑΔ- ΤΕΚ	priusq. es- ses,

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(singul.)	fem.	NE ἰΠΔ- TE	NE ἰΠΔ- TE	NE ἰΠΔ- TE	priusq. es- ses.
	(plur.)	comm.	NE ἰΠΔ- ΤΕΤΙ	NE ἰΠΔ- ΤΕΤΕΠ	NE ἰΠΔ- ΤΕΤΕΠ	priusq. es- setis.
	(singul.)	mascul.	NE ἰΠΔ- ΤΕΥ ¹	NE ἰΠΔ- ΤΕΥ ²	NE ἰΠΔ- ΤΕΥ	priusq. es- set ille.
3.	(singul.)	fem.	NE ἰΠΔ- ΤΕC	NE ἰΠΔ- ΤΕC	NE ἰΠΔ- ΤΕC	priusq. es- set illa.
	(plur.)	comm.	NE ἰΠΔ- ΤΟΥ	NE ἰΠΔ- ΤΟΥ	NE ἰΠΔ- ΤΟΥ	priusq. essent illi, illae.

¹ NE ἰΠΔΤΕΥΕΙ ΓΑΡ ἜΞΡΑΙ ΜΗΛΔΔΥ ἠΡΩΜΕ :
οὕτω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπωκός Act. 8, 16.

² NE ἰΠΔΤΕ ἸΗΣΟΥC ΒΙ ΨΟΥ ΝΕ :
ὁ Ἰησοῦc οὐδέπω ἰδοῦξάσθαι. Ioh. 7, 39.

22. εἶ denique praesens *indefinitum* (supr. num. 19.) si a fine au-
geatur conjunctione ψΔΠ si, oritur praesens *definitivum* εἶψΔΠ ad mo-
dum *Hypotheticum* pertinens, si sum (nunc). Confer. num. 17.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
4.	(singul.)	comm.	εἶψΔΠ	εἶψΔΠ	εἶψΔΠ	si sum.
	(plur.)	comm.	εἶΠ- ψΔΠ	εἶΠ- ψΔΠ	εἶΠ- ψΔΠ	si sumus.
2.	(singul.)	mascul.	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ	si es.
	(plur.)	fem.	εἶΠ- ψΔΠ	εἶΠ- ψΔΠ	εἶΠ- ψΔΠ	si es.
3.	(singul.)	mascul.	εἶΠΚ- ψΔΠ ¹	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ ²	si est ille.
	(plur.)	fem.	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ	si est illa.
3.	(singul.)	fem.	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ	si est illa.
	(plur.)	comm.	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ	εἶΠΚ- ψΔΠ	si sunt il- li, illae.

¹ ἦπιδζε ἡετητῆ (sic?) ζω ετωαζε ἡογωτ : πδι εετητῆψδπ-
ζοοψ πδι :

ἑρωτήσω ὑμᾶς καὶ γὰρ λόγον ἵνα ὄν ἰὰν εἴπητέ μοι· Matth. 21, 24.

² ετετεπψδπτδψδ ἰπετεπτωδδρ ἡῆπесωτεππ εп ἑλδτεп :
ἰὰν πλῆθύνητε τὴν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν . Isa. 1, 15.

De forma negante verbi substantivi auxiliaris.

§. VII.

4. In singulis modis tum indicativo nempe, tum subjunctivo, tum etiam hypothetico atque imperativo inest haec forma negans.

2. Tempora sunt vel primaria, vel composita e forma *affirmativa*, quae forma per additionem unius vel alterius particulae negantis, sive etiam pronominum simplicium dictis particulis affixorum fit *negans*.

3. Sex recensentur magis obviae particulae negantes: δπ, ἡ, τὰ, ὡτὰ, π... δπ, εμῆ ne, non, nisi etc. Ratio componendi has particulas eum verbis atque pronominiibus est huiusmodi :

I. ΔΝ

4. Interseritur imperfecto *simultaneo* formae affirmantis πει πε, πδι πε (sup. §. VI. num. 4.) fitque πει δπ πε T. πδι δπ πε M. et B. non eram, juxta sequens paradigma :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	{ singul.	coinn.	πει δπ πε	πδι δπ πε ¹	πδι δπ πε	non eram.
	{ plur.	comm.	πεπ δπ πε	πδπ δπ πε	πδπ δπ πε	non eramus.
2.	{ singul.	mascul.	πεκ δπ πε	πδκ δπ πε	πδκ δπ πε	non eras.
	{ plur.	fem.	περε δπ πε	πδρε δπ πε	πδλε δπ πε	non eras.
3.	{ singul.	mascul.	περετῆ δπ πε	πδρε- τεп δπ πε	πδλε- τεп δπ πε	non eratis.
	{ plur.	mascul.	πεψ δπ πε ²	πδψ δπ πε ³	πδψ δπ πε	non erat ille.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
3.	(	fem.	ΠΕC ΔΠ	ΠΔC ΔΠ	ΠΔC ΔΠ	non erat illa.
			ΠΕ	ΠΕ	ΠΕ	
	(plur.	comm.	ΠΕΤ ΔΠ ΠΕ ⁴	ΠΔΤ ΔΠ ΠΕ ⁵	ΠΔΤ ΔΠ ΠΕ	non erant illi, illae.

¹ ΔΤΤΗΤ ΟΥΟΞ ΠΔΠΗΝΟΥ ΕΒΟΛ ΔΠ ΠΕ :

παριστόθην καὶ οὐκ ἰξιοπορεύομην. Ps. 87, 9.

² ΘΩΜΑΣ . . . ΠΕΥ ΪΜΔΤ ΔΠ ΠΕ :

Θωμᾶς . . . οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν (ixiī al. addunt) Ioh. 20, 24.

³ ΔΙΘΡ; ΪΦΗΘΠΔΞΡ ΪΚΔΞ ΗΞΗΤ ΠΕΜΗΤ; ΟΥΟΞ ΠΔΪΨΟΠ ΔΠ ΠΕ :

ὑπίμωνα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε. Ps. 68, 21.

⁴ ΕΤΞΕ ΠΕΦΔΡΙCΔΙΟC ΠΕΤΞΟΜΟΛΟΓΕΙ ΔΠ ΠΕ :

διὰ τοὺς φαρισαίους οὐχ ὁμολόγουν. Ioh. 12, 42.

⁵ ΠΒΟΙC ΕΒΟC ΪΞΕ ΠΕΚΞΦΟΙ; ΟΥΟΞ ΠΔΤΞΜΙ ΔΠ ΠΕ :

κύριε, ὑψιλόC σου ὁ βραχίων, καὶ οὐκ ᾔδεισαν Isa. 26, 44.

Nota formam Baschmur. ἀναλογιστικῶς hic atque alibi exhiberi; desunt namque exempla, inopiane textuum, aut quia ex ΔΙ compositio non suppetit?

II. Π

5. Nonnisi scriptionis compendium est pro ΔΠ, praefigiturque uni praesenti anteriori ΠΕΙ eram; ex. gr. ἦπει non eram, ἦπερε non eras, fem. etc. Quod quidem imperfectum in forma negante usurpatur nonnunquam pro praesente *indefinito*: neque hactenus alibi illud deprehendimus quam in dialecto thebana ut sequitur:

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.	comm.	ἦπει	non eram.
	(plur.	comm.	ἦπει ¹	non eramus.
2.	(singul.	mascul.	ἦπεκ	non eras.
	(plur.	fem.	ἦπερε	non eras.
3.	(singul.	comm.	ἦπερετῖ	non eratis.
	(singul.	mascul.	ἦπεε ²	non erat ille.
	(plur.	fem.	ἦπεc	non erat illa.
	(plur.	comm.	ἦπετ ³	non erant illi, illae.

¹ ἡπερωτωνωσιν ἄλλοι ἐπὶ ἐβόλῃ ἀπὸ τοῦ ἔργου ἐπὶ ἐπεριεσσε ἡποτι
ἐπὶ πε :

οὐκ εἰς τὰ ἀμείβρα καυχώμενοι ἐν ἀλλοτρίοις κόποις. 2 Cor. 10, 15.

² τὰς πε ἡλὰς ἡπερσοσιν ἄλλοι ἐπὶ :

γλώσσαν, ἣν οὐκ ἔγνω. Ps. 80, 6.

³ ἡτοσὶν ἡποτιεσσε ἡπέπερδαιτωριον : πεπερδαιτωριον : πεπερδαιτωριον : πεπερδαιτωριον :

αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ἵνα μὴ μισθωθῶσιν. Joh. 18, 28.

III. ΤΥ

6. Particula hujusmodi referenda est ad primariam radicem ΤΥ, ΤΥΜ
rejiciens, claudens, negans; suffigiturque praesenti *indefinito* subjunctivi modi (§. VI. num. 19.) ἡτὰ, unde fit ἡτὰ-ΤΥ (thebaice) *ne sim* :

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.)	comm.	ἡτὰ-ΤΥ	ne sim.
	(plur.)	comm.	ἡτῆ-ΤΥ	ne simus.
2.	(singul.)	mascul.	ἡτεκ-ΤΥ	ne sis-
		fem.	ἡτεσ-ΤΥ	ne sis.
	(plur.)	comm.	ἡτεσ-ἡτῆ-ΤΥ ¹	ne sitis.
3.	(singul.)	mascul.	ἡτεσ-ΤΥ	ne sit ille.
		fem.	ἡτεσ-ΤΥ	ne sit illa.
	(plur.)	comm.	ἡτεσ-ΤΥ ² , vel ἡτοσ-ΤΥ	ne sint illi, illac.

¹ ἡτεσ-ἡτῆ-ΤΥ ἐσοσσε ἐσοσσε ἡρητητητη πε : οἱ ἡτὰ-ΤΥ ἡπέπερδαιτωριον
ἡπερδαιτωριον ἡπερδαιτωριον :

μή δόξετε λίγιν ἐν αὐτοῖς πατέρα ἔχομεν τὸν ἄβρααμ. Matth. 3, 9.

² ἐπὶ πε ἐπὶ ἡπερσοσιν ἐπέπερδαιτωριον ἡπερδαιτωριον ἡπερδαιτωριον ἡπερδαιτωριον :

ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐχ εὐρήσουσιν (al. εὐρωσιν) αὐτόν. Apoc. 9, 6.

7. Eadem particula praesenti *definitivo* subjunctivi modi ἡτ (§. VI. num. 13.) copulata ortum praebet thebaeae formae neganti ἡτ-ΤΥ, ἡτῆ-ΤΥ *ne sim, ne simus* etc.

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.	comm.	ἦντά	ne sim, <i>vel</i> essem.
	(plur.	comm.	ἦτήτά	ne simus.
2.	(singul.	mascul.	ἦντά ¹	ne sis.
	(plur.	comm.	ἦτετά	ne sis.
3.	(singul.	mascul.	ἦντά ²	ne sit ille.
	(singul.	fem.	ἦντά ³	ne sit illa.
	(plur.	comm.	ἦτετά ⁴	ne sint illi, illae.
	(plur.	comm.	ἦτετά ⁴	

¹ ἦντάωσκ παύετε :

μή χρονίσας . . . Θεός μου Dan. 9, 19.

² ἦντάκαδδτ ἐσωτῆ ἐπέχη :

οὐκ ἂν εἴσαι διορυγῆσαι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Matth. 24, 43.

³ ἦντάωπη ἡδ.π.θεμ.δ. χιη τεποτ :

οὐκ ἔσται ἀνάθεμα ἔτι. Zach. 14, 11.

⁴ σεκ.π.ωτ. ἐτ.ω.η.ε. ἡδ.π.ω.δ. τε. ἡλ.π.ο.ι.ς. ἡσετά.ε. ἐροε :

περιδραμοῦνται ζητοῦτες τὸν λόγον τοῦ κυρίου καὶ οὐ μὴ εὕρωσιν.
. Amos 8, 12.

IV. ΨΤΥ, vel ΨΤΕΥ

8. A radice secundaria *ΨΤΩ* *respuens*, *negans* derivata hujusmodi particula suffigitur praeterito *indefinito* formae affirmantis *ΔΙ*, *ΔΚ* etc. Inde tempus prophanat modi *hypothetici* formae negantis *ΔΨΥΤΕ* *nisi fuerit*, quod in dialecto *memphitica* sic usitatum invenimus :

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.	comm.	ΔΨΥΤΕ ¹	nisi fuero.
	(plur.	comm.	ΔΨΥΤΕ	nisi fuerimus.
2.	(singul.	mascul.	ΔΚΨΥΤΕ	nisi fueris.
	(plur.	fem.	ΔΡΕΨΥΤΕ	nisi fueris.
3.	(plur.	comm.	ΔΡΕΤΕΨΥΤΕ ²	nisi fueritis.
	(singul.	mascul.	ΔΨΥΤΕ ³	nisi fuerit ille.
	(singul.	fem.	ΔΨΥΤΕ ³	nisi fuerit illa.
	(plur.	comm.	ΔΤΨΥΤΕ ⁴	nisi fuerint illi, illae.

- ¹ παλας ἐπέκωλξ ἐτάμνωβι ἐψηπ ἐψτεμερπεμέτι :
 κολληθείη ἡ γλωσσά μου τῷ λάρυγγί μου ἰὰν μή σου μισθῶ.
 Ps. 136, 6.
- ² ἐψηπ γε ἀρετηψτεμοτωπτ : ἔπει ἴοτποτ ετεμμάτ :
 ἰὰν δέ μη προσκινήσῃ, αὐτῇ τῇ ὄρα· Dan· 3, 15.
- ³ ἐψηπ ἐψτεμπεδραμεπ : ἀριέμι ποτρο :
 ἰὰν μή (Θειλίση σώσαι ἡμᾶς)· γνωστόν ἴστο σοι, βασιλιῦ· Dan·
 3, 18.
- ⁴ ἰμοοπ ψκοι ἠκε οτρωμι βί ελι ἐβολ . . . ἐψτεμεττικ
 πδψ ἐβολ ἔπει τφε : (constructio impersonal·)
 οὐ δύναται ἄνθρωπος λαμβάνειν οὐδέν, ἰὰν μὴ ᾗ δεδομένος αὐτῷ ἐκ
 τοῦ οὐρανοῦ. Ioh· 3, 27.

Annotatio.

„ Quomodo per allata exempla perspicuum est, hanc formam
 „ antecedunt plerumque conjunctiones ἐψηπ et ἐπει „.

V. GUN

9. Conflata ab e et εἰπ non praepositur praesenti *definitivo* †, τίη, κ, τε etc. (saepius ex contextu supplendum) ut idem praesens habeatur in forma negante, quo thebana praecipue utitur dialectus, ad hunc modum :

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.)	comm.	εἰπ† †	non sum.
	(plur.)	comm.	εἰπ τίη ¹	non sumus.
2.	(singul.)	mascul.	εἰπ κ	non es.
		fem.	εἰπ τε	non es.
(plur.)	comm.	εἰπ τετίη	non estis.	
	(singul.)	mascul.	εἰπ ψ ²	non est ille.
3.		fem.	εἰπ c ³	non est illa.
	(plur.)	comm.	εἰπ ce	non sunt illi, illae.

¹ εἰπ τδπ (1· τίη ?) λδδτ :
 μηδὲν ἔχοντες (τ. ε. οὐκ ἰσμὴν ἔχοντες). 2 Cor· 6, 10.

- ¹ εΤΒε περσοοτ γε μη τετποτ ετἀλλεδτ εαηλ λδδτ σοοτηπ :
 περι δι τῆς ἡμέρας ἰκείνης καὶ τῆς ἄρας οὐδεὶς οἶδιν' Mar. 13, 32.
- ³ μήτρημαδo εαηητc (cum τ erenthet.) δρηzc :
 ἔλθοσ ἀμείρητοσ Eccli. 30, 15.

VI. Η . . . ΔΗ

10. ἵt constanter praefigitur, seorsim manente ΔΗ (baschmürice in εΗt mutanda) quae particula ἵt verbi formas ita sequitur ut cum iisdem unicam dictionem constituat. Ambae hae particulae porro nonnulla tempora afficiunt *indicativi*, atque in primis praesens *definitivum*, quod negans evadit hoc pacto :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
4.	(singul.)	comm.	ἵτ ΔΗ	ἵτ ΔΗ ¹	ἵτ εΗ ²	non sum.
	(plur.)	comm.	ἵτῆ ΔΗ ³	ἵτεπ ΔΗ ⁴	ἵτεπεΗ	non sumus.
2.	(singul.)	mascul.	ἵτ ΔΗ ⁵	ἵτχ, ἵκ ΔΗ ⁶	ἵκ, ἵτχ εΗ	non es.
	(plur.)	fem.	ἵτε ΔΗ ⁷	ἵτε ΔΗ	ἵτε εΗ	non es.
		comm.	ἵτετῆ ΔΗ ⁸	ἵτετεπ ΔΗ ⁹	ἵτετεπ εΗ ¹⁰	non estis.
	(singul.)	mascul.	ἵτε ΔΗ	ἵτε ΔΗ ¹¹	ἵτε εΗ ¹²	non est ille.
3.	fem.	ἵτε ΔΗ	ἵτε ΔΗ ¹³	ἵτε εΗ	non est illa.	
	(plur.)	comm.	ἵτεσ ΔΗ ¹⁴	ἵτεσ ΔΗ ¹⁵	ἵτεσ εΗ ¹⁶	non sunt illi, illae.

- ¹ ἐπτορω ΔΗ φμοτ ἵτε εηπαμοτ :
 οὐ θείλω τὸν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντοσ, Ezech. 18, 32.
- ² ἵτεαμη εΗ ἐμοτῆ ἐλδαι γε ἀποστολοσ :
 οὐκ εἶμι ἱκανὸσ καλεῖσθαι ἀπόστολοσ, 1 Cor. 15, 9.
- ³ ἵτῆερε ΔΗ ἵταε :
 οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν 1 Ioh. 1, 6.
- ⁴ ἵτεπεαι ΔΗ γε δεζω ἴμοσ γε οτ :
 οὐκ οἶδαμεν τί λαλεῖ Ioh. 16, 18.
- ⁵ πετεῖερε ἴμοσ ἡνσοοτη ΔΗ ἵτοκ :
 ὁ ἰγὼ ποιῶ σὺ οὐκ οἶδασ Ioh. 13, 7.

- ⁶ εἰπτε ἴπνοτ κελζι ζεπ ουπαρρηκιά ουοζ ἡκζε ελι ελπ
 ἰμπεροιαμιά :
 ἰδὲ νῦν παρρησία λαλεῖς καὶ παροιμίζαν οὐδεμίαν λέγεις. Ioh.
 16, 29.
- ⁷ ρεβκ ἔρατεη ἡοηλαος ἡτεσοοτη ἰμοογ ελπ :
 ἰπορεύθης πρὸς λαὸν ἐν οὐκ ᾔδεις. Ruth 2, 11.
- ⁸ ἡτωτῆ γαρ ἡτετῆβηκ ελπ ἐροτη οταε ἡετβηκ ἐροτη
 ἡτετῆκω ἰμοοοτ ελπ ἐβωκ ἐροτη :
 ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε οὐδὲ τοῦ εἰσερχομένου ἀφίετε εἰσελθεῖν.
 Matth. 23, 13.
- ⁹ ζεπ ἴοτηπνοτ ἡτεπεκωοτη ἰμοοο ελπ ερε πωηρη ἰμφρω-
 μι πνοτ :
 ἢ ὥρα οὐ δοκιεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται. Matth. 24, 44.
- ¹⁰ οταεπητη ελπακ ἡοηρη ἔοτωμς τει ἡτατεπ επτετεπ-
 εδοτη ἰμμεεε επ :
 ἐγὼ βρωσιν ἔχω φαγεῖν ἢν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ioh. 4, 32.
- ¹¹ ἡεχη ἰμπελιαε ελπ : εγτωπη γαρ :
 οὐκ ἴστιν ὧδε· ἐγέρθη γὰρ. Matth. 28, 6.
- ¹² ἡεγαι ἡεμερελ επ ἡβι πεεπ :
 οὐ διδούλωται ὁ ἀδελφός. 1 Cor. 7, 15.
- ¹³ ἰμφρηῖ ἡοηρηω ἡκατρι ἡεεεωτεμ (ε euphon.) ελπ :
 ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς καὶ βουούσης τὰ ὦτά αὐτῆς. Ps. 57, 5.
- ¹⁴ ετετῆ ταερηοτ ἡεεπωωλε ἰμωτῆ ελπ ἐβολ :
 ἰδραῖοι καὶ μὴ μετακινούμενοι. Coloss. 1, 23.
- ¹⁵ πηεε ἡεεοηοηε ἐβολ ελπ ἡτε τεκσοφία εκταμοι
 ἐρωοτ :
 τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἰδήλωσάς μοι. Ps. 50, 8.
- ¹⁶ περβηοτῆ γε ἰμπεοεε ἡεεεεε ελατ επ ετω περβηοτῆ
 ἡτε πευβιζ ἡεεῖῆετηοτ πνοτ επ :
 τὰ δὲ ἔργα κυρίου οὐκ ἰμβλίπευσι καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ
 οὐ κατανοοῦσι. Isa. 5, 12.

12. Interposita syllaba characteristica futuri πδ (sup. §. III. num. 4.)
 oritur futurum definitivum ἡῖπδ ελπ T. M., ἡῖπε επ B. ego non ero,
 cet. ut infra :

Persona Num.	Genus	T.	M.	B.		
1.	(singul.	comm.	ἦτηνδ δπ ¹	ἦτηνδ δπ ²	ἦτηνε επ ³	non ero.
	(plur.	comm.	ἦτήνηδ δπ	ἦτεππδ δπ	ἦτεππε επ	non erimus.
2.	(singul.	mascul.	ἦτηνδ δπ ⁴	ἦχηνδ δπ	ἦκπε, ἦχπε επ	non eris.
		fem.	ἦτενηδ δπ	ἦτενηδ δπ	ἦτενε επ	non eris.
	(plur.	comm.	ἦτετή- νηδ δπ ⁵	ἦτετεπ- νηδ δπ ⁶	ἦτετεπ- πε επ	non eritis.
		mascul.	ἦτηνδ δπ ⁷	ἦτηνδ δπ ⁸	ἦτηνε επ ⁹	non erit ille.
3.	fem.	ἦσπδ δπ	ἦσπδ δπ ¹⁰	ἦσπε επ	non erit illa.	
	(plur.	comm.	ἦσεπδ δπ ¹¹	ἦσεπδ δπ ¹²	ἦσεπε επ ¹³	non erunt il- li, illae.

¹ ἦτηνδμου δπ ἀλλὰ τῆνδονε :

οὐκ ἀποθανοῦμαι, ἀλλὰ ζήσομαι. Ps. 117, 17.

² οτρε ἦτηνδπαι δπ :

οὐδὲ μὴ ἰλιήσω. Ezech. 9, 10.

³ ἦτησπεε επ ἐλάτεπ :

οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν. Isa. 1, 15.

⁴ ππδ δπκ ἐτηνδκ ἐροε ἦτηνδπταρκ ἦσπαι δπ τεποε :

ἔπου ὑπάγω οὐ δύνασαι μοι γυν ἀκολουθήσαι. Ioh. 13, 36.

ἦτηνδβροτε δπ :

οὐ φοβηθήση. Ps. 90, 5.

⁵ ππδ δπκ ἐτηνδκ ἐροε τωτή ἦτετήππδπ δπ ἐροε :

ὅπου ὑπάγω ἰγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἰλθεῖν. Ioh. 13, 33.

⁶ τετεππδκωτ ἦσπαι ογοε ἦτετεππδξεμτ δπ :

ζητήσεται μὲ καὶ οὐχ εὐρήσεται (mss. nonnull. et verss.) Ioh. 8, 21.

⁷ ἦδπ ἦτοε ἦρε ἦτηνδχαριζε ππδ δπ ἦηκδππμ . . . .

πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται ; Rom. 8, 32.

⁸ πδππδπππ (sic edit. Rom.) δπ ἔεπ ἠμετππρὶ ἦτε πρθεο :

οὐκ ἐν τῇ δυναστείᾳ τοῦ Ἰησοῦ Φιλίσαι. Ps. 146, 10.

⁹ δτω πετεπτηνδτεικ (sic ar. Zoeg. p. 153.) επ οτροε κδλοε

πετεπτηνδτεικ :

ὁ δὲ μὴ ἐκαμῆζων κρεῖσσων ποιεῖ. 1 Cor. 7, 38.

- ¹⁰ ἴδω ἤκεντε ἡσπιδ-ἰοῦταρ ΔΠ :
 συκῆ οὐ καρποφοροῦσι· Habac. 3, 17.
- ¹¹ ἡσιον σεπιδ† ΔΠ ἀπετόρειπ :
 τὰ ἄστρα δύοσοι τὸ φίγγος αὐτῶν. Joel 2, 10.
- ¹² πητεῖσεπιδ† ΔΠ ἐπυδι :
 ὅσα ἴαν μὴ ἀναβῆ τοῦ ἰορτάσαι τὴν ἰορτῆν Zach. 14, 18.
- ¹³ εἰωπι δε ἡσεπιδεπιδετε ἀμδτ επ : ἀδλογσι :
 εἰ δὲ οὐκ ἰγκρατιύονται, γαμψάτωσαν. 1 Cor. 7, 9.

Tempora formae neganti peculiariora.

13. Praesens indefinitum est ipsum Verbum substantivum primum (§. I. num. 2.) juxta formam suam negantem ἦπε non esse, pro ΔΠ ΠΕ (ibid. num. 7.) quod euphonice pronunciatum ἀπε, subjunctis a fine pronominiibus simplicibus, ex. gr. ἀπι pro ἀπει me non esse i. e. ego non sum vel non fui, ἀπεκ te non esse i. e. tu non es vel non fuisti; fem. ἀπεε, per crasin ἦπε, tu non es, et cetera ut in sequenti paradigmate, in quo juxta analogiam supplenda est forma Baschmurica :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	
1.	(singul.	comm.	ἀπι vel ἀπει ¹	ἀπι ²	non sum vel fui.
	(plur.	comm.	ἀπην, ἀπῆ ³	ἀπεπ ⁴	non sumus, fuimus.
2.	(singul.	mascul.	ἀπεκ ⁵	ἀπεκ ⁶	non es, fuisti.
		fem.	ἀπε	ἀπε ⁷	non es, fuisti.
	(plur.	comm.	ἀπετί ἀπετεπ ⁸	ἀπετεπ ⁸	non estis, fuistis.
3.	(singul.	mascul.	ἀπεσ ⁹	ἀπεσ ¹⁰	non est vel fuit ille
		fem.	ἀπεε	ἀπεε ¹¹	non est vel fuit illa.
	(plur.	comm.	ἀποσ, ἀπετ ¹²	ἀποσ ¹³	non sunt vel fuerunt illi, illae.

¹ ἀπεισοτι ἐρωτῆ :

οὐδὲποτε ἕγνων ὑμᾶς. Matth. 7, 23.

² ἀπιρεμισι πεμ οὔμαδῆτδπ εἰωπιοιτ :

οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος Ps. 25, 4.

- ³ ἐπιπρῆξεν δὲ ἡλᾶατ :
οὐδὲν δεδουλεύκαμεν. Ioh. 8, 33.
- ⁴ ἀπεπερπεκωβω οτσε ἀπεπεβί ἡζονσ :
οὐκ ἐπιλαθόμεθα σου καὶ οὐκ ἠδικήσαμεν. Ps. 43, 18.
- ⁵ ἀπεκρωπ ἐροι ἐκειρε ἀπετηπᾶποτη :
οὐκ ἴλαθίς με ἀγαθὸν ποιῶν. Tob. 12, 13.
- ⁶ ἀπεκῶρε παζαζι οτπογ ἀμωοτ ἐδρμι ἐζωι :
οὐκ ἤφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμοί. Ps. 29, 2.
- ⁷ ἀπείρι ἡοτκοτζι :
οὐδὲ ἰποίησας (Ἱερουσαλήμ) παρὰ μικρὸν, Ezech. 16, 47.
- ⁸ παιοι ἡωεμμο οτορ ἀπετεπωοι ἐρωτεπῖ παιβηω οτορ
ἀπετεπωοστ : παγωωπι οτορ ἀπετεπκεμπδωπι :
παγχη δεπ πιωτεκο οτορ ἀπετεπὶ ψδροι :
Ξίνοις ἡμιν καὶ οὐ συνηγάγετέ με γυμνὸς καὶ οὐ περιβάλετέ με
ἀσθῆνης καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπισκέψασθέ με. Matth. 25, 43.
- ⁹ ἡτογ δε ἀπεσοτωω : ἀλλὰ δεψβωκ δεηποτη ἐπεωτεκω :
ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν ἀλλ' ἀπελθῶν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν. Matth.
18, 30.
- ¹⁰ ἀπεγωωπι πιι ἐτμετατρητ :
οὐκ εἰς ἀνοίαν ἐμοί (ἐστὶν ἡ ἀκουή). Ps. 24, 3.
- ¹¹ ἀπεσοτωω ἡζε ταψτηχη ἐθοροτῆπομτ πας :
ἀπηνήγατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ps. 76, 3.
- ¹² ἀπετῆμετε (πεμδμδτ) ἀπποτε :
οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ. Sap. 2, 22.
- ¹³ ἀτερεελπισ ἐροκ οτορ ἀποτβωπι :
ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν καὶ οὐ κατησχύνθησαν. Ps. 24, 6.

14. Praefixa particula negativa ἢ characteristicae futuri πᾶ, quam pro-
nomina *simplicia* subeunt, habetur futurum *indefinitum* hujusmodi :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul. plur.)	comm. comm.	ἡπᾶ ἡπεπ ³	ἡπᾶ ¹ ἡπεπ ⁴	ἡπᾶ ² ἡπεπ ⁵	non ero. non eri- mus.
2.	(singul.)	mascul. fem.	ἡπεκ ⁶ ἡπε	ἡπεκ ⁷ ἡπε ⁸	ἡπεκ ἡπε	non eris. non eris.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	{ plur.	comm.	ἡπερε- τή <i>vel</i> ἡπετή ⁹	ἡπερε- τεπ <i>vel</i> ἡπε- τεπ ¹⁰	ἡπελε- τεπ <i>vel</i> ἡπετεπ	non eri- tis.
3.	{ singul.	mascul.	ἡπεγ	ἡπεγ ¹¹	ἡπεγ	non erit ille.
	{ plur.	fem.	ἡπεσ ¹²	ἡπεσ ¹³	ἡπεσ	non erit illa.
	{	comm.	ἡπετ ¹⁴	ἡποτ ¹⁵ <i>vel</i> ἡπετ ¹⁶	ἡποτ	non erunt illi, illae.

¹ ἡπαλοχτ εἰέσμοτ ἔροκ :

οὐ παύσομαι εὐλογῶν σι· Isa. 38, 19.

² εμψε οσρην τετήδ (sic ap. Zoeg. p. 154.) σκδπδδλιζε ἀπδ-
σδπ ἡπαοτδδμ δγ ἡψδεπερ :

εἰ βρωμα σκαθαλιζει τον αδελφον μου ου μη φαγω κρεα εις τον αιωνα· 1 Cor. 8, 13.

³ ἡπεποτωμ οτδε ἡπεσω :

λέγοντες μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν Act. 23, 12.

⁴ εοθε ψδἰ ἡπεπερροτ δγψδδπεθορτερ ἡτε πκδξἰ :

διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησομεθα ἐν τῷ ταράσσεισθαι τὴν γῆν Ps. 45, 3.

⁵ ze ἡπετἰ ἡοτγδδπ ἡπετδγτελιον ἡπεχριστος :

ἵνα μὴ ἰχνοπτήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. 1 Cor. 9, 12.

⁶ ἡπεκοτωμτ ἡπεποττε ἡψἰμο :

οὐδὲ προσκυνήσεις θεῶ ἄλλοτρίω. Ps. 80, 10.

⁷ σκδκωτἰ ἡσδ πεψμδ οτορ ἡπεκζεμγ :

ζητήσεις τὸν τόπον αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ εἴρησ· Ps. 36, 10.

⁸ οτορ ἡπεσι (θεδκι) . . . οτορ ἡπεοτγδἰ :

καὶ οὐ μὴ ἐμπλοθῆς (ὡ πόλις) . . . καὶ οὐ μὴ διασωθῆς· Mich. 6, 14.

⁹ δζω γαρ ἰμοσ πητῆ ze : ἡπετῆπδτ ἔροι :

λίγω γὰρ ὑμῖν οὐ μὴ με ἴδητι· Matth. 23, 39.

¹⁰ ἡπετεπφορ ἐμψτ ἡπιδδκι ἡπισδδλ :

οὐ μὴ τιλέσπτε τὰς πόλις τοῦ Ἰσραήλ· Matth. 10, 23.

- 11 οὐδὲ ἐβόλ ἠέλητορ ἠπελοχλεχί :
ἐν ἱξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται. Ps. 33, 21.
- 12 θλίψις ἴπεστορ ἠτεςρε ψωπε . . . οὐδε ορ ἠπεσχωπε :
θλίψις . . . οἶα οὐ γίγονεν ἀπ' ἀρχῆς . . . οὐδ' οὐ μὴ γίνηται
Matth. 24, 21.
- 13 ἠπεσχωπε γε ἠοταπεθεμα :
καὶ οὐκ ἴσται ἀνάθεμα Zach. 14, 11.
- 14 ἠπετρποβε ἠβι οτορ πιμ ετρελιπε ἐροϋ :
οὐ μὴ πλημμιλήσουσι πάντες οἱ ἠπίζοντες ἐπ' αὐτόν. Ps. 33, 23.
οτὴ ροιπε ἠπεταρεδατορ ἠπειμα ἠπετχιπε ἠπιμορ :
εἰσὶ τινες τῶν ᾧδε ἴσθηκῶτων, οἱ οὐ μὴ γιύσσονται θανάτου Luc.
9, 27.
- 15 οτορ πιβεσ ετορ πδκ ἠποτβιψιπι :
πάντες οἱ ὑπομίνοντες σι οὐ μὴ κατασχυνθῶσιν Ps. 24, 3.
- 16 πρωμι ετέκωτ ἠσα φμορ οτορ ππετρεμϋ :
ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατόν καὶ οὐχ εὔρησουσιν αὐτόν.
Apos. 9, 7.

Forma transitiva seu efficiens verbi substantivi auxiliaris.

§. VIII.

1. Verbum, cujus est actionem innuere a subjecto non immediate procedentem, verum mediante instrumento alterius vice, nomine, aut imperio agente, *transitivum* appellatur, veluti si dicas: *gregem per pastores meos duco*, aut: *Rex per milites suos hostes interimit*.

2. Uno tempore gaudet praeterito, nempe *indefinito* (1) *indicativi* modi, coalescente ex ΔΙ *fui*, atque particula τρε T., ορε M., atque τλε B. *faciens esse*; hinc ΔΙτρε *effeci ut esset*, etc.

Persona	Nom.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ΔΙτρε	ΔΙορε	ΔΙτλε	feci esse.
	(plur.	comm.	ΔΙτρε :	ΔΙορε	ΔΙτλε	fecimus esse.

(1) *Futurum quoque indefinitum, etsi rarius, occurrit in forma hac transitiva: ut Deut. 32, 42. εἰορε πδσοτπεϋ οἱ ΔΙ ζεπ πσοϋε: μιδύσω τὰ βίβλι μου ἀφ' αἵματος.*

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(singul.)	mascul.	ἄκτρε	ἄκτορε ¹	ἄκτλε	fecisti esse.
	(fem.)	fem.	ἄρετρε	ἄρετορε	ἄρετλε	fecisti esse.
	(plur.)	comm.	ἄρετι- τρε	ἄρετεπ- ορε	ἄρετεπ- τλε	fecistis esse.
3.	(singul.)	mascul.	ἄφτρε ³	ἄφτορε ⁴	ἄφτλε ⁵	fecit ille esse.
	(fem.)	fem.	ἄστρε	ἄστορε	ἄστλε	fecit illa esse.
	(plur.)	comm.	ἄττρε ⁶	ἄτορε ⁷	ἄττλε	fecerunt illi, illae esse.

¹ πᾶς πνοῦ : ἡσέσθρον ἄπτρωπη κατὰ σᾶρε : ἀδελφοί, ἀφιλείται ἰσμὴν οὐ τῆ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν. Rom. 8, 12.

² ἄκτορε τεψψτχη βωλ ἔβολ ἄφρητῆ ἰοτταζοτλ : ἰξίτηζας ὡς ἀράχην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ Ps. 38, 12.

³ ἄφτρεστωτὶ ἐπεεζροοτ : ἀκουστὴν ἰποίησι τὴν φωνὴν αὐτοῦ Eccli. 46, 17.

⁴ βᾶπλωοσ ἄφτοροτ (pro ἄφτορετ?) πᾶν βπεκωοτ : ὑπίταξι λαοὺς ἡμῶν, Ps. 46, 4.

⁵ ἄφτρε (sic apud Zoeg. pag. 150.) πμᾶτ εληλι ἄμμετ : ὅπου ἰποίησι τὸ ὕδωρ οἶνον. Joh. 4, 46.

⁶ ἄτᾶδσ δε βηπᾶι ἄττρετλοζοτ τηροτ : καὶ ἰποίησαν οὕτω καὶ ἀνέκλινασ ἅπαντας. Luc. 9, 15.

⁷ ἄτορε μωτςκσ ζωπτ ἄεπ τῆρεμβολη : παρώργισαν τὸν μωσῆν ἐν τῆ παρεμβολῇ Ps. 105, 16.

3. Duplex praeterea *supinum* in forma hujusmodi *transitiva* deprehenditur; quorum prius e voce τᾶρε (τᾶ ad, ᾖ *facere*, e existentiae praesentis index est) atque pronominiibus simplicibus componitur, pressequae significat *ad faciendum esse*. Ex. gr. τᾶρετ, vel memphit. τᾶρι *ad efficiendum me*, sive *ad faciendum me esse*; in praesens subjunctivi subinde resolvendum *ut sim*, atque adeo in futuram, prout exemplis nonnullis mox proponendis constabit :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	τάρει	ταρι	ταλει	ad faciendum me...
	(plur.	comm.	τάρήι ¹	ταρεπ	ταλεπ	ad faciendum nos...
2.	(singul.	mascul.	ταρεκ	ταρεκ	ταλεκ	ad faciendum te...
	(	fem.	ταρε	ταρε	ταλε	ad faciendum te...
3.	(plur.	comm.	ταρε-τήι ²	ταρε-τεπ ³	ταλε-τεπ ³	ad faciendum vos...
	(singul.	mascul.	ταρεψ ⁴	ταρεψ	ταλεψ	ad faciendum illum...
3.	(	fem.	ταρεσ	ταρεσ	ταλεσ	ad faciendum illam...
	(plur.	comm.	ταροψ ⁵	ταροψ	ταλοψ	ad faciendum illos, illas...

¹ τάρήριστε ἴτσηε : (ad lit. *erimus ne facientes nos percipientes* etc.)

εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρα ; Luc. 22, 49.

² ερι ψηε ἡσα ταρετήβηε :

ζητιῖτε καὶ εὔρησθε Luc. 11, 9.

³ εμοιπι ταλετεππετ ἐπειλωμι : (i. e. *ut videatis hominem*) :

διῦτε, ἴδτε ἄνθρωπον Joh. 4, 29.

⁴ ψι εουσαβε ταρεψμεριτκ : (i. e. *ad faciendum illum diligentem te*)

ἔλιγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Prov. 9, 8.

⁵ ταροψ† . . . ταροψοψη : (i. e. *ut dent, ut aperiant*).

δοθήσεται . . . ανοιγήσεται Luc. 11, 9.

4. Alterum componitur ope vocis ετρε, (in prima persona sing. ετρεi T. ερηι M. εολι B.) et pronominum simplicium perinde atque superius ; estque fere ejusdem sensus ; resolvitur namque in subjunctivum :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ετρεi	ερηι ¹	εολι	ut sim.
	(plur.	comm.	ετρήι ²	ερηεπ ³	εολεπ	ut simus.
2.	(singul.	mascul.	ετρεκ	ερεκ ⁴	εολεκ	ut sis.

*

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.	fem. comm.	ετρε ετρε- τιή ⁵	εορε εορε- τει ⁶	εολε εολε- τει ⁷	ut sis. ut sitis.
3.	(singul. (plur.	maseul. fem. comm.	ετρεγ ⁸ ετρεс ετροτ ¹¹	εορεγ ⁹ εορεс εοροτ ¹²	εολεγ εολεс εολοτ	ut sit ille. ut sit illa. ut sint il- li, illae.

¹ πβοεις προπαδμοπι άμοι ηπεγοριερ δε ηελι : εφερι-
ψωπι δεπ οτιμ εφοτετοτωτ :

κύριος ποιμανί με και ούδέν με ύπερήσει , εις τόπον χλόης εκεί
με κατισκήωσαν Ps. 22 , 1. 2.

² ψυε δε ερον . . . ετρήγι ηήδωβ ηπετε μη βομ :
οφειλομεν . . . τα άσθενήματα των άδυνάτων βασταζιν Rom.
15 , 1.

³ εορεποτοπογ δεπ οτοτοπογ ητε πεκεποс : εορεψωτοψωτ
άμοп ηημ τεκκληροπομια :

τού ύφρανθήναι εν τή ύφροσύνη του ύθουс σου , του έπαινίσθαι
(ήμαс) μετά τής κληρομίας σου Ps. 105 , 5.

⁴ χωλεμ επζιπορεκπαεμεт :

τάχυον του έξηλεισθαι με Ps. 30 , 3.

⁵ παι πωδζε άπκοεις επταεχοογ ετρετήδδγ :

τούτο τό ρήμα ό ειπυ κύριос , ποιήσατε Lev. 9 , 6.

⁶ ειψηπι άμωτεп εοβε πβοεις εορετεпωψ тепистоли :

ερκίζω ύμαс τον κύριον αναγνωσθήναι την επιστολήν 1 Thess. 5 , 27.

⁷ ειόтеψ тпποт δε εολεтепωπι ηατροотψ :

θίλω δε ύμαс άμερίμους ειναи. 1 Cor. 7 , 32.

⁸ ετρεγзк εβολ ηβι ηποβε :

του συντελίσαι άμαρτιαν Dan. 9 , 24.

⁹ προ δε άπβοεις εεεп ηηетipi άπιπεтρωт εορεγψψт
άποтмети :

πρόσωπον δι κυρίου επι ποιούνταс κακά του έξολοθρευθαι . . . τό
μνημόσωνον αυτών. Ps. 33 , 17.

¹⁰ άπεπεрескии εροι ηζε тггз ητε εαпрезерпои :

χειρ άμαρτολου μη σαλεύσαι με (cod. Vat.), Ps. 35 , 12.

¹¹ εφρωпи εтоотк άпμμψε ετροтпозот гп нескт :

παρήγγιλι τῷ ὄχλῳ ἀναπεσιῖν ἐπὶ τῆς γῆς. Mar. 8, 6.
 " κεοηνηοτ εἶροτῆωτ ἐβὼλ ἡπετεηποβι :
 ἱπιστρίψατι εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἀμαρτίας. Act. 3, 19.

De forma passivo-impersonali Verbi substantivi.

§ IX.

1. Cum aegyptiaca lingua ita sit comparata, ut ex una parte primariae ipsius radices sensu gaudeant plerumque activo, quippe quae qualitatem *agentis*, ut dictum est C.I.§.II. num.1. exprimunt; ex alia vero per alicujus qualitatis affirmationem aut negationem constituatur *verbum*, sequitur nullum dari *verbum passivum* proprie tale, sed *impersonale* tantummodo. Ex. gr. **ΜΟΥΤΕ** *vocans est* (vocat), **ΕΣΠΙΔ.ΜΟΥΤΕ** *mox futurus est vocans* (vocabit), qui possum passive id reddere, cum non sit ex iis radicibus quae per vocalis mutationem sensum induunt passivum (loc. sup. cit.)? Remanet igitur ut *vocantis* attributum a subjecto, quo de agitur, in alios transferatur, ita quidem ut fiant ipsi *vocantes* dicendo *vocant*, aut *vocabunt illum* homines scilicet generatim atque impersonaliter **ΕΤΠΙΔ.ΜΟΥΤΕ**: κληθήσεται, Hebr. 11, 18. Non absimili modo hebraica, quaecum vix et in paucissimis aegyptiaca lingua convenit, hujusmodi utitur impersonali constructione, ex. gr. 1 Reg. 9, 9. **שִׁיחַ הַרְבַּע יִהְיֶה** *dicebatur*; atque huc omnino referendus locus insignis Ier. 23, 6. **יְהוָה יִקְרָא אֶת־יְהוָה** *quem vocabunt Jèhova*, i. e. *vocabitur* impersonaliter,

2. Praeter commemoratas radices quae, vocali commutata, passivae fiunt, aliae sunt quibus sensus inest passivus, et circa istas regularis est forma verbi; ut **ΔΚΟΥΖΕΙ**; ὑγιῆς γίγνομαι, Joh. 5, 14., **ΟΥΖΕΙ** namque est *sanari, salvus esse*, (rad. prim. *salus*). Pariter **ΚΙΜΙ** *agitatio*, et active *movere* et passive *commoveri* ad instar verborum communium usurpatur; ex gr. **ΔΤΚΙΜΙ** ἡτοῦδαφε: *ἐκίνησαν κίφαλὴν*, Ps. 21, 8.; sed **ΔΤΨΟΡΤΕΡ ΟΥΟΖ ΔΤΚΙΜΙ**: *ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν*, Ps. 47, 6.

3. Secluis itaque radicibus sensu *medio*, activo scilicet atque passivo, praeditis, ceterae omnes sensum passivum assumunt opere tertiae personae plur. verbi substantivi auxiliaris uniuscujusque temporis et modi, pro utroque numero in unaquaque dialecto, id quod exemplis praestat confirmare:

- Praesens indefinit. Indicat.* ἦθος δε ἐτίπι ἄμιος : M.
αὐτὴ δὲ ἀγομένη· Gen. 28, 25.
- Praesens anterior* . . . . ἠτελοτπωπι γάρ ἐβολ ἠτμετο-
νηβ ραπς Δπ πε ετρεοτπωπι
ψωπι ἄπκεπομος : B.
μιτατιθιμίνης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἔξ ἀ-
νάγκης καὶ νόμου μετάθεις γίνεται.
Hebr. 7, 12.
- Praeter. indefnit.* . . . . ζε εττάδεου ἰκυαζε ἐβολετῖα
πάτλος : T.
ὅτι . . . κατηγορήθη ὑπὸ Παύλου ὁ λόγος·
Act. 17, 13.
ετρετ ἦσωκ ιςζεν ει ζεν τοῖ : M.
ἐπὶ σὶ ἱπρίφην ἐκ μήτρας· Ps. 21, 11.
οτ πε ἠτάτταμιοϋ : ἠτοϋ οη πετ-
οτπατταμιοϋ : T.
τί τὸ πεποιμῖνον; αὐτὸ τὸ ποιηθσόμι-
νον. Eccle. 1, 9.
- Praet. plusq. perf.* . . . . πετπάπτωτ ἐβολ πεσποϋ ἠτε στε-
φάπος : T.
ἔξιχίτο τὸ αἷμα τοῦ Στιφάνου· Act. 22,
20.
- Futur. indefnit.* . . . . ετῆχατ ἐβολ ἠπιποβι τηροτ ἠπι-
ψηρι ἠπιρωμι : M.
πάντα ἀφιθῆσεται τὰ ἁμαρτήματα τοῖς
ύιοῖς τῶν ἀνθρώπων· Mar. 3, 28.
- Futur. definit.* . . . . σεπαβωλ ἐβολ ἠπςαταπας ρῆ πεϋ-
μῖρε : T.
λυθῆσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐ-
τοῦ. Apoc. 20, 7.
- Fut. def. proximum* . . . . ρῆ ιςδδκ ετπάμιοττε πάκ οττο : T.
ἐν Ἰσαακ κληθῆσεται σοι σπέρμα· Hebr.
11, 18.
πίλδος ετοτπαμιαςϋ φηετ ἀπβοεῖς
θαμιοϋ : M.
λαῶ τῶ τεχθσομῖνω, ὃν ἱποίησι κύριος·
Ps. 21, 32.

- Praesens indefinit. Subjunct.* εδροτωλι επιδσεδης ριπα ητεγ-
 ψτεμπατ επωοτ εφτ : M.
 αρθήτω ό άσιβής, ίνα μή ίδη την δόξαν
 κυρίου. Isa. 26, 10.
- Praesens definit.* . . . . ψα έθρρι επκοκ έβολ επετοειμ
 ησετ ηοτκοτε έμωμ : T.
 έως τής συντελείας καιρού . . . δοθήσι-
 ται (βδύλυγμα τής έρημώσεως), Dan.
 9, 27.
- Praes. defn. alterum* . . ραπς ητοτωωμ επιψηρι ηρω-
 μι : M.
 διεί τον υίον του άνθρώπου . . αποδοί-
 μασθηναι Mar. 8, 31.
- Praesens indefinit. Indica- εποτκειε μεδ ηττωοτ : M.*
tivi formae negantis τόκος ούχ υρίθη αυτοίς. Aroc. 20, 11.
- Praesens indefinit. Hypoth. ετψτεμπατς παμ έβολ ζεπ τφε :*
formae negantis M.
 εάν μή η δειδομίον αυτω έκ του ουραου.
 Joh. 3, 27.

De particulis Verbi substantivi vicem gerentibus.

§ X.

1. Tres potissimum dantur particulae *ens* vel *existentiam* significantes, quarum usus in aegyptiaco sermone ab exemplis potius addicendus est quam a praeeptionibus.

2. Has itaque juxta varias dialectorum formas ita recensimus :

Particula	T.	M.	B.	
I.	ο ¹	οι ²	ω ³ vel ει ⁴	est, sunt, etc.
II.	ορη ⁵	οτοη ⁶	οτδπ ⁷	est, sunt, etc.
III.	ωωπε ⁸ , ωο- οη ⁹	ωωπ, ωω- πι ¹⁰	ωωπι ¹¹ , ωο- οη ¹² , ωδδπ ¹³	est, sunt, etc.

¹ ζεκζς πιμδ λποκ εἶο ἰμοϋ ετετήπλωπε ρωττητή
 ἰμλτ :

ἵνα ὅπου εἶμι ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε· Ioh. 14, 3.

εἰὸ ηῤῆρδλ λπζοεῖς ρἦ οββιο πιμ :

δουλιών (ἐγὼ) τῷ κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης· Act.
 20, 19.

λππδτ ἐροκ τπδτ εκὸ ηῤῆμο :

πότε σε εἶδομεν ζῖνον; Matth. 25, 38.

πε εἶο ρεζζιοτε :

κλίπτης ἦν· Ioh. 12, 6.

πετό ποτρητ ποτωτ :

ἦν ἡ καρδία . . . μία, Act. 4, 32.

² λρωπι εἶο ηῤῆμο ἠπδσνηοτ :

ἀππλοτριωμένος ἐγῆθην τοῖς ἀδελφοῖς μου· Ps. 68, 9.

τεπό ηῤῆπρ ἠρεφερρβλ ελετεπερδωι :

συνεργοὶ ἴσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· 1 Cor. 4, 24.

λππδτ ἐροκ ηοπδτ εκὸ ηῤῆμο :

πότε σε εἶδομεν ζῖνον; Matth. 25, 38.

φνετό ηδτωτμ :

ὁ ἀπειθῶν· Ezech. 3, 27.

επαρε ἴροτἱ ετεμμδτ οἱ ἠδτῆρικἱ :

εἰ γὰρ ἡ πρῶτη ἐκείνη ἦν ἄμιπτος, Hebr. 8, 7.

επαρεμἱ ἠκε πβοεῖς εἶο ποτρο πδ επερ :

καθεῖται κύριος βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα. Ps. 28, 10.

ἐπζηποτωπι εἶο ἠκοτζι δεπ τοτνηπ εἶο ἠκοτζι :

ἐν τοῦ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῷ βραχεῖς, ὀλιγοστούς. Ps. 104, 2.

τεμμετοτρο σὸι ἠππδ εοτοπ πιβεν :

ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων διαπόζει· Ps. 102, 19.

εβοςἱ ἠκε πβοεῖς οτορ εἶο ἠροτ :

κύριος ὑψίστος, φοβερός· Ps. 46, 3.

πιδὸι ἠδλοτ πε κετδρ διερδελλο :

νιώτερος ἐγινόμην καὶ γὰρ ἐγῆρασα, Ps. 36, 25.

εἶδωπι εἶοι ἠδτδβπι πεμδε :

ἴσομαι ἄμμος μετ' αὐτοῦ· Ps. 17, 24.

³ τνετῶ ἠπδρδβολη ἠπιστδειω ἴποτ :

ἥτις παραβολὴ εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐπιστηκῶτα· Hebr. 9, 9.

- 4 ἦοε βῆ ἐξέλι ἄμμος τῆλι ἄμμος εἰ περματ ἀπφῆτ :
 χάριτι δι' Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι· 1 Cor. 15, 10.
 εἰτταρμεκ εκάι ηἰεῖρελ :
 δοῦλος ἐκλήθης ; 1 Cor. 7, 21.
 εἰτω σεπεβεντεν επάι ἄμετρα ἦποτα εἰ πποτῆ :
 εὐρισκόμιθα δι' καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· 1 Cor. 15, 15.
- 5 οτῆ οτπονηριά ἄμμος κε οτσωωγ :
 ἴσσι πονηρία καὶ αὕτη βδύλυγμα· Eccl. 19, 23.
 γαρ οτῆ τῶτ παψωπε ἐρεῖλι ἐξῆ πενι.οτῆ :
 ἴσονται γάρ . . . πίντε ἐν οἴκῳ ἐνὶ· Luc. 12, 52.
 οτῆ βομ ἄπποτε ἐτοπες ερεψηρε ἡεβρεελα ἐβολεῖ
 πεῖωπε :
 δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγαῖραι τίκνα τῷ Ἀβραάμ.
 Matth. 3, 9.
 οτῆ εροπε ἡπεταερεετοτ ἡπειμα :
 εἰσὶ τινες τῶν ἁδὲ ἰσσηκόντων Luc. 9, 27.
- 6 ισε οτοπ οτμετβῆποε εεπ παειε :
 εἰ ἴστιν ἀδικία ἐν χερσὶ μου· Ps. 7, 4.
 οτοπ οταμῆ ἄμμοη εεπ πηι ἡπαῖωτ :
 ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· Joh. 14, 2.
- 7 εψε οτῆπ οτεεὶ εε ζωἄμμος εε ψηπι ἐεπ τεψμηῆλι :
 εἰ δὲ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθέον αὐτοῦ νομίζε· 1 Cor. 7, 36.
 εψε οτῆπ οτεεὶ εε μηι ἄπποτῆ πει εψοτωπε ἐβολεῖ-
 τῆετῆ :
 εἰ δὲ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, οὗτος ἔγνωται ὡς αὐτοῦ· 1 Cor. 8, 3.
 οτῆπ εἰπι ἡψαεταετῆ ερατ (pro ἐλάτ) εε ποτῆ -- οτῆπ
 οτῆετῆ ἡποτῆ εἰ οτῆετῆ ἡβοεε :
 εἰσὶ λιγόμενοι Θεοὶ . . . εἰσὶ Θεοὶ πολλοὶ καὶ κύριοι πολλοί.
 1 Cor. 8, 5.
- 8 ἄπεε εεβεεεε ψωπε εεποκ τῆσοοπ :
 πρὶν Ἀβραάμ γενεσθαι ἐγὼ εἰμι. Joh. 8, 58.
 οτ πε ἡεεψωπε : ἡτοε οπ πετῆεψωπε :
 τί τὸ γεγόνος ; αὐτὸ τὸ γενησόμενον. Eccl. 1, 9.
 σεεεψωπε εετρεε εἰτω εεεεεεεε :
 στυνάσουσιν (C. Alex.) στυνάξουσιν (C. Vat.), Ezech. 28, 19.
- 9 ποεεε εεψοοπ ἐβολεῖ ἡποεεεε :

ἡ σωτηρία ἐκ τῶν ἰουδαίων ἐστίν. Ioh. 4, 22. Cf. sup. Ioh. 8, 58.

- ¹⁰ ΔΙΨΩΠΙ ΕΙΨΗΨ ἔβολ οττωοτ ἡπαζαζι τηροτ ;
 παρά πάντας τοὺς ἰχθῦρους μου ἐγενήθη ὄμιδος Ps. 30, 12.
 ΔΚΥΔΑΠΟΤΩΨΤ ΔΠΔΔΙΘΟ ἔβολ εφῶψωπι πακ τηρη ;
 εἰάν προσκυνήσης ἐνώπιόν μου ἴσται σου πᾶσα. Luc. 4, 7.
 εσῶψωπι εσαλοπιειν ;
 σειςθήσεται (ἡ 'Ραββὰ) Amos 1, 14.

- ¹¹ ΤΕΨΧΔΡΙΣ ἡτὰς πε ψαρι ΔΠΕΨΩΨΠΙ ΕΨΩΨΕΙΤ ;
 ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ οὐ κινή ἐγενήθη 1 Cor. 15, 10.
 εἶδτεψ τηροτ δε ετρετετίψωπι ἡδτραδωψ ;
 Θίλω δὲ ὑμᾶς ἀμερμους εἶναι. 1 Cor. 7, 32.

- ¹² ΤΕΤΕΨΩΟΠ Ζἦ ΠΕΤΕΠΟΨΙ ;
 ἐστὶ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν 1 Cor. 15, 17.
 εψωοοπ ἡοτηηβ ψα επερ .
 μέγιστος ἱερὺς εἰς τὸ διηνεκές. Hebr. 7, 3.

- ¹³ ΕΠ ΟΤΨΩΚ ΔΕ ΨΔΔΠ ἡτμετοτηηβ ἡλετεῖ ;
 εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς λευιτικῆς ἱερωσύνης ἦν Hebr. 7, 11.

3. Tertiam hanc particulam prior nonnunquam comitatur, ita quidem ut ambae veluti pleonastice compleant eandem sententiam ex. gr. ΔΙΨΩΠΙ ΕΙΟΙ ΔΨΕΜΜΟ (ad lit. accidit mihi esse ens extraneum) ἀπηλοτριωμένος ἐγενήθη, Ps. 68. 9.

De Imperativo, Infinitivo, et Gerundio.

§. XI.

4. *Modus imperativus* per ipsam radicem exprimitur (supra §. III. num. 2.) in utroque numero ; quam non raro si est *verbum*, semper vero si est nomen, antecedit una ex his vocibus ; ΔΔ. T. M. ΔΟΙ M. *dans*, ΔΡΙ T. M. ΔΡΙΟΤΙ M. *faciens*, Δ idem (ex ΔΔ per crasin deducta) ΔΔΩΙ-ΠΙ M., ΔΔΟΙΠΙ B., atque ΔΠΡ T. ΔΠΕΡ M. ΔΠΕΛ B. (supra §. VIII. num. 13.) Postrema hac utuntur aegyptii quum *verbi* sensus prohibitionem importat. Ex. gr.

ΠΔ) ΔΔ ΠΔΠ ΔΠΕΙΟΕΙΚ ἡοτοεψ πιμ T. ;
 πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον. Ioh. 6, 34.

- ΠΚΟΕΙΣ ΜΑΤΣΑΒΟΙ ΚΑΤΑ ΠΕΚΟΥΔΑΙ Τ. :
 κύριε κατά τὸ λόγιόν σου στείσιόν με. Ps. 118, 469.
 ΜΑΒΡΟΝΚ: ἔπαδ' ἔρωσ' ἢ τε πατ' ὠβρ Μ. :
 πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεικταίας μου. Ps. 5, 3.
 ΕΠΕ ΟΥΕ . . . ἔσωσται ἡμῶντεπ . . . ΜΑΒΡΔΗ Μ. :
 ἰὶ δικαίον ἴστιν . . . ὑμῶν ἀκούειν . . . κρίνατε. Act. 4, 49.
 ΜΑΩΟΥ ἘΠΕΚΟΥΗΡ Μ. :
 δοξασόν σου τὸν υἱόν. Ioh. 17, 4.
- ΠΟΙ) ΜΟΙ ΠΗΙ: ἘΠΘΕΛΗΛ ἢ τε ΠΕΚΟΥΔΑΙ :
 ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίαν σου τοῦ σωτηρίου σου. Ps. 50, 14.
 ΜΟΙ ΠΩΟΥ ΚΑΤΑ ΠΟΥΒΗΝΟΤΙ :
 δὸς αὐτοῖς κατά τὰ ἔργα αὐτῶν. Ps. 27, 4.
- ΔΡΙ) ΔΡΙΒΡΔΑΛ ἘΠΚΟΕΙΣ Βῆ ΟΥΟΥΠΟΥ Τ. :
 δουλεύσατε τῷ κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ. Ps. 99, 2.
 ΔΡΙΜΕΟΔΠΟΥ ΟΥΠ ΟΥΟΥ ΚΕΘΗΠΟΥ Μ. :
 μετανοήσατε οὖν καὶ ἰασίστε. Act. 3, 19.
 ΤΩΠΚ ΠΒΟΕΙΣ ΔΡΙΠΟΥΠ ἔρωσ' Μ. :
 ἀνάστηθι κύριε, πρόσθασον αὐτούς. Ps. 46, 13.
- ΔΡΙΟΥ) ΔΡΙΟΥ(1) ΠΩΟΥ ἘΦΡΗΤ ἘΜΕΔΑΙΕΠ :
 ποίησον αὐτοῖς ὡς τῇ Μαδιάμ. Ps. 82, 10.
- Δ) ΠΚΟΕΙΣ ΔΟΥΠ ΠΔΠ Τ. :
 κύριε ἀνοίξον ἡμῖν. Luc. 13, 25.
 ΔΚΟΣ ἢ τε ΨΓΕΥΧΗ ΖΕ ΔΠΟΚ ΠΕ ΠΕΚΟΥΔΑΙ Μ. :
 ἔπον τῇ ψυχῇ μου, σωτηρία σου εἰμι ἐγώ. Ps. 34, 3.
- ΔΠΩΠΠ) ΔΠΩΠΠ ἢ τε ΡΕΤΕΠΠΔΤ ἘΠΒΗΝΟΤΙ ἢ τε ΠΒΟΕΙΣ Μ. :
 δεῦτε καὶ ἴδατε τὰ ἔργα τοῦ κυρίου. Ps. 45, 9.
 ΔΠΠΠ ΤΔΛΕΤΕΠΠΕΤ ἘΠΕΙΛΩΠΠ Β. :
 δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον. Ioh. 4, 29.
- ΠΠΡ) ἘΠΡΤΔΛΕ ΒΙΖ ΒΠΠΕ ΜῆΔΔΤ :
 χεῖρας ταχίως μηδὲν ἐπιτίθει. 1 Tim. 5, 22.
- ΕΤΕΤῆΙ ΕΤΕΤῆΠΔΠΠΠ ἘΠΡΩΠΠΕ ἢ τε ἢ ΠΠΠ-
 ΒΠΠΚΡΠΠΠΣ :

(1) Omnino hoc οὐτὶ complementum syllabicum esse videtur, quod
 aliis etiam radicibus memphitice accedit, ut Δλ sive Ελ tollere, ΔλΙΟ-
 τὶ tolle, tollite; sic et ΠλΠλ ejulare, ΠλΠλΟΥτὶ ejulate, passim in
 textt. memphitic.

ὅταν προσεύχη, οὐκ ἴση προσεύχασθε, οὐκ ἴσασθε (C. Vat., al.) ὡσπερ οἱ ὑποκριταί. Matth. 6, 5.

ἀπερξε μεθνογζ πετεπ ερηοτ :

μὴ ψεύδισθε εἰς ἀλλήλους· Col. 3, 9.

κβηλ ἐβολ ἡσρειαι : ἀπελκ'ωτ ἡσδ ρρειαι :

λίλσαι ἀπὸ γυναικός; μὴ ζήτι γυναῖκα· 1 Cor. 7, 27.

2. *Infinitivus* pariter est ipsa radix, cui frequenter affigitur una ex his præpositionibus in quavis dialecto : ἐ, ἦ, vel ἀ si aliud αε aut π sequatur, atque ετὰ T. B. in forma negante. Ex. gr.

Θ) ἦτατῆει ἐβολ ἐδοπτ ἡσε ἡορσοοπε T. :

ὡς ἐπὶ ληστὴν ἐξήλθει . . . συλλαβεῖν με. Mar. 14, 48.

ἀπεγοτωμ ἐκατ ἐιρι ἀπιατσοοπ M. :

οὐκ ἠβουλήθη συνίναί τοῦ ἀγαθῦναι. Ps. 35, 4.

φσεβτωτ ἦσε πεφρητ ἐρρηελις ἐπδοεις M. :

ἰτοίμη ἡ καρδία αὐτοῦ ἐλαίζειν ἐπὶ κύριον· Ps. 111, 7.

πδποτς ταρ ἐπι εροτα ισε ἐλωκρ B. :

κρίσσοι γὰρ ἴσθι γαμήσαι ἢ πυροῦσθαι. 1 Cor. 7, 9.

Η) τετήσοοτη ἦτ ρεπτ T. :

οἶδατι ἀγαθὰ δόματα διδόναι. Luc. 11, 13.

πως ἐπδψζεμμοι ἀπερητ M. :

πῶς δύναται αγαπᾶν; 1 Ioh. 4, 20.

ΕΤΥ) επωρκ ετᾶτεπ ἀπιδετ T. :

ἀναδίματι ἀνιδιματίσαμεν ἑαυτοὺς μηδινὸς γιύσασθαι,

Act. 23, 14.

αδρεποτβαδ ῥκακε ετᾶπετ ἐβολ T. :

σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν,

Ps. 68, 24.

3. Tam *Gerundium* quam *Participiale* quibusdam particulis exprimuntur, quarum usitatio est in dialecto thebana ρεᾶ, ex. gr. ρεᾶ πτραδωμ : ἐν τῷ κειραγίναί με, Ps. 4, 4. ζηπ vel πζηπ in memphitica, ex. gr. ἐπζηπτοτσωπι ετὸι ἡκοτzi φεν τοτνηπι : ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῶ βραχίτις, Ps. 104, 2. In baschmurica vero dialecto obtinet ἡτελε, ex. gr. ἡτελεφζδδς ζε οτβερι : ἐν τῷ λίγην καινήν, Hebr. 8, 13.

Annotatio.

„ Huc referas licet nomina actionis (sup. pag. 13.) ; etenim quotiescum-
 „ que nomen affectum deprehenderit particula $\beta\iota\tau\iota$ T., $\zeta\iota\tau\iota$ M. in con-
 „ structione, sensum per *gerundivum*, aut *infinitivum* jure optimo resolves;
 „ est namque hisce particulis solemne *actionis praesentiam* denotare. De lit-
 „ tera porro e nota *participii sive praesentis, sive praeter. aut futuri* (ef.
 „ Peyron Lex. pag. 29.), quum de formatione *subjunctivi* modi jam egeri-
 „ mus, circa eandem nihil attinet hic praecipere „.

APPENDIX

De Suffixis.

1. **P**ronomina simplicia nominibus, et verbis a fine accedentia *suffi-*
xa dicuntur (1); quae quidem respectu nominum vicem suppleant articu-
 li possessivi, ex. gr. $\rho\omicron\iota$ T., $\rho\omega\iota$ M., $\lambda\omega\iota$ B. *os meum*; in verbis autem
 quartum exprimunt casum, ex. gr. $\alpha\epsilon\pi\rho\iota\tau\epsilon\gamma$ *amans illum*. Nunc
 quae ad usum *suffixorum* pertinent paucis complectemur.

2. Nomina in τ desinentia suffixum primae pers. sing. I non suscipiunt
 (nisi accidat metathesis, qua de infra), sed aliud τ , ut $\tau\omicron\tau\tau$ *manus*
mea, $\rho\acute{\alpha}\tau\tau$ *pes meus*.

3. Si radix Verbi consona terminetur adsciscit pariter τ pro suffixo pri-
 mae personae, ex. gr. $\acute{\alpha}\tau\epsilon\pi\tau$ $\acute{\epsilon}\pi\omega\iota$ $\acute{\epsilon}\zeta\epsilon\eta$ $\pi\epsilon\kappa\tau\omega\tau$ $\epsilon\theta\omicron\upsilon\tau\acute{\alpha}\delta$: $\eta\gamma\alpha-$
 $\gamma\acute{\omicron}\nu$ $\mu\epsilon$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\epsilon\theta\rho\varsigma$ $\acute{\alpha}\gamma\iota\acute{\omicron}\nu$ $\sigma\omicron\upsilon$. Ps. 42, 3.

4. *Suffixum* secundae pers. sing. fem. est ϵ praeunte τ in dialecto the-
 bana, et baschumrica; verum in memphitica est unicum τ , ex. gr. $\acute{\alpha}\iota\tau\acute{\alpha}\delta\acute{\alpha}\tau\epsilon$
 $\epsilon\tau\pi\omicron\beta\eta\epsilon$ $\eta\lambda\theta\epsilon\theta\omicron\varsigma$ ι $\delta\iota\delta\omega\acute{\kappa}\acute{\alpha}$ $\sigma\iota$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\upsilon\eta\delta\omicron\varsigma$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\acute{\iota}\theta\upsilon\sigma\iota$, Ezech.
 22, 4. $\acute{\alpha}\tau\varsigma\acute{\alpha}\zeta\iota$ $\epsilon\theta\beta\eta\tau$ $\eta\lambda\alpha\eta\lambda\theta\eta\sigma\iota$ $\epsilon\tau\tau\acute{\alpha}\iota\eta\omicron\tau$ τ $\beta\acute{\alpha}\delta\kappa\iota$ $\eta\tau\epsilon$ $\phi\tau$:
 $\delta\iota\delta\omicron\zeta\alpha\sigma\mu\acute{\iota}\nu\alpha$ $\epsilon\lambda\alpha\lambda\acute{\eta}\theta\eta$ $\pi\epsilon\rho\iota$ $\sigma\omicron\upsilon$ η $\pi\acute{\omicron}\lambda\iota\varsigma$ $\tau\omicron\upsilon$ $\delta\iota\omicron\upsilon$. Ps. 86, 3.

5. Aliquando τ epentheticum locum habet inter nomen vel radicem,
 et suffixum *euphoniae* causa, ex. gr. $\eta\tau\acute{\alpha}\psi\epsilon\eta\tau\eta$ $\acute{\epsilon}\beta\omicron\lambda\epsilon\eta$ $\kappa\eta\mu\epsilon$: $\acute{\iota}\zeta\eta-$
 $\gamma\alpha\gamma\iota\nu$ $\eta\mu\acute{\alpha}\varsigma$ $\epsilon\kappa$ $\gamma\eta\varsigma$ $\alpha\acute{\iota}\gamma\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\upsilon$, Act. 7, 40. pro $\eta\tau\acute{\alpha}\psi\epsilon\eta\tau\eta$.

6. Dantur quaedam radices dissyllabae formae $\sigma\omega\rho\epsilon\alpha$ (cap. I. §. II.

(1) Recole superius tradita de *pronomínibus simplicibus* Cap. III. §. I. num. 5. et 8. Item §. II. num. 4.

num. 6. et 7.) in quibus propter suffixum vocalis postrema cum sequente consona transponuntur, correpta insuper priori vocali, ex. gr. ΠΕΤ-ΠΛΟΤΕΥ ΤΕΨΥΤΥΧΗ ἔΤΑΠΡΟΣ ΕΠΙΔΟΡΜΕΣ: ὅς γὰρ ἂν θείῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σώσαι, ἀπολείσει αὐτήν. Luc. 9, 24. ἰΠΕΤΕΠΟΡΒΕΚ ΔΠΟΠ (ab ωρεβ): ἡμῖς σε οὐκ ἰβδελυξάμεθα Gen. 26, 29. Constans est hujusmodi litterarum metathesis in ΕΠΤ cor, fit namque ΕΤΠΙ Τ., ΕΘΠΙ M. cor meum: ΕΤΗΚ, ΕΘΗΚ cor tuum: ΕΤΠΠ, ΕΘΠΠ cor nostrum etc. Sicubi porro, facta metathesi, occurrat Τ immediate praecedere β, illud in θ commutandum est emphitice: sic pro ΘΩΤΕβ occidens est ΘΟΘΕ, ex. gr. ΤΕΠΠΔΘΘΕΚ: ἀποκτινοῦμέν σε, Dan. 14, 29.

Quae adhuc praecipienda superessent, ea diligentī textuum lectione, usu atque Lexicis, praestantissimo Peyroniano praesertim, facilius addiscentur.

DE FRAGMENTO THEBANO HIC EDITO

MONITIO.

*C*ontigit, ante annum et amplius, ut *Libellum papyraceum copticæ scriptum ad me deferret honestus vir Silvester Guidius Romanus*, qui illum ab *Aegypto*, sexies jam a se peragrata, et quo septimanum parat profectorem, attulerat. Huic quum inspexissem comperi reliquias in eo contineri satis amplioris sylloges sententiarum seu ἀποφθίγματων thebana dialecto tetrastichis exaratae. Folia, ultra prius pene deperditum, numeravi undecim quae, prout utrinque scripta sunt, plagulas comprehendunt viginti duas longitudinis unciarum IX. et VII. latitudinis, characteribus accedentibus ad optimam formam, quorum typum exhibet tabula infra posita. Male illum quidem actas multavit; etenim praeterquam mutilus est a principio et a fine, in medio quoque hiatus est non minimus, ita quidem ut sententiarum series a numerali nota XXI. ad LXXII. folia occupet sex; alia vero quinque folia sententias contineant a CLIII. ad CCXX. Titulus proinde in eo desideratur quemadmodum et subscriptio. Folia ipsa praeterea valde sunt detrita ut nulla fere offendatur plagula quas alterutro margine squalore non fuerit exesa. Nihilominus tanta est librorum hujusmodi papyro scriptorum iuopia ut hic noster pene singularis sit habendus. De quo iudicat *Vir omnigena eruditione Clarissimus, copticarumque litterarum peritus quam qui maxime Aemilianus Sarti* (cui etiam hoc nomine multum debeo quod mihi in eodem dijudicando praeluxerit) non post VII. vel VIII. seculum fuisse exaratum, tum quia litterarum lineamenta aetatem illam redoleant, tum quia maxime Papyri usus non antea in desuetudinem abierit quam subjugata sub *Omaro Chalifa* fuerit *Aegyptus* medio circiter seculo VII. Quum autem ejusdem apographon a me delineatum oculis subjecissem *Eminentissimi Viri Aloisii Lambroschini Card. Bibliothec. S. R. E.* qui eo tempore *Camerarii* quoque *Dignitate* fungeretur, is fragmentum plurimi faciendum probe intellexit; statimque coemi illud et in *Vaticana Bibliotheca* asservari mandavit. Neque interim mihi, qui de excerptis ex illo edendis in fine hujus grammaticae supplicaveram, abnuvit, immo vero, pro sua in litteris omne genus juvantis propensione atque studio, id gratum sibi fore significavit. Itaque tetrasticha ex eo nonnulla selegimus quae quae fa-

cili conjectura suppleri, aut restitui certe poterant, cujusmodi sunt praesertim illa quae sensu magis cohaerere videntur. Terna namque ibi plerumque, bina interdum et quaternaria tetrasticha connectuntur, id quod laudatus deprehendit Sartijs, ut unam orationis praeserant seriem; et ea distributio in adjecta latina versione servata est a nobis; qui tenue istud thebanae dialectus specimen in eorum gratiam, qui aegyptiacam linguam addiscere cupiunt, exhibuimus tanquam voluntatis nostrae erga orientales litteras argumentum.

Α ΠΑΙΝΑΨΗΤΕ Δ Ν Ι Ε
 ΝΟΥ· ΑΛΛΑ Μ ΜΟΥΝ Π
 ΚΕΚΟΝΙΥΝΑΨΗΤΕ
 Λ Δ ΟΥΝΟΥΝΟΒΝ Δ Ε Ι Κ Ι Ν
 ΔΥΝΟΣ Ζ Μ Π Ε Ι Ζ Ω Β Ν Ι Δ Δ

ΚΔ. ἀπρκοτκ εερνοβε
 ze ηπε πεθοοτ επαι
 ψωπε ἀμοκ . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .

XXI. (!) Cave pecces iterum ,
 . ne pejus hoc tibi eveniat .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .

ΚΔ. πεπταεξίτοοτκ
 εαδωφ εριφ ητ βεπν
 ζοκφ εβολ.

XXIV. Quidquid faciendum ar-
 ripueris , age illud , ut illi-
 co perficias.

ΚΕ . . . . .
 πιστετε επνοττε ze
 μετπλποτφ ετκπροο-
 ρει εροφ απ παταροκ.

XXV. . . . .
 fide Deo , quoniam faustus
 exitus , quem non praevides ,
 superveniet tibi.

ΚΕ΄ . ολκ εβολ απειρωβ
 κπλάατε ἀμοφ απ.

XXVI. Abstine a re quam non
 es consequuturus.

Δ . παι παψωπε απ τε-
 νοτ . ελλα ἀμοτν η-
 κεκοτι επψωπε

XXX. XXXI. Hoc equidem non
 erit in praesens : sed expe-
 cta adhuc paullulum , et erit ;
 longum (namque) tempus
 discrimen adducit in quoli-
 bet negotio.

ΔΔ. οτνοτ νοβ παετ κιν-
 ετνος εα πειρωβ κπλά.

(!) Joh. 5 , 24. et hic fortasse unicus est locus conceptis verbis e Divinis LL. allegatus.

ΑΒ. οἴποιός ποβ ἡκόπος
 παύωπε πακ
 αὐω κηάκι ἡοῦάτοπ
 ἡρητη ἡν παρρησιάζειπ
 ἄμοκ εἰ ἡρηπ ἄπζοεις

ΑΓ. μοουε εἰ ἡρηπ ἄπζοεις
 . . . . .
 ἡν ωε πακ ἡοῦρη
 παποε

ΑΔ. ἄπεθοοτ παύωπα
 πακ εἰ παρρωβ παί
 κοῦρητ τάρ.

ΑΕ. παρρατεῖ ἄπερρωβ
 . . . ῥπουρε τάρ ἀπ

ΑΖ. κἀπ σῆβοῦτε πακ
 παρρατεῖ ἄμοοτ πετ-
 ωοηπε ωοτεῖτ αὐω
 εροοτ οἰατε.

ΑΖ. εἰκοτκ ερ περρωβ
 κἀπερ ἄπατεῖ ῥ πατ

ΑΗ. ἄπερκοτκ ερπερρωβ
 τε ἡυσοῦτωπ ἀπ ωε-
 περ ἄπατεῖ ῥ πατ.

ΑΘ. ἡποῦτε παῦοοτ
 περρατεῖος ἡυ ἡμοεῖτ.

Π. ἄπερποῦαζε εροε
 πακῖρος ἀπ πε-

XXXII. XXXIII. XXXIV. Lon-
 gum tempus tribulationis e-
 veniet tibi, sed tu requiem
 invenies in ea, si confisus
 fueris in pace Domini: am-
 bula in pace Domini . . .
 . . . . . ut
 viam insistas bonam; nequa-
 quam malum eveniet tibi;
 nam per hanc rem salvus eris.

XXXV. XXXVI. Abjice nego-
 tium . . . . . neque
 enim conducit; etsi id tibi
 (alii) suadeant, rejice illos,
 vanum immo pessimum est
 ipsorum consilium.

XXXVII. XXXVIII. Confer te
 (libenter) ad opus quamvis
 nondum innotescat; verum
 quum facta rectum non sit,
 ne revertaris ad opus veluti si
 nondum illud noveris.

XXXIX. Deus mittet Angelum
 suum qui dirigat in via.

XL. Ne festines quando tempus
 nondum venit.

ΠΔ. ΠΕΠΤΑΚΤΕΡΟΥ ΜΕ-
ΤΕ ἄΜΟΥ.

ΠΡ. ^ἄΜΕΤΩΥ ΤΑΧΙ ΧΕ
ΚΑΙΡΟΣ ΟΥΩ ΕΥΟΤΕΙΜΕ.

ΠΛ. ΚΑΘΟΥΕ ΗΓΡΟΣΟΝ ΗΠΕΤ
ΠΑΤΕΡΟΚ

ΠΕ. ΔΕΘΚ ΕΒΟΛ ΗΤΕΙΜΡΕ
ΖΕ ΗΚΡΟΥ ΗΤΟΥΖΑΙ

ΠΕ. ΕΚΥΔΗ Π ΠΑΙ ΟΥΗ ΖΕΠ-
ΠΕΘΟΥ ΠΥΤΕΡΟΚ ΗΥ
ΟΟΥΗ ΜΜΟΥΤ ΔΠ

ΠΖ. ΠΠΟΥΤΕ ΗΠΕΠΕΙΟΥΤΕ
ΔΒΡΑΖΔΜ ΜΗ ΙΣΔΔΚ
ΜΗ ΙΑΚΩΒ ΠΑΖΙΜΟ-
ΕΙΤ ΠΔΚ.

Π. ΠΠΙΡΔΣΜΟΣ ΗΤΑΤΑ-
ΡΟΚ ΠΖΟΕΙΣ ΠΔΒΟΛ Ε-
ΒΟΛ ΜΟΠΟΠ ΠΙΣΤΕΤΕ
ΔΥΩ ΚΠΔΟΥΖΑΙ

ΠΔ. ΠΠΟΥΤΕ ΠΕΤΜΟΥΥΤ
ΔΥΩ ΨΠΔΤΟΥΤΕΡΟΥΠ.

ΠΡ. ΠΠΙΣΤΙΣ ΕΤΡΑΜ ΠΕΚΡΗΥΤ
ΗΥΚΑΔΣ ΕΒΟΛ ΟΥΗΤΑΚ

XLI. Quod arripuisti id tene.

XLIII. Celeriter dispone, quia
opportunitas jam praeterit.

XLIV.XLV.XLVI.XLVII. Am-
bulas ubi est qui te appre-
hendet: accinge te (igitur)
haec zona adversus insidias,
ut salvus fias; si id facis,
μὴ supervenientia tibi non
experiris; (etenim) Deus
patrum nostrorum Abraham,
et Isaac, et Iacob deducet
te.

L. LI. Tentationem quae ap-
prehendit te Dominus disper-
get: tantum confide et sal-
vus eris; Deus (enim) in-
spector est atque praeliabi-
tur . . . .

LIII. Fidem, quae in corde tuo
est, ne projicias, in ea (enim)

ἄλλοι ἰουδαῖοι .

ΠΔ . ἀπρῆροτε θητη ἀπει-
ρωθ εἰς πευκαίρος
πλει θη ουσοοτή

ΠΕ . ἀπροταρκ ἡσα ἡετ
στυβοτλετε πακ . ου-
ζε ἀπρ πιστετε πατ

ΠΕ . μαρτηκ ἐπποτε
ἄμῃ πεθοοτ πασω-
πε ἄμοκ .

Ξ . ἀπρῆιτοοτκ ἐπει-
ρωθ θε επασωπε ου-
τροπ ατω ἡετιφορα

ΞΔ . ερι πατ θη οτραυι
ἡπατήποοτ ἄπαατ-
τελοσ ἡεχιμοειτκ
ατω ἡεσοοτή πεκ-
θην ἀπεκῆιτο ἐβολ

ΞΒ . ἡσοειτ ἐπαπουγ
εἰςπακ ἀποτε . ατω
εκεοτπογ εματε θῆ
πειρωθ πατ .

ΞΓ . ἀπατε πε οτοεκυ εἰ
ἡνεκυιπε ἡσα πει-
ρωθ πατ . εκυαπρ
πατ θε κπαρεσ ἀπειθ
τογ ῥ βολ ετραυ αερε
εερατ εερειτ .

tibi est auxiliator.

LIV. LV. LVI. Ne timeas inci-
pere negotium cum ejus op-
portunitas est, quia cum di-
rectione erit : Ne squaris
eos qui consilium tibi dant ;
neque (nimium) confidas in
illis : (sed) spera in Deo,
malum non eveniet tibi.

LX. LXI. LXII. Operi quo
scandalum et calamitas ine-
rit ne manum admoveas :
istud (potius) hilariter age ;
ego mittam Angelum meum
ut te ducat atque semitas
tuas dirigat ante conspectum
tuum. (Tunc) famam tene-
bis bonam vel a longe ; lac-
tusque valde eris in hoc o-
pere.

LXIII. Tempus nondum adve-
nit : ne sollicitus sis circa
negotium ; si autem id fa-
cis, ad instar illius ages,
qui ut effugeret laqueum in
foveam decidit.

ΞΔ. ἔτι κεκοῦι πε ἡγ-
 νάδε ἀπετκωίπε
 ἡσα ζωγ.

ΞΘ. ყნაჲ . . . . .
 πεκοῦωψ ἡγτηγ ρῆ
 οὔβειν ἡγῆσοῦ ἡ-
 λποῦτε ἐξά περῶδ

ΞΕ. ვუომიპე . . . . .
 προς τεῦποῦ μίη-
 σωσ ποῦξαι πᾶψω-
 πε πᾶκ ρῆ οὔοῦποῦ

ΞΖ. ვუომიპე ἐπῶ-
 εις ἡγῆτοῦξοκ.

ΞΘ. πεψάδε ἡῖμᾶκ σῆ
 μοοψε ῖ κροῦ ἐροκ
 ἡπρῆ. ἀλλὰ κᾶρτηκ
 ἡπποῦτε ζε ἡποῦ πε
 ρῆ τεψρῆν σοῦτῶπ.

Ο. τεῦποῦ μοκρς ρῆ πε-
 ρῶδ πᾶι

ΟΔ. ἡπποῦδ ρῆμκ ἐπερῶδ

ΟΒ. ἡπρσικ ἐξικ μᾶτ-
 ᾶδκ ἡοῦπερᾶσμοκ
 ζε ἡῖ ψβοῖ ἡμοκ.

ΡΝΕ. πεπτάψωρεμ πᾶι

LXIV. LXV. LXVI. LXVII.

Adhuc modicum est, ut,
 rem quam obtinere niteris,
 consequaris: in ipso (nam-
 que) momento dabit . . .
 desiderium tuum, ut tu des
 in hac re gloriam Deo: ex-
 specta (igitur) vel ad horam,
 post quam illico salus erit
 tibi: Dominum exspecta ut
 servet te.

LXIX. Ne misceas cum eo ser-
 mones qui tecum insidioso
 ambulat; verum confide in
 Deo, quia ipse rectus est
 in via sua.

LXX. LXXI. LXXII. Nunc
 dolores sunt in hoc negotio,
 relinque illud: Ne incites
 adversus te ipsum tentatio-
 nem; non enim inest tibi
 robur.

CLV. CLVI. CLVII. Quod a-

σεπάρει έρωσ

ΡΗΞ. εἰ έρωσ η̄οηκοῦι
η̄οηοειω

ΡΗΞ. η̄ρωβ η̄αοηωηε
έβωλ τεποτ .

ΡΞΔ. ε̄ριπμειτε ε̄πεκ-
ερητ η̄η ταδδγ .

ΡΞΘ κτοκεβωλ έβωλρ η̄
πειρωβ η̄αι

ΡΟ. εκωδ η̄ η̄αι οτδδκ
η̄οβ η̄ηκητ η̄αωωηε .

ΡΟΔ. τεηποτ η̄ρωβ ε̄η̄ρκα
έβωλ

ΡΟΕ. τεηποτ η̄τωη η̄αωω-
η̄ε ε̄η̄η̄ωωε κη̄αχρο

ΡΟΞ. κμεταη̄οι η̄ρωβ
η̄η̄αωωηε η̄ακ .

ΡΟΖ. κδερσκε η̄η̄ρωμει
η̄αρδ η̄ωη

ΡΟΗ. η̄ρωβ τοῦζηητ

missum fuit , hoc invenie-
tur : sustine te paullisper ,
(quoniam) rem tempus re-
velabit .

CLIV. Mememo voti tui ut sol-
vas illud .

CLXIX. CLXX. Recede ab hoc
negotio ; (nam) si tu solus
illud agitas , multo tempo-
re opus erit .

CLXXIV. CLXXV. CLXXVI.
Opus in praesens ne dimit-
tas : conflictatio nunc erit ,
postea vices ; (alioquin)
poenitens (illius) frustrabe-
ris negotium .

CLXXVII. CLXXVIII. Mode-
rate hominibus quum pla-
ceas , salva res est . . . .

ΡϞΗ . πεπτακρη τοοτκ
 εροϞ προεικ παϞϞ-
 ζοκεϞ εβολ .

CXCVIII. Quidquid faciendum
 susceperis Dominus ad perfe-
 ctionem adducet.

ϞΔ . μηηϞβομ ετρεϞϞωπε

CCI. CCH. CCIII. Fieri non
 potest : tu solus es qui per-
 turbas teipsum , ante consi-
 derationem illud suscipien-
 do.

ϞΒ . ητοκ ματαδκ ετ
 κωτορτρ μηοκ

ϞΓ . μηπατϞ ρ πατ ηρι
 τοοτκ εροϞ .

ϞΙΘ . Ϟοτε πατταθον πα
 Ϟωπε πακ

CCXV. CCXVI. CCXVII. Quan-
 do bonum contigerit tibi ,
 si multo tempore (non su-
 perbe) illud sustinueris ,
 tunc bonam famam conse-
 queris.

ϞΙϞ . εν ετρεκαπεϞειν
 ηροτο ηοτοειϞ

ϞΙϞ . εκπα εταοκμησειν .

Nonnulla^s sie emendanda:

Pag.	5.	lin.	5.	. . . . .	lege perfecta
			14.	. . . . .	diphongo
			20.	. . . . .	terminos magis angustos
			28.	. . . . .	diphongus, postpositiva
	15.		15.	. . . . .	irregularium
	20.		14.	. . . . .	affiguntur
	74.		13.	. . . . .	gignitur
	117.		25.	. . . . .	† (radix prim. ΟΥΟΧ sanus)

D. PASCHALIS MALIPIERO

CONGREGATIONIS CLER. REGG. S. PAULI PRAEPOSITUS GENERALIS.

Quum Librum, cui titulus : *Elementa Linguae Aegyptiacae vulgo Copticae quae Auditoribus suis in patrio Athenaeo Pisano tradebat Hippolytus Rosellini LL. OO. Vet. Histor. et Archaeologiae Professor* a R. P. Don Aloisio Maria Ungarelli Assistente nostro latine versum et ampliatum duo Congregationis Nostrae eruditi Viri, quibus id commisimus, recognoverint, et in lucem edi posse probaverint, Nos ut typis mandetur, quantum in Nobis est, facultatem facimus. In quorum fidem, has fieri, sigilloque nostro muniri iussimus.

Datum Liburni ex Collegio S. Sebastiani Kal. Decembr.

Anno MDCCCXXXVII.

L. S.

Don Paschalis Malipiero Praep. Gen.

Don Angelus Danielli Pro-Cancellarius.

IMPRIMATUR

Fr. D. Battsoni O. P. S. P. Apost. Magister.

IMPRIMATUR

A. Piatli Patriarcha Antiochenus Vicar.

005694403

